

strorum, primatus dignitatem per Hispaniarum regna, tibi et Ecclesiae Toletanae auctoritate apostolica confirmamus. Teque primatem praesules Hispaniarum respicient, et ad te referent siquid inter eos dignum exortum fuerit quaestione: salva tamen in omnibus Apostolicae Sedis auctoritate. Verum personam tuam in manu nostra propensiori gratia retinentes, censemus, ut solius Romani Pontificis iudicio eius causa, si qua fuerit, decidatur. Sane Toletanam Ecclesiam praesentis privilegii stabilitate munimus. Complutensem parochiam et Concham ei tamquam metropoli subditas esse decernimus, cum terminis suis; necnon et ecclesias omnes quas iure proprio ab antiquo possedisse cognoscitur confirmantes. Episcopales praeterea sedes quas in praesentiarum iuste et canonice possides, scilicet Palentiam, Segobiam, Oxoniam, Seguntiam. Reliquas vero quae ab antiquis ei temporibus subiacebant, cum Dominus omnipotens christianorum restituerit potestati suae dignatione misericordiae, ad caput proprium referendas decreti huius auctoritate sancimus. Porro illarum dioeceses civitatum quae Sarracenis invadentibus metropolitanos proprios amiserunt, eo tenore vestrae subiicimus ditioni, ut quandiu sine propriis metropolitanis extiterint, tibi ut proprio debeant subiacere. Ita quidem, ut in sedibus episcopalibus liberam auctoritate nostra habeas potestatem episcopos, in castellis vero et villis presbyteros instituere: et prout tibi dominus administraverit ordinare, tam in his episcopatibus qui de antiquis Ecclesiae tuae terminis esse noscuntur, quam in illis qui proprium non habuerint metropolitanum. Si quae autem metropoles in statum fuerint proprium restituta, suo quaeque dioecesis metropolitano restituatur, ut sub proprii regimine pastoris super divini collatione beneficii gloriatur. Praeterea quascumque possessiones, quaecumque bona praedicta Ecclesia Toletana impraesentiarum

iuste et canonice possidet, aut in futurum concessione Pontificum, largitione regum vel principum, oblatione fidelium, seu aliis iustis modis praestante Domino poterit adipisci, firma tibi tuisque successoribus et illibata permaneant. In quibus haec propriis duximus exprimenda vocabulis. Ecclesiam Sanctorum Iusti et Pastoris. Abbatiam Sanctae Leocadiae. Ecclesiam Sanctae Mariae Tocha. Ecclesiam Sanctae Mariae de Batres. Ecclesiam Sancti Vincentii de Monte. Ecclesiam Sanctae Mariae de Valle Ecclesiarum. Ecclesiam Sanctae Mariae de Valadelmech. Ecclesiam de Calatrava. Castrum quoque Alcala. Castrum de Brioga. Castrum de Canales. Castrum Alfamin cum pertinentiis eorum. Domum reginae in Toletum cum haereditate sibi pertinente. Domum Sanciae sororis illustris memoriae regis Adelfonsi cum haereditate patris sui Raymundi comitis, quam ipsa consensu fratris sui Ecclesiae tuae donavit, et scripto confirmavit. Castrum quoque Bencarentiae, et Aldeam, quae vocatur Azucuch cum pertinentiis suis, et Alcobrogam. Decimas quoque omnium regalium reddituum de Sancta Eulalia, de Maqueda, de Ascalona. Statuimus etiam ut universi parochiae tuae fines, qui iam Deo authore a Christicolis habitantur, vel qui in futurum a Sarracenorum potestate auxiliante Domino eripientur, omnino integri tam tibi, quam tuis successoribus in perpetuum conserventur. Nomina vero oppidorum quae in tua dioecesi a fidelibus incoluntur, in praesenti pagina duximus annotanda. Talavera Alfamin, Makeda, Sancta Eulalia, Hulmus, Canales, Maieritum, Alcola, Waldalfaiara, Fita, Pennafora, Belegna, Uzeda, Talamanca, Butracum, Calatalifa, Ascalona, Zurita, Calatrava, Almoguera et Alcolea. Decernimus ergo, ut nulli omnino hominum liceat praefatam Ecclesiam temere perturbare, aut eius possessiones auferre, ablatas retinere, minuere, seu quibuslibet vexationibus fatigare; sed om-

Ecclesiae eidem suffraganeae.

Bona omnia et confirmat

Clausulae.

nia integra conserventur, eorum pro quorum gubernatione ac sustentatione concessa sunt usibus omnimodis profutura: salva Sedis Apostolicae auctoritate. Si qua igitur in futurum ecclesiastica saecularive persona, hanc nostrae constitutionis paginam sciens, contra eam temere venire tentaverit, secundo tertiove commonita, nisi reatum suum digna satisfactione correxerit, potestatis honorisque sui careat dignitate, reamque se divino iudicio existere de perpetrata iniquitate cognoscat, et a sacratissimo Corpore ac Sanguine Dei et Domini Redemptoris nostri Iesu Christi aliena fiat, atque in extremo examine districtae subiaceat ultioni. Cunctis autem eidem loco sua iura servantibus, sit pax Domini nostri Iesu Christi: quatenus et hic fructum bonae actionis percipiant, et apud districtum Iudicem praemia aeternae pacis inveniant. Amen.

Datum Lateran. per manum Iohannis Sanctae Mariae in Cosmedin diaconi card., sanctae Romanae Ecclesiae cancellarii quarto nonas martii, indictione decimatercia, incarnationis dominicae anno millesimo ducentesimo nono, pontificatus vero domini Innocentii Papae tertii anno decimotertio.

Dat. die 4 martii 1210, pontif. anno xiii.

LXXIV.

Confirmat ordinem et militiam B. Iacobi, et privilegia ab Alexandro Papa ei concessa (1).

SUMMARIUM

Proœmium. — Institutio militiae B. Iacobi. — Eam validans confirmat quoque bona omnia eidem data et danda. — Milites omnes uni magistro subiicit. — Uxores habendi eis dat facultatem. — Ab ordine vero discedendi denegat. — Capitulum gener. quolibet anno cogendum. — Prior clericorum ordinis praeses defuncto magistro. — Quae peragenda sint magisterio vacante. — Quae tractanda singulis annis in capitulo supradicto. — De electione visitatorum. — De munere clericorum. — De hospitalitate. — Statuta alia. — Privilegia nonnulla concedit. — Excommunicatio in percussores fratrum. — Decretum immunitatis. — Annuus census Sedi Apostolicae solvendus. — Solitae clausulae.

(1) Ex Baluz., lib. xiii, Epist. 11.

Bull. Rom. Vol. III.

31

Proœmium.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, Fernando Gondisalvi magistro militiae Beati Iacobi, eiusque fratribus clericis et laicis, tam praesentibus quam futuris communem vitam professis, in perpetuum.

Benedictus Deus in donis suis, et sanctus in omnibus operibus suis, qui Ecclesiam suam nova semper prole foecundat, et sic pro patribus filios in ea facit exurgere, sic a generatione in generationem notitiam nominis sui, et lucem fidei christianae diffundit, ut sicut ante ortum solis stellae sese ad occasum in firmamento sequuntur, ita in ecclesiasticis gradibus generationes iustorum, antequam veniat dies Domini magnus et horribilis, et tenebras nostras veri solis splendor illuminet, per tempora sibi succedant. Et sicut multi saepe per caudam draconis deiiciuntur in terram, ita et per adoptionem spiritus, quotidiana fiat reparatio perditorum, et de profundo inferni ad quaerenda multi coelestia erigantur, et ita corpore teneantur in terra, ut tanquam cives sanctorum et domestici Dei cognatione ac desiderio conversentur in coelis. Hoc sane temporibus felicis recordationis Alexandri Papae praedecessoris nostri in partibus Hispaniarum de divino factum munere gratulamur: ubi nobiles quidam viri peccatorum vinculis irretiti, ex miseratione illius qui vocat ea quae non sunt tanquam ea quae sunt, superna gratia sunt afflati et tacti super multis transgressionibus suis dolore cordis intrinsecus, et praeteritorum agentes poenitentiam peccatorum, non solum posses-

Institutio militiae B. Iacobi

siones terrenas, sed et corpora sua in extrema quaeque dare pericula pro Domino decreverunt. Et ad exemplum Domini nostri Iesu Christi qui ait: Non veni facere voluntatem meam, sed eius qui misit me Patris (1), in habitu et conversatione religionis sub unius magistri statuerunt obedientia commorari, eo utique moderamine propositum suum et ordinem temperantes, ut quia universa turba fidelium in coniugatos continentisque distinguitur, et Dominus Iesus Christus non solum pro viris, sed et pro foeminis quoque de foemina nasci voluit, et cum hominibus conversari: habeantur in ipso ordine qui coelibem si voluerint ducant vitam, et consilium beati Pauli sequantur qui dicit: De virginibus autem praeceptum Domini non habeo, consilium autem do (2). Sint etiam qui iuxta institutionem dominicam ad procreandam sobolem, et incontinentiae praecipitium evitandum coniugibus suis utantur, et una cum eis ad incolatum supernae patriae de convalle lacrymarum et terrena peregrinatione transire nitantur, et lacrymis difuant, et operibus pietatis, si eos supra fundamentum suum, quod Christus est, pro cura carnis et affectibus liberorum, ligna, faenum, stipulam aedificare contingat; cum alii expeditores et continentes aedificent, aurum, argentum et lapides praetiosos; et isti tamen, et illi militent uni regi, et supremum fundamentum, coelestem nam aedificent mansionem, promissione Psalmistae in Domino roborati, qui minora quoque membra Ecclesiae confortat et dicit: Imperfectum meum viderunt oculi tui, et in libro tuo omnes scribentur. In horum autem fidelium Christi collegio, cum bonae memoriae P. Fernandi per voluntatem Dei magisterium super alios et providentiam suscepisset: cum quibusdam fratrum suorum ad praesentiam eiusdem nostri praedecessoris accedens, cum humilitate qua debuit a Sede Apo-

(1) Iohan. vi, 38. (2) I Cor. vii, 28

stolica requisivit, ut eos tanquam peculiare filios, in defensionem suam et locum in quo caput ordinis factum fuerit, in ius et proprietatem sacrosanctae Romanae Ecclesiae recipere dignaretur. Cum igitur ipse devotionem suam et bonum attendens in Domino desiderium, de communi fratrum suorum consilio pia petitioni eorum duxerit annuendum, nos humilibus vestris precibus inclinati, ad exemplar praefati praedecessoris nostri in speciales ac proprios sacrosanctae Romanae Ecclesiae filios vos recipimus: et ordinem vestrum auctoritate apostolica confirmantes, praesentis scripti privilegio communimus, statuantes, ut quascumque possessiones, quaecumque bona impraesentiarum iuste et legitime possidetis, aut in futurum concessione Pontificum, largitione regum vel principum, oblatione fidelium, seu aliis iustis modis praestante Domino poteritis adipisci, firma vobis vestrisque successoribus, et illibata permaneant. In quibus haec propriis duximus exprimenda vocabulis. Lodium et monasterium cum cauto et pertinentiis suis. Burgum de Ponte Minii contra Lodium cum suis pertinentiis. Crescente, cum cauto et pertinentiis suis. Quintanella de Petro Heres, cum cauto et pertinentiis suis. Baria cum cauto et pertinentiis suis. Lentanio cum suis pertinentiis. Sanctum Salvatorem de Listriana, cum cauto et pertinentiis suis. Mosot, cum cauto et pertinentiis suis. Penagoson cum pertinentiis suis. Sanctam Mariam de Pinel cum suis pertinentiis. Ucles cum suis pertinentiis. Alfarella cum suis pertinentiis. Orella cum suis pertinentiis. Mora cum suis pertinentiis. Moravega cum suis pertinentiis. Decimae de Valera et de Portatgo cum suis pertinentiis. Alcazar cum suis pertinentiis. Alnadana cum suis pertinentiis. Lazarza cum suis pertinentiis. Sancimus praeterea, ne occasione antiquae detentionis sive scripturae quisquam vobis possit auferre,

Eam validans confirmat quoque bona omnia eidem dati et danda.

quae ultra memoriam hominum sub Saracenorum detenta sunt potestate, et de munificentia principum, seu vestro studio et labore, aut iam obtenta sunt, aut in futurum auxiliante Domino poteritis obtinere. Cum enim unica sit vobis intentio, et singularis cura semper immineat, pro defensione christiani nominis decertare, nec solum res, sed et personas ipsas pro tuitione fratrum incunctanter exponere: plurimum posset hoc pium opus et laudabile studium impediri, si labores et stipendia vestra, quae in commune proficiunt, praeriperentur ab aliis: et otiosi ac desides, atque in laboribus suis non quae Iesu Christi, sed quae sua sunt requirentes, emolumenta illa perciperent, quae pro tantis laboribus vobis et pauperum Christi usibus sunt provisa, dicente Apostolo: Qui non laborat non manducet (1). Inter ea sane, quod in professionis vestrae ordine statutum est observari, primum est, ut sub unius magistri obedientia, in omni humilitate atque concordia sine proprio vivere debeatis: illorum fidelium exemplum habentes, qui ad fidem christianam apostolorum praedicatione conversi, vendebant omnia, et ponebant pretium ad pedes illorum, dividebaturque singulis prout cuique opus erat, nec aliquis eorum quae possederat quicquam suum esse dicebat, sed erant eis omnia communia. Ad suscipiendam quoque prolem quae in timore Domini nutriatur, et infirmitatis humanae remedium, iuxta institutionem Domini, et indulgentiam Apostoli, qui ait: Bonum est homini mulierem non tangere; propter fornicationem autem unusquisque uxorem suam habeat, et similiter virum mulier suum; qui continere nequiverit coniugium sortiatur, et servet inviolatam fidem uxori, et uxor viro, nec thori conjugalis continentia violetur. Si autem viri praemortui fuerint, et relictas ipsorum quae ordinem susceperunt nubere voluerint, de-

(1) II Thess. iii, 10.

nuntietur hoc magistro sive commendatori, ut cum illius conscientia cui mulier ipsa vult nubat, secundum verbum apostoli Pauli dicentis: Mortuo viro soluta est mulier a lege viri, cui vult nubat tantum in Domino; quod etiam de viris intelligitur observandum. Una etenim utrique lege tenentur. Statuimus quoque, ut nullus fratrum sive sororum post susceptionem ordinis vestri, et promissam obedientiam vel redire ad saeculum, vel ad alium ordinem sine magistri licentia audeat se transferre: cum sint in ordine vestro loca statuta ubi quisque districtius valeat conversari. Discedentem vero nullus audeat retinere, sed ad ordinem suum per censuram ecclesiasticam, qui discesserit redire cogatur. Ut autem in ordine vestro cum maiori omnia deliberatione tractentur, statutum est inter vos, ut locus aliquis ordinetur, in quo per singulos annos in solemnitate Omnium Sanctorum generale capitulum teneatur: et sit ibi clericorum conventus et prior, qui eorum et aliorum clericorum qui de ordine vestro fuerint, curam possit habere, ac fratrum, cum necesse fuerit, provideat animabus. Sint autem et tredecim in ordine fratres, qui magistro cum opus fuerit in consilio et dispositione domus assistant, et eligendi magistri curam habeant competentem. Prior siquidem clericorum, cum magister de hac luce migraverit, de domo et ordine sollicitudinem gerat, cui sicut magistro omnes obedientes existunt, donec per providentiam tredecim praedictorum fratrum magistri electio celebretur. Is cum transitus magistri fuerit auditus et cognitus, tredecim illos fratres sine dilatione aliqua convocabit: et si quisquam eorum infirmitate, vel alia ex causa infra quinquaginta dies adesse nequiverit, cum aliorum consilio qui praesentes fuerint alium absentis loco constituet, ut magistri electio ex aliquorum absentia minime differatur. Illi vero tredecim fratres, si magister qui

Ab ordine vero discedendi do-

Capitulum generale quolibet anno cogendum decernit.

Prior clericorum ordinis praesens defuncto magistro.

Unus habendi eis dat facultatem:

Quae peragenda sibi magis vacante.

pro tempore fuerit perniciosus aut inutilis apparuerit, cum consilio prioris clericorum et sanioris partis capituli maioris domos, corrigendi aut etiam admonendi eum habeant potestatem. Et si inter eum et capitulum aliquid emerit quaestionis, debitum ei finem imponant; ne per aliena iudicia vel dilabatur ordo, vel temporalis substantia dissipetur. In nullam autem ex hoc fratres illi superbiam eleventur, sed magistro suo devoti et obedientes existant. Quod si quis eorum ex hac vita transierit, vel pro culpa seu alia quacumque fuerit occasione mutandus, magister cum consilio reliquorum aut maioris partis alium loco eius substituat. In capitulo autem, quod annis singulis diximus celebrandum, tredecim isti fratres et commendatores domorum nisi evidens et magna eos necessitas detinuerit, ad statutum locum inconcunctanter occurrant, et communiter tractent, quae ad profectum ordinis, animarum salutem, et sustentationem corporum fuerint statuenda, ubi praecipue ad defensionem christianorum intendere moneantur, et districte praecipiat, ut in Sarracenos, non mundanae laudis amore, non desiderio sanguinis effundendi, non terrenarum rerum cupiditate crassentur, sed id tantum in pugna sua intendant, ut vel christianos ab eorum tueantur incursu, vel ipsos ad culturam possint christianae fidei provocare. Eligantur et tunc visitatores idonei, qui domos fratrum per anni circulum fideliter visitent, et quae ibi digna correctione invenerint, aut ipsi corrigant, aut ad generale capitulum differant corrigenda. Clerici praeterea vestri ordinis, per villas et oppida simul maneant, et priori qui super eos fuerit ordinatus obedientes existant, et filios fratrum qui eis a magistro commissi fuerint, instruant scientia litterarum, et fratribus tam in vita, quam in morte spiritualia subministrent. Induentur autem superpellicis, et conventum et claustrum sub priore suo

tenebunt, et humiliter facient quod ab ipso illis secundum Deum fuerit imperatum. Ubi fratres quoque de quibus magistro visum fuerit conversentur, et non sint otiosi, sed vacent orationi et aliis operibus pietatis. Clericis vero, de laboribus et aliis bonis a Deo praestitis decimae reddantur a fratribus, unde libros, et congrua ecclesiarum faciant ornamenta, et in necessitatibus corporis convenienter sibi provideant, et si aliquid superfuerit, secundum providentiam magistri in usus pauperum erogetur. Ut autem concordia inter vos charitasque servetur, et a peccato detractionis et murmuris cuncti debeant abstinere; qui commendator in quolibet loco fuerit institutus, pro facultate domus et sanitate et aegritudine, quod cuique opus fuerit cum ea sollicitudine ac benevolentia subministret, ut neque in substantia parcitatem, nec in verbo amaritudinem gerere videatur. Sit vobis praecipua cura hospitum et indigentium, et necessaria illis pro facultate domus liberaliter conferantur. Exhibeatur praelatis Ecclesiarum honor, et reverentia; subministretur cunctis christifidelibus, canonicis, monachis templariis, hospitalariis, aliisque in sancta religionis observantia positis consilium et auxilium; quorumlibet etiam indigentia, si facultas fuerit, sublevetur, ut et Deus in vestris glorificetur operibus, et alii qui viderint, humilitatis et charitatis vestrae provocentur odore. Ad haec adiciendum decrevimus, ut si locus aliquis in quo episcopus esse debeat in vestram venerit potestatem, sit ibi episcopus qui cum Ecclesiis et clero suo designatos sibi redditus, et possessiones, et episcopalia iura percipiat; reliqua vero cedant in usus vestros, et in vestra dispositione sine cuiusquam contradictione persistent. Profecto in parochialibus ecclesiis quas habetis, nolumus episcopos suo iure fraudari. Si autem in locis desertis, aut ipsis terris Saracenorum, de novo Ecclesias construxeritis, Ecclesiae illae plena gau-

De hospitalitate.

Statuta alia

Privilegia nonnulla concedit.

deant libertate, nec aliqua per episcopos decimarum, aut alterius rei exactione graventur. Liceatque vobis per clericos vestros idoneos easdem Ecclesias cum suis plebibus gubernare; nec interdicto per episcopos, vel excommunicationi subdantur, sed fas sit vobis, tam in maiori Ecclesia quae caput fuerit ordinis, quam in illis etiam, excommunicatis et interdictis exclusis, divina semper officia celebrare. Praeterea ne humanis vexationibus et calumniis a defensione christianorum retrahi valeatis, apostolica auctoritate decernimus: Ne personas vestras, praeter legatum Apostolicae Sedis a latere Romani Pontificis destinatum, interdicere quisquam, aut excommunicare praesumat, quod etiam de familiis et serviens vestris statuimus, qui stipendia vestra percipiunt donec iustitiam parati fuerint exhibere; nisi forte talis fuerit culpa, ex qua ipso facto ecclesiasticam censuram incurrant, Chrisma vero, Oleum sanctum, consecrationes altarium, seu basilicarum, ordinationes clericorum vestrorum qui ad sacros ordines fuerint promovendi, a dioecetano suscipietis episcopo, siquidem catholicus fuerit, et gratiam atque communionem Apostolicae Sedis habuerit, et ea gratis, et absque ulla pravitate vobis voluerit exhibere. Alioquin liceat vobis quemcumque maueritis adire antistitem, qui nostra fultus auctoritate, quod postulatur indulgeat. Liceat praeterea vobis, in locis vestris ubi quatuor vel plures fratres fuerint, oratoria construere, in quibus fratres et familiae vestrae tantum, et divinum audire officium et sepulturam christianam possint habere. Ita enim volumus necessitati vestrae consulere, ut non debeant ex hoc adiacentes Ecclesiae iniuriam sustinere. Cum autem generale interdictum terrae fuerit, liceat vobis, clausis ianuis, exclusis excommunicatis et interdictis, non pulsatis campanis, suppressa voce divina officia celebrare. Praesenti nihilominus decreto sancimus, ut si quis in

aliquem vestrum, fratrum videlicet vel sororum, violentas manus iniecerit, excommunicationis sententia sit astrictus, et illud idem pro tutela vestra tam in sententia, quam in poena servetur quod sub felicis memoriae Papa Innocentio praedecessore nostro, de tuitione clericorum generali concilio noscitur institutum. Decernimus ergo ut nulli omnino hominum liceat iura vel possessiones vestras temere perturbare, aut vestra bona auferre, vel ablata retinere, minuere seu quibuslibet vexationibus fatigare, sed illibata omnia et integra conserventur, eorum, pro quorum gubernatione ac sustentatione concessa sunt, usibus omnimodis profutura: salva Sedis Apostolicae auctoritate. Ad iudicium autem huius a Sede Apostolica perceptae libertatis, decem malachinos nobis nostrisque successoribus annis singulis persolvatis. Si qua igitur in futurum ecclesiastica saecularisve persona, hanc nostrae constitutionis paginam sciens, contra eam temere venire tentaverit, secundo, tertiove commonita, nisi praesumptionem suam digna satisfactione correxerit, potestatis honorisque sui dignitate careat, reamque se divino iudicio existere de perpetrata iniquitate cognoscat, et a sacratissimo Corpore ac Sanguine Dei, et Domini Redemptoris nostri Iesu Christi aliena fiat, atque in extremo examine districtae ultioni subiacet. Cunctis autem vobis vestra iura servantibus, sit pax Domini nostri Iesu Christi, quatenus et hic fructum bonae actionis percipiant, et apud districtum Iudicem praemia aeternae pacis inveniant. Amen.

Datum Lateran. per manum Iohannis Sanctae Mariae in Cosmedin diaconi cardinalis, sanctae Romanae Ecclesiae cancellarii, octavo idus martii, indictione decimatertia, incarnationis dominicae anno millesimo ducentesimo nono, pontificatus vero domini Innocentii Papae tertii anno tertio decimo.

Dat. die 8 martii 1210, pontif. anno xiii.

LXXV.

Ad episcopos Galliae, de vitanda simonia in receptione monachorum, aut monachialium (1).

SUMMARIUM

Abusus in provinciis Galliae. — Tollendus mandat ab episcopis.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, venerabilibus fratribus archiepiscopis et episcopis in regno Franciae constitutis, salutem et apostolicam benedictionem.

Abusus in provinciis Galliae.

Multotiens audivimus, et a multis, quod in quibusdam monachorum, monachialium, et aliorum religiosorum monasteriis per vestras dioeceses constitutis consuetudo damnabilis, immo damnatus, et damnandus abusus usque adeo inolevit, ut pene penitus nulla persona recipiatur in ipsis absque labe simoniacae pravitatis. Ne igitur clamorem totiens iteratum videamur, quod absit, simulando fovere, universitati vestrae per apostolica scripta mandamus, atque praecipimus, quatenus semel in anno huiusmodi monasteria per vestras dioeceses visitantes sub anathematis interminatione vetetis, ne qua persona de caetero recipiatur in eis per huiusmodi pravitatem, semper in vestris synodis denunciante hoc ipsum, et circa eas, quas sic receptas invenietis, auctoritate apostolica, sublato appellationis obstaculo, statuatis, quod saluti et honestati videritis expedire.

Tollendus mandat ab episcopis.

Datum Lateran. decimoquinto kalendas maii, pontificatus nostri anno decimotertio.

Dat. die 17 aprilis 1210, pontif. anno XIII.

LXXVI.

Refert confessionem fidei Waldensium ad fidem reversorum, et eorum propositum, seu vitae regulam confirmat (2).

SUMMARIUM

Exordium. — Durandi de Osca iuramentum. — Eiusdem, et Guillelmi de S. Antonino

(1) Edidit Martene, Thesaur. Anecd., tom. I, col. 817. (2) Ex Baluz., lib. XIII, Epist. 73.

fidei professio. — Regulas eorundem refert et confirmat. — Eos reconciliari Ecclesiae mandat per episcopos.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, archiepiscopo et suffraganeis Terraconensis Ecclesiae.

Exordium.

Cum inestimabile precium Sanguinis Iesu Christi teneamur in animabus redemptis ex iniuncto nobis apostolatus officio custodire; non solum veraciter poenitentibus clementer impendere veniam nos oportet, verum etiam pertinaciter delinquentes instanter ad poenitentiam provocare: ne si vel his paternam consuetudinem, vel illis sollicitudinem subtraxerimus pastorem; tot videamur eiusdem pretii redemptioni subtrahere, quot in salvatione ipsius, nostra potuissemus vigilantia conservare. Quapropter venientes dudum ad Apostolicam Sedem dilectos filios Durandum de Osca, et Guillelmum de S. Antonino, et Iohannem de Narbona, et Ermengaudum, et Bernardum Biterren. et Raymundum de S. Paulo, et Ebrinum, ac socios eorum, paterna benignitate suscepimus, et ea quae nobis tam pro se, quam pro fratribus suis exponere curaverunt, pleno concepimus intellectu. Ex his ergo quae nobis de articulis Fidei, et sacramentis Ecclesiae diligenter examinati dixerunt, cognovimus eos Fidem sapere orthodoxam, et catholicam astruere veritatem. Ad maiorem tamen expressionem, appositis Evangeliiis, et scripto confessionis eorum imposito super illa, recepimus ab eis huiusmodi iuramentum. Ego, inquit, Durandus de Osca inter manus tuas consecratas, summe Pontifex domine Innocenti, Deum invoco testem in animam meam, quod ita simpliciter et veraciter credo, sicut in hoc scripto per omnia continetur, et contrarium nunquam credam, sed contrarium credentibus pro posse resistam. Tibi vero tanquam beati Petri apostoli successor, et archiepiscopis et episcopis, aliisque praelatis, in quorum dioecesibus vel parrochiis com-

Durandi de Osca iuramentum.

Eiusdem, et Guillelmi de S. Antonino fidei professio.

morabor, obedientiam et reverentiam exhibebo, tam debitam, quam devotam. Scriptum autem confessionis eorum est tale: Pateat omnibus fidelibus, quod ego Durandus de Osca, et Guillelmus de S. Antonino, et omnes fratres nostri, corde credimus, fide intelligimus, ore confitemur, et simplicibus verbis affirmamus, Patrem, et Filium, et Spiritum Sanctum, tres personas esse, unum Deum, totamque Trinitatem coessentialem, et consubstantialem, et coeternalem, et coomnipotentem, et singulas quasque in Trinitate personas plenum Deum; sicut in *Credo in Dominum*, et in *Credo in unum Deum*, et in *Quicumque vult*, continetur. Patrem quoque, et Filium, et Spiritum Sanctum, unum Deum, de quo nobis sermo, esse creatorem, factorem, gubernatorem, et dispositorem omnium corporalium et spiritualium, visibilium et invisibilium, corde credimus, et ore confitemur. Novi et veteris Testamenti unum eundemque auctorem esse Dominum credimus, qui in Trinitate, ut dictum est, permanens, de nihilo cuncta creavit. Ioannemque Baptistam ab eo missum, esse sanctum, et iustum, et in utero matris suae Spiritu Sancto repletum. Incarnationem divinitatis, non in Patre, neque in Spiritu Sancto factam, sed in Filio tantum, corde credimus, et ore confitemur. Ut qui erat in divinitate, Dei Patris Filius Deus verus ex Patre, esset in humanitate, hominis Filius Homo verus ex Matre; veram carnem habens ex visceribus Matris, et animam humanam rationabilem simul utriusque naturae, id est, Deus et homo una persona, unus Filius, unus Christus, unus Deus cum Patre et Spiritu Sancto omnium auctor et rector, natus ex Virgine Maria vera carnis nativitate; manducavit, et bibit, dormivit et fatigatus ex itinere quievit, passus vera carnis suae passione, mortuus vera corporis sui morte, et resurrexit vera carnis suae resurrectione, et vera animae ad corpus resumptione: in

qua postquam manducavit et bibit, ascendit in coelum, sedet ad dexteram Patris, et in eadem venturus est iudicare vivos et mortuos. Corde credimus et ore confitemur unam Ecclesiam, non haereticorum, sed sanctam, Romanam, catholicam et apostolicam, extra quam neminem salvari credimus. Sacramenta quoque, quae in ea celebrantur, inestimabili atque invisibili virtute Spiritus Sancti cooperante, licet a peccatore sacerdote ministrentur, dum Ecclesia eum recipit, in nullo reprobamus, nec ecclesiasticis officiis vel benedictionibus ab eo celebratis detrahimus, sed benevolo animo tanquam a iustissimo amplectimur: quia non nocet malitia episcopi vel presbyteri, neque ad baptismum infantis, neque ad Eucharistiam consecrandam, nec ad caetera ecclesiastica officia subditis celebrata. Approbamus ergo baptismum infantium, qui si defuncti fuerint post baptismum antequam peccata committant, fatemur eos salvari, et credimus; et in baptisate omnia peccata, tam illud originale peccatum contractum, quam illa quae voluntarie commissa sunt, dimitti credimus. Confirmationem ab episcopo factam, id est, impositionem manuum sanctam, et venerande esse accipiendam censemus. In sacrificio Eucharistiae, quae ante consecrationem erant panis et vinum, post consecrationem esse verum Corpus, et verum Sanguinem Domini nostri Iesu Christi, firmiter et indubitanter corde puro credimus, et simpliciter verbis fidelibus affirmamus. In quo nihil a bono maius, nec a malo minus perfici credimus sacerdote; quia non in merito consecrantis, sed in verbo efficitur Creatoris, et in virtute Spiritus Sancti. Unde firmiter credimus et confitemur, quod quantumcumque quilibet honestus, religiosus, sanctus et prudens sit, non potest nec debet Eucharistiam consecrare, nec altaris sacrificium conficere, nisi sit presbyter, a visibili et tangibili episcopo regulariter ordinatus. Ad quod officium tria sunt,

ut credimus, necessaria: scilicet certa persona: id est, presbyter ab episcopo, ut praediximus, ad illud proprie officium constitutus, et illa solemnia verba quae a sanctis Patribus in canone sunt expressa, et fidelis intentio proferentis. Ideo firmiter credimus et fatemur, quod quicumque sine praecedenti ordinatione episcopali, ut praediximus, credit et contendit se posse sacrificium Eucharistiae facere, haereticus est, et perditionis Chore et suorum complicum est particeps atque consors, et ab omni sancta Romana Ecclesia segregandus. Peccatoribus vere poenitentibus veniam concedi a Deo credimus, et eis libentissime communicamus. Uctionem infirmorum cum oleo consecrato veneramur. Coniugia carnalia esse contrahenda secundum Apostolum non negamus, ordinario vero contracta coniungere omnino prohibemus. Hominem quoque cum sua coniuge salvari credimus et fatemur; nec etiam secunda vel ulteriora matrimonia condemnamus. Carnium perceptionem minime culpamus. Non condemnamus iuramentum, immo credimus puro corde, quod cum veritate et iudicio, et iustitia licitum sit iurare. De potestate saeculari asserimus, quod sine peccato mortali potest iudicium sanguinis exercere, dummodo ad inferendam vindictam, non odio, sed iudicio, non incaute, sed consulte procedat. Praedicationem necessariam valde et laudabilem esse credimus, tamen ex auctoritate vel licentia Summi Pontificis, vel praelatorum permissione, illam credimus exercendam. In omnibus vero locis ubi manifeste haeretici manent, et Deum et fidem sanctae Romanae Ecclesiae abdicant et blasphemant; credimus quod disputando et exhortando modis omnibus secundum Deum debeamus illos confunderi, et eis verbo Dominico, veluti Christi et Ecclesiae adversariis, fronte usque ad mortem libera contraire. Ordines vero ecclesiasticos, et omne quod in sancta Romana Ecclesia sancitum legitur

aut canitur, humiliter collaudamus, et fideliter veneramur. Diabolum non per conditionem, sed per arbitrium malum esse factum credimus. Corde credimus et ore confitemur, huius carnis quam gessimus, et non alterius resurrectionem. Iudicium quoque per Iesum Christum esse futuram, et singulos pro his quae in hac carne gesserunt recepturos, vel poenas, vel praemia, firmiter credimus et affirmamus: eleemosynas, sacrificium, caeteraque beneficia, fidelibus posse prodesse defunctis credimus. Remanentes in saeculo, et sua possidentes, eleemosynas, et caetera beneficia, ex rebus suis agentes, praecepta Domini servantes, salvari fatemur et credimus, decimas, primitias et oblationes ex praecepto Domini credimus clericis persolvendas.

Quia vero non solum fides recta, sed bona etiam operatio exigitur ad salutem, quoniam sicut sine fide impossibile est placere Deo (1), ita fides sine operibus mortua est (2). Propositum quoque conversationis eorum praesenti paginae duximus annotandum: cuius tenor est talis.

Ad honorem Dei, et eius Ecclesiae catholicae, et ad salutem animarum nostrarum, fidem catholicam per omnia, et in omnibus integram et inviolatam corde credere, et ore proposuimus confiteri, sub magisterio et regimine Romani Pontificis permanendo. Saeculo abrenuntiamus, et quae habebamus, velut a Domino consultum est, pauperibus erogavimus et pauperes esse decrevimus: ita quod de crastino solliciti esse non curamus, nec aurum, nec argentum, vel aliquid tale propter vestimentum et victum quotidianum, a quoquam accepturi sumus. Consilia evangelica, velut praecepta servare proposuimus. Orationi iuxta horas canonicas septies insistentes, dicendo quindecies *Pater noster*; insuper *Credo in Deum*, et *Miserere mei Deus*, et orationes alias. Cum autem ex magna parte clerici simus, et poenae omnes lit-

(1) Hebr. xi. 6. (2) Iacob. ii. 26.

Regulas eorumdem referri et confirmat.

terati; lectioni, et exhortationi, doctrinae et disputationi contra omnes errorum sectas decrevimus desudare. Disputationes tamen a doctoribus fratribus in fide catholica comprobatis, et instructis in lege Domini dispensentur: ut adversarii catholicae et apostolicae fidei confundantur. Per honestiores autem, et instructiores in lege Domini, et in sanctorum Patrum sententiis, verbum Domini censuimus proponendum fratribus et amicis, cum praelatorum conscientia et assensu; ita quod ab eis propter hoc nec ecclesiarum frequentatio, nec clericorum praedicationis postponatur. Virginitatem vel castimoniam continuam inviolabiliter conservando, duas quadragesimas, et ieiunia secundum ecclesiasticam regulam instituta, annis singulis facere proposuimus. Religiosum et modestum habitum ferre decrevimus, qualem consuevimus deportare; calceamentis desuper apertis, ita speciali signo compositis et variatis, ut aperte et lucide cognoscatur nos esse sicut corde, sic et corpore a Lugdunensibus, et nunc et in perpetuum segregatos, nisi reconcilientur catholicae unitati. Ecclesiastica sacramenta suscipiemus ab episcopis et sacerdotibus, in quorum dioecesibus vel parrochiis commorabimur, et eis obedientiam et reverentiam debitam impendemus. Siqui vero saecularium in nostro voluerit consilio permanere: consulimus ut exceptis idoneis ad exhortandum, et contra haereticos disputandum, caeteri in domibus religiose et ordinate vivendo permaneant, res suas in iustitia et misericordia dispensando, manibus laborando, decimas, primitias, et oblationes Ecclesiae debitas persolvendo.

Eos reconciliari Ecclesiae mandatum per episcopos

Nos igitur habito fratrum nostrorum consilio, per apostolica vobis scripta mandavimus: ut recepto a caeteris fratribus simili iuramento, reconciliaretis eos ecclesiasticae unitati, et denuntiaretis eos vere catholicos ac recte fideles: in praescriptis, et aliis ipsos secundum Deum ab omni scandalo et infamia servantes

immunes, et in litteris testimonialibus, et aliis adminiculis ipsos propter Deum misericorditer iuvaretis. Quia vero, sicut accepimus occasionis praetextu, quod mandatum huiusmodi communiter suscepistis, ad reconciliationem illorum, quae sub praescripta forma reconciliari Ecclesiae poposcerunt, nondum a vobis fuit processum uno se per alium excusante: qua de causa multi qui humiliter petierunt intrare, hactenus remansisse foras Ecclesiam asseruntur. Nolentes, sicut etiam nec velle debemus, ut qui trahi gratia divina creduntur, per duritiam vestram ab infinita Dei misericordia repellantur: fraternitati vestrae per iterata scripta mandamus, et districte praecipimus; quatenus si non omnes his exequendis potueritis interesse, tu, frater archiepiscopo, cum quolibet aliorum, constitutos in Terraconen. provincia huiusmodi poenitentes, iuxta praescriptam formam, appellatione remota, reconciliare procures. Circa praefatum Durandum de Osca, et Willelm. de S. Antonino, ac eorum socios, secundum praemissum mandatum nihilominus procedendo. Eis autem in fide recta et sana doctrina manentibus, exhortandi licentiam tribuentes competentibus horis et locis.

Datum Lateran. quarto idus maii, anno decimotertio.

Dat. die 12 maii 1210, pontif. anno XIII.

LXXVII.

Confirmat propositum Bernardi primi magistri Waldensium conversorum (1).

SUMMARIUM

Exordium. — Bernardi fidei confessio. — Waldensium errores. — Poenitentia. — Mandatur apost. delegatis ut eos ecclesiasticae concilient unitati.

(1) Ex Baluz., Epist. 94.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, universalis archiepiscopi et episcopi ad quos litterae istae pervenerint.

Exordium

Cum inestimabile pretium Sanguinis Iesu Christi, et caetera; require supra in littera scripta eodem quaterno per totum usque: Quapropter venientes ad Apostolicam Sedem dilectos filios, Bernardum primum, et Willelmum Arnaldi, et quosdam alios paterna benignitate suscepimus, ac ea, quae nobis etc., ut in eadem, usque intellectu. Eosque diligenter examinatos, atque correptos, hoc modo reconciliavimus ecclesiasticae unitati. Ego, inquit, Bernardus primus, appositis Evangeliiis, et scripto confessionis imposito super illa; hoc praesto inter manus tuas, Summe Pontifex, iuramentum, Deum invocando testem in animam meam, quod ita etc., sicut in ipsa, usque pro posse resistam. Hoc autem profiteor non esse iuramentum quale Christus legitur prohibuisse in Evangelio, sed quale a sanctis doctoribus Augustino et aliis perhibetur esse praestandum causa necessitatis, cum veritate, et iustitia, et iudicio. Scriptum autem confessionis est tale: Pateat omnibus fidelibus, quod ego Bernardus primus, et omnes fratres mei, propositis nobis sacrosanctis Evangeliiis corde credimus, fide intelligimus, ore confitemur, et simplicibus verbis, idest, sine duplicitate, fideliter affirmamus, Patrem, et Filium, et Spiritum Sanctum tres personas esse, unum Deum, et sicut in Credo in Deum, et in Credo in unum Deum, et in Quicumque vult continetur confitemur esse per omnia sentiendum. Item corde credimus, et ore confitemur, Patrem, et Filium, et Spiritum Sanctum, unum Deum de quo nobis est sermo, esse creatorem, et gubernatorem, ac dispositorem omnium rerum visibilium et invisibilium, corporalium et spiritualium. Item, corde credimus, et ore confitemur, Patrem, et Filium, et Spiritum Sanctum, unum Deum, legem Moysi dedisse, et ipsum in Prophetis locutum fuisse, et

Bernardi fidei confessio

Ioannem Baptistam ab ipso missum esse, sanctum et iustum, et in utero matris suae Spiritu Sancto repletum. Item, corde credimus, et ore confitemur, incarnationem Domini nostri Iesu Christi, ut qui erat Filius Dei in divinitate, Patri aequalis, fieret homo in utero S. Mariae Matris suae veram carnem assumens, ex visceribus Matris, qui natus est vera carnis nativitate, et manducavit et bibit, etc. Dormivit, et fatigatus ex itinere quievit; et passus est vera carnis suae passione, et mortuus est vera carnis suae morte: et resurrexit vera carnis suae resurrectione, in qua postquam veraciter manducavit et bibit, ascendit in coelum, et sedet ad dexteram Dei Patris omnipotentis, inde venturus est iudicare vivos et mortuos. Item, corde credimus, et ore confitemur, unam esse Ecclesiam catholicam et apostolicam, sanctam et immaculatam, extra quam neminem salvari fatemur. Sacramenta vero quae in ea celebrantur, inestimabili, atque invisibili virtute Spiritus Sancti, licet a peccatore sacerdote ministrentur, dum Ecclesia eum recipit, in nullo reprobamus, neque ecclesiasticis officiis vel benedictionibus ab eo celebratis detrahimus, sed benevolo animo, tanquam a iustissimo amplectimur. Approbamus quoque baptismum infantium, et si defuncti fuerint post baptismum, antequam peccata committant, fatemur eos salvari. Confirmationem quoque ab episcopo factam, id est impositionem manuum sanctam, et venerande accipiendam esse censemus. In sacrificio Eucharistiae, quae fuerant panis et vinum ante consecrationem, post consecrationem esse Corpus et Sanguinem Iesu Christi, simpliciter affirmamus, et credimus: in quo nihil a bono maius, nec a malo minus perficitur sacerdote. Peccatores veraciter poenitentes veniam a Deo consequi concedimus, et eis libentissime communicamus. Unctionem infirmorum cum Oleo consecrato veneramus. Coniugia carnalia esse

contrahenda secundum apostolum Paulum non negamus, legitime vero contracta disiungere, omnino prohibemus. Ordines ecclesiasticos, idest episcopatum, et presbyterium, ac caeteros, et omne quod in Ecclesia ordinabiliter sancitum legitur, aut canitur, humiliter collaudamus, et fideliter veneramus. Item, corde credimus, et ore confitemur, resurrectionem huius carnis quam gestamus, et non alterius; et vitam aeternam, et unumquemque hominem secundum opera sua esse recepturum. Eleemosynas, et Sacrificium, caeteraque beneficia fidelibus defunctis prodesse non dubitamus. Et quia fides sine operibus mortua est, ut dicit apostolus Iacobus, saeculo abrenuntiavimus, et quae habebamus, velut a Domino consultum est, pauperibus erogavimus, et pauperes esse decrevimus. Ita quod solliciti esse de crastino non curamus, nec aurum, vel argentum, vel aliquid tale praeter vestimentum et victum quotidianum a quoquam accepturi sumus. Consilia quoque evangelica, velut praecepta servare proposuimus. Remanentes autem in saeculo, et sua possidentes, et hanc fidem supradictam firmiter et integre credentes, praeceptaque Domini servantes, salvari fatemur. Ad haec in nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti, et beatissimae Virginis Mariae, ad aedificationem universalis sanctae Dei Ecclesiae, et ad salutem animarum omnium, ad quorum aures pervenit, sicut fideliter credimus corde, fidem praedictam ore firmiter confiteri, et nuntiare proposuimus, et usque ad animam et sanguinem adversus omnes sectas haeresum defendere viriliter. Consistentes sub magisterio et regimine unius et veri magistri Domini nostri Iesu Christi, ac piissimi vicarii eius Papae Innocentii et successorum eius semper permanentes, tam corpore, quam spiritu, in communionem sanctae Romanae ac universalis Ecclesiae, quam sanctam et catholicam et apostolicam supra diximus. Quam cre-

dimus esse, omnes baptizatos in nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti, nisi a supradicta fide recesserunt; ubi boni cum malis conveniunt, permixta quippe est diversitate filiorum; cui Ecclesiae praefatum dominum Innocentium Papam credimus praesesse pastorem, et ipsum, et omnes episcopos, et sacerdotes, et caeteros ordinatos, fidem supradictam tenentes, in ipsa Ecclesia ministros esse fatemur, et credimus. Idcirco ab ipsis, et non ab aliis, petimus, et cupimus suscipere ecclesiastica sacramenta. Specialiter autem de fractione panis, super qua infamati sumus, diximus, et dicimus, quia nunquam factum fuit causa praesumptionis, nec causa contemptus sacrificii sacerdotis, sed causa ardoris fidei, et charitatis, et causa deliberationis, ne indurarentur simplices fideles inter haereticos permanentes, et sacramentum Eucharistiae non accipientes, sed nunc et in perpetuum abdicamus, et abiicimus, et abdicabimus a nobis, et ab omnibus nobis credentibus, secundum nostrum posse, ab opere, et a credulitate, corde credentes, et ore confitentes sacramentum Corporis et Sanguinis Christi, nec esse conficiendum, nec posse confici, nisi a sacerdote per impositionem manus visibilis episcopi secundum morem Ecclesiae visibiliter ordinato. Habemus autem mandatum orare, ut Deus mittat operarios in messem suam; idest praedicatores in populum suum, qui debent benigne et humiliter impetrare sibi dari, ex licentia Summi Pontificis, et praelatorum Ecclesiae, ut possint admonere et exhortari in doctrina sana; et adversus omnes haereticos, gratia Dei adiuvante, cum omni virtute animi, et studio, ut eos ad fidem catholicam convertant, desudare, et credentes eorum privatis et publicis admonitionibus, sicut decet, ab eorum credulitate et haeresi separare, et Ecclesiae supradictae incorporare, et ab omnibus vitiis et peccatis compescere, tam seipsos, quam suos auditores; a su-

perbia scilicet, et inani gloria, invidia, ira, cupiditate, et avaritia, gulositate, luxuria, mendacio, detractio, blasphemia, odio, fraude, periurio et homicidio. Et quamvis ista nos praedicemus, tamen potestatem saecularem secundum leges officium suum in malefactores peragentem non iudicamus, neque ob hoc damandum esse dicimus, vel credimus. Veruntamen sicut filii Ecclesiae reos sanguinis defendimus piis interventionibus, quia scriptum est, reos sanguinis defendat Ecclesia. Quamvis autem propter vitandum periurium non sit appetendum iuramentum, iurantes tamen ex deliberatione causa necessitatis cum veritate, et iudicio, et iustitia non culpamus, neque propter hoc credimus condemnandos. In omnibus vero episcopatibus, diocesis vel parrochiis, in quibus sumus, vel fuerimus, disposuimus ieiunare secundum morem et consuetudinem praelatorum et catholicorum virorum orthodoxorum illarum provinciarum tam in vigiliis, quam in ieiuniis Quatuor Temporum, et Quadragesimae. Denique licet dicat Christus: Oportet semper orare, et non deficere (1), et Apostolus: Sine intermissione orate (2); tamen quidam nostrorum per viginti quatuor vices, inter diem ac noctem: alii quindecies, alii duodecies, qui autem minus septies pro omnibus hominibus secundum eorum gradus orant. Et quamquam officium nostrum sit praecipue, ut omnes discant, et omnes qui sunt idonei exhortentur; tamen cum tempus ingruit, propriis manibus laboramus, ita dumtaxat ne pretium accipiamus conventum. Qui autem nobis credunt, a quibuscumque aliquid per aliquam fraudem habuerint, necesse est, si potuerint, et nobis acquiescere voluerint, ut ipsis et non aliis restituant. Decimas siquidem, et primitias, et oblationes, et caetera secundum usum locorum servitia, praelatis, et aliis clericis, sub quorum diocesis victitaverint, fi-

(1) Luc. xviii, 1. (2) I Thess. v, 17.

deliter persolvant: quod omnibus fidelibus christianis efficaciter suademus. Licet autem in subscriptis articulis, sicut a quibusdam accepimus, assererentur errasse: quod videlicet soli Deo esse obediendum, et si homini, soli iusto, qui Deum habet in se; ac licere laico ac litterato sine licentia cuiuslibet hominis praedicare, bonumque laicum conficiendi Eucharistiam potestatem habere, malum autem sacerdotem nequaquam, et eius orationes aut missas vivis vel mortuis non proficere; ac Romanam Ecclesiam, nequaquam Ecclesiam Dei esse, necnon etiam iuramentum in quolibet articulo sub Ecclesiae forma factum, peccatum esse mortale, dogmatizasse dicuntur; ipsi tamen ex praescripta concessione, in qua tanguntur articuli praenotati, super his suam innocentiam excusarunt, illud inficientes omnino, quod videlicet mulieribus Evangelium in Ecclesia licitum esse docere, ac indulgentias, quae fiunt a Summo Pontifice vel aliis episcopis non proficere, iustumque laicum confitentes sibi absolvere posse, quidam eos referunt astruxisse. Caeterum super eo quod nonnullos clericorum scandalizasse dicuntur, eis in plurimis detrahendo, ipsos aspere redarguimus, in virtute obedientiae, quam praestiterunt nobis, districtius iniungentes eisdem, quod et ipsi sub eadem servare obedientia promiserunt; ut clericos in omni, qua convenit, habentes reverentia, et honore, ab eorum omnino infamatione, seu detractioe desistant. Praecipientes eisdem, ne passim sibi praesumant praedicationis officium arrogare; sed praeterquam Ecclesiarum rectores in fide recta et sana doctrina noverint esse probatos, licentiam eis tribuant exhortandi competentibus horis et locis. Cumque continentiam repromiserint, suspectum mulierum consortium prorsus evitent; qui super his et aliis promiserunt devotam et debitam nobis obedientiam exhibere. Nos igitur, habito fratrum nostrorum consilio, per apostolica vobis

Waldensium errores.

Poenitentia

Mandatur apostolicis delegatis ut eos ecclesiasticae concilient unita.

scripta mandamus: quatenus recepto a caeteris fratribus simili iuramento, ecclesiasticae unitati reconcilietis eosdem, et denunciatis ipsos vere catholicos ac recte fideles; in praescriptis et aliis eos secundum Deum ab omni scandalo et infamia servantes immunes, et in litteris testimonialibus, et aliis adminiculis ipsos propter Deum misericorditer adiuvetis.

Datum Lateran., decimo octavo kal. iulii, pontificatus nostri anno decimotertio.

Dat. die 14 iunii 1211, pontif. anno xiii.

LXXVIII.

Confirmatur diploma Ricardi secundi Fundani comitis favore Ecclesiae Fundanae (1).

SUMMARIUM

Exordium: — Confirmatio laudati diplomatis. Diploma Ricardi comitis. — Clausulae.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, venerabili fratri Fundano episcopo, salutem et apostolicam benedictionem.

Cum nobis petitur quod iustum est, et honestum, tam vigor aequitatis, quam ordo exigit rationis: ut id per sollicitudinem officii nostri ad debitum perducatur effectum. Eapropter, venerabilis in Christo frater episcopo, tuis iustis postulationibus grato concurrentes assensu, libertates et immunitates, quas dilectus filius nobilis vir Ricardus Fundanus comes tibi et Ecclesiae tuae pia devotione concesserat, sicut in ipsius comitis authentico super hoc confecto noscitur contineri, ratas habentes, auctoritate apostolica confirmamus, et praesentis scripti patrocinio communimus; ad maiorem autem cautelam instrumentum ipsum de verbo ad verbum huic nostrae paginae duximus inserendum, cuius tenor est talis:

In nomine Domini Dei aeterni. Anno ab incarnatione eiusdem MCCII, mense iulio, indictione decimaquarta, regnante domino nostro Friderico Dei gratia rege

(1) Ex Ughell., Ital. Sac., tom. I.

Siciliae, ducatus Apuliae, principatus Capuae.

Cui honor praest, Dominus, et potestas eminent dominandi, iudicium debet dirigere, et iuris aequitatem provida circumspectione fovere, cum iustitiam iustus Dominus diligit, et vultus eius videat aequitatem: Ecclesia namque Dei cum uti omnium christianorum mater piissima, a qua fidei sacramenta, quibus Coeli ianua aperitur, recipiunt universi fideles; iustum, et iustitia dignum est, ut honoretur a singulis, a principibus exaltetur donis, et beneficiis dilatetur, ut palmites suos usque ad mare dirigat et extendat. Ideo nos Ricardus de Aquila eadem regia gratia II Fundanus comes, cum iura Fundanae Ecclesiae nos et nostri antecessores multoties conculcaverimus variis exactionibus, et molestiis suggerente humani generis inimico iam oppressimus fatigatum, ad mentem reducti volumus (1) de caetero tangere et possidere Dei Sanctuarium, quia a Deo possunt, ut rota, et sicut stipula evanescent, qui Dei Sanctuarium haereditate possidere nituntur. Hac itaque consideratione inducti, Fundanam Ecclesiam, quae a nobis et antecessoribus nostris, exactionibus et molestiis hactenus iacebat oppressa, pro salute animae nostrae et parentum nostrorum ab ipsis exactionibus et molestiis absolutam reddimus penitus et immunem, et nos exinde Roberto Dei gratia ven. Fundano episcopo, eiusque successoribus, et Ecclesiae cui divina miseratione praesse dignosceris, novum privilegium transactionis factae tempore felicitis memoriae W. II regis Siciliae inter Ioannem Fundanumque (2) episcopum, et Ricardum comitem olim patrem nostrum per ipsius regis familiares continuatum et unitum concedimus, ut liceat vobis et successoribus vestris de caetero omnes ecclesias civitatis et Fundani episcopatus libere et absolute absque requisitione et contra-

(1) Legendum putamus nolimus. (2) Legendum forsitan inter Ioannem Fundanum episcopum.

Confirmatio laudati diplomatis.

Diploma Ricardi comitis

dictione nostra, haeredum et successorum nostrorum, vel cuiuslibet alterius personae ordinare et instituere, praeterquam ordinatio archipresbyterorum de castellis Fundani episcopatus, quae fient hoc modo. Mortuo archipresbytero, clerici archipresbyteratus veniant ad episcopum nuntiantes mortem archipresbyteri, et habita ab episcopo licentia faciendi electionem, personam eligant, et electionem factam nobis nuntiabunt, quam electionem nullatenus poterimus, nec debemus impedire, nisi contra electam personam crimen infidelitatis obiciamus, et illud infra quartum diem a tempore obiecti criminis numerando in curia episcopali probaverimus. Quod si infra quintum diem obiectum crimen non probaverimus, liceat vobis et successoribus vestris electam personam secundum Dei timorem et officii vestri prudentiam confirmare; item iura Ecclesiarum et omnium clericorum, atque hominum suorum illibata servabimus, et si quis eas molestare vel inquietare praesumpserit, nos sicut Ecclesiarum patroni curabimus defensare. Conditiones vero, quae hactenus exigebant ab Ecclesia Sancti Archangeli, Sanctae Mariae de Brumann, Sancti Andreae de Pastina, Sancti Martini de Enula, penitus remittimus, et perpetuo relaxamus: ab aliis autem Ecclesiis Fundani episcopatus, a prioribus, et clericis earum adiutorium non exigemus, nec exigi faciemus, excepto quod ab illis securitatem accepimus, iuxta quod nos soliti sumus assicurarere. Clericos quoque Fundani episcopatus, et servientes eorum non capiemus, nec capi faciemus, nec verberabimus, nec verberare faciemus, nec in Curia nostra ad iustitiam cogemus, nec cogi faciemus, a terra nostra non expellemus, nec expelli faciemus, nec auferemus bona eorum, nec faciemus auferri, nec eos molestabimus, nec faciemus molestare. Si quas vero possessiones Ecclesiarum nos, seu per homines nostros occupatas tenemus, restituemus, et restitui faciemus, restitutas non auferemus, nec

ab hominibus nostris permittemus auferri. Episcopus, priores et clerici omnes Fundani episcopatus res suas mobiles vendendi liberam habeant facultatem, et quo voluerint, praeterquam ad loca a regia Curia prohibita, absque requisitione et contradictione nostra transportandi. De rebus tamen ipsius episcopi, ut dictum est, venditis, aut quoquam transmissis plateaticum remittimus, nec illud ab emptoribus exigi faciemus. Pascua vero, sylvas, et aquas terrae nostrae hominibus ecclesiarum, aut animalibus eorum non prohibebimus, nec prohiberi faciemus, sed eis utantur sicut homines de terra nostra. Ab hominibus Fundani episcopatus, vel Ecclesiarum eius a nobis non tenentibus, nihil exigemus praeter securitatem, et non capiemus eos, nec capi faciemus, nec ad iustitiam in Curia nostra cogemus, aut cogi faciemus, nec capiemus bona eorum, nec faciemus capi, etsi contigerit quod homines ipsarum Ecclesiarum foris fecerint hominibus nostris, praelati et baiuli ipsarum Ecclesiarum in Curia tenere debent, et si qua fuerit inde compositio facta, medietas ipsius compositionis erit nostra, et reliqua medietas erit illius Ecclesiae, cuius homo fuerit. De bannis autem, quae generaliter mittuntur secundum consuetudinem terrae, si aliquis hominum ipsarum Ecclesiarum in bannum inciderit, medietas ipsius banni sit nostra, et alia medietas sit illius Ecclesiae, cuius homo fuit, ita tamen quod non magis graventur homines Ecclesiarum, quam homines nostri, et si de ipsis aliqui fuerint servientes ipsius episcopi, vel praedictarum Ecclesiarum, nihil ab eis exigemus, nisi a nobis fuerint tenentes. A demaniis vero hominibus ipsius episcopi a nobis non tenentibus, istud tamen habebimus, videlicet: cento quinquaginta tarenos Amalphiae, quando nos generale adiutorium in terra nostra posuerimus, pro causa tantum regiae expeditionis, et pro sorore et nostra filia maritandis, et non pro alio, et ipsos tarenos habere debemus per epi-

scopum, vel per baiulos Fundanae Ecclesiae. Item homines Ecclesiae Sancti Marci habitantes in Postina, et alii demanii homines habitantes in castello Monticelli, et in castello Enuli, et etiam homines Ecclesiarum civitatis Fundanae praestabunt, et facient nobis tria servitia, videlicet unam operam ad seminandum, aliam ad vineam, et tertiam ad metendum, pro uno quoque tenimento, de quo ipse episcopus et priores Ecclesiarum per unamquamque septimanam servitium unum habere debent. A demaniis vero hominibus ipsius episcopi, qui habitant in civitate Fundana, vel castellis baronum nostrorum, habere nihil debemus, nisi quod superius exceptuatum est, videlicet 150 tarenos pro sorore vel filia maritandis. Verum si praedicti homines Fundani episcopatus non tenentes a nobis extra civitatem habitant, vel castella, aut habitabunt, nisi fraude nihil ab eis exigemus, vel exigi faciemus: volumus etiam, et concedimus, ut si quis de rebus suis immobilibus in testamentis vel oblationibus competenter offerre voluerit, non prohibebimus, nec permittemus ab aliquo prohiberi. Item volumus, et concedimus, ut cum homines nostri cum hominibus Ecclesiarum matrimonia contrahere voluerint, liceat eis secundum consuetudinem civitatis Fundanae dare de immobilibus suis absque omni contradictione, et si quando homines nostri de rebus suis immobilibus clericis et hominibus Ecclesiarum vendere, sive pignorare voluerint, nos non prohibebimus, nec ab aliquo prohiberi faciemus. Item volumus, ut homines Sancti Viti liberi et immunes sint perpetuo ab omni servitio, et eos immunes ab exactionibus esse volumus, et eos in pace et quiete, sicut unquam melius fuerunt, dimittimus; et si forte villa Sancti Viti incursu hostium, seu conturbatione, quod absit, deleta fuerit, reaedificationem ipsius, nos, nec nostri haeredes prohibemus, nec prohiberi ab aliquo permittemus; homines eiusdem villae, qui ibi habitant, vel de cae-

tero habitabunt, sylvis, pascuis, aquis libere et absque contradictione alicuius utantur. Concedimus etiam, ut terrae de Casa Nova, quae continentur in praecipuo Sancti Viti, quas per ecclesias Sancti Viti tenent homines Monticelli, ad decimam et servitium, quoties sine haeredibus discesserint, libere in demanium ipsius Ecclesiae reducantur, et si quae ex eis tali modo alienatae vel subtractae fuerint, Ecclesiae restituemus; decimas namque civitatis Fundanae, et castellorum de demanio nostro nos Ecclesiis Fundani episcopatus, quibus reddere consuevimus, sine molestia annuatim persolvemus, et barones, et caeteros homines nostros decimas ipsas Ecclesiis et clericis persolvere, sicut expedierit, cogemus. Homines de terra nostra, vel aliunde volentes ad molendina Fundanae Ecclesiae, aut Ecclesiarum eius causa molendi venire, non prohibemus, nec prohiberi faciemus, nec a molendinariis, undecumque sint, aliquid exigemus, nec eos in curia nostra cogemus, nec cogi faciemus, pro his, quae spectant ad molendina. Omnes homines volentes terras et vineas Fundani episcopatus, vel Ecclesiarum eius, aut clericorum eorum laborare, nos non prohibebimus, nec faciemus prohiberi. Piscariam et pisces Fundani episcopatus, et pisces piscariae, et partem de Sassone non capiemus, nec capi faciemus, nec aliquam molestiam inferemus, nec inferri permittemus ab hominibus nostris. Si quando vero inter nos, et praedictum episcopum discordia orietur, propter hoc consanguineos aut bona eorum non capiemus. Item praedictus episcopus sylvis Fundani comitatus, ecclesiis et propriis domibus ipsarum ecclesiarum reparandis, vel faciendis, et pascuis pro suis propriis animalibus, sic utetur, sicut unquam melius usus est. Ut autem haec nostra donatio, concessio et remissio sponte et liberaliter facta perpetua gaudeat firmitate, necnon ad perennem memoriam futurorum praesens privilegium per manum Riccardi subdia-

coni et vicarii civitatis Fundanae fieri iussimos, et tam subscriptione propria quam baronum et militum nostrorum fecimus communiri. In anno, mense et indictione supradicta.

Decernimus ergo, ut nulli omnino hominum liceat hanc paginam nostrae confirmationis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursurum.

Datum Laterani sexto idus augusti, pontificatus nostri anno decimoquarto.

Dat. die 8 augusti 1211, pontif. anno xiv.

LXXIX.

Confirmatio nonnullorum statutorum monasterii Grandimonten. (1).

SUMMARIUM

De pulsatione campanae ad collationem. — De visitatorum officio. — De hebdomadario.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, priori Grandimontensi.

Cum quaedam capitula in authentico nostro contenta per litteras tuas, quae coram nobis recitatae fuerant, ad maiorem duxeris evidentiam exponenda, non attendentes de illa, et intellexisse fideliter et salubriter explanasse, devotioni tuae praesentium auctoritate mandamus, quatenus ipsa secundum expositionem huiusmodi facias observari. Ad maiorem vero cautelam expositiones illas de verbo ad verbum praesenti scripto iussimus annotari, quarum tenor est talis. Quia de pulsatione ad collationem prima fiebat quaestio, taliter videtur determinare privilegium quod procurator domus secundum tenorem mandati apostolici debet propria manu pulsare, cum in domo praesens fuerit hora statuta a priore, nisi infirmitas corporis manifesta, vel neces-

(1) Ex Baluz., lib. xiv, Epist. 144.

sitas inevitabilis ipsum detinuerit, ne collationi valeat interesse. Si vero interesse nequiverit, alius conversus, quem prior statuerit, pulset hora constituta a priore. Ita siquidem, ut de negligentia iure non valeant reprehendi. Prior autem clericum instituet, qui procuratori vel alteri converso hora statuta praecipiat, ut pulsetur, vel si clericus negligens fuerit, hoc idem iniungat alius clericus loco eius, per quod manifeste datur intelligi quod clericus auctoritatem habet iniungendi converso, ut pulset hora statuta, vel si forte hora transierit, conversus tenetur pulsare ad denuntiationem clerici sine dilatione qualibet, vel quaestione, et si quilibet horum negligens fuerit vel contemptor, de mandato Summi Pontificis tanquam transgressor puniatur. Visitatores computationes audiant de receptis pariter, et expensis, eo modo quo prior computationes consuevit audire, quem modum quamvis satis notus sit universis, plene coram nobis in capitulo generali exposuimus. Si clericis placuerit, ut exeant ad laborem cum conversis, exeant, et cum eis pariter revertantur. Sed semper hebdomadarius in cella remaneat. Cuius nomine intelligimus interiorem ambitum, vel clausuram, vel si clausura non fuerit, loca adiacentia officinis. Si vero clerici vel conversi excesserint exeundo, quod intelligimus si nimis frequenter, et sine causa honesta, in capitulo proclamantur a clerico vel converso, et per hebdomadarium regulariter et rationabiliter iudicentur. Caetera vero expositione aliqua indigere non videntur, cum mutationes clericorum de voluntate prioris cum consilio clericorum discretorum fieri debeant, et cum mutati fuerint, nihil prorsus secum ferre debeant nisi pannos simplices, nec scripturam, nec quodlibet aliud, nec conversi pariter sine speciali permissione, vel mandato prioris, cum sicut aperte sonat privilegium, nihil sibi proprium debeant vindicare. Quia vero computationis capitulum, filii prior, mi-

De visitatorum officio.

De hebdomadario.

nime sicut in tuis litteris explanatum, illud nos in aliis litteris nostris plenius duximus explanandum.

Datum Laterani 8 idus ianuarii, pontificatus nostri anno quartodecimo.

Dat. die 8 ianuarii 1212, pontif. anno xiv.

LXXX.

Confirmatur concordia inter Ecclesias Strigoniensem et Colocensem. inita (1).

SUMMARIUM

Exordium. — Vesprumien. episcopus ad Sedem Apostolicam missus pro obtinenda confirmatione concordiae. — Delegati a Strigoniensem et Colocensem. episcopis pro firmanda concordia. — Concordiae tenor. — Compositio huiusmodi PP. significata. — Additis precibus eam ut approbaret. — Strigoniense capitulum contra eandem reclamat. — Regum coronatio Strigoniensem archiepiscopo adiudicata.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, illustri regi Hungariae.

Exordium

Illa te, fili charissime, charitatis praerogativa diligimus, cum inter alios mundi principes erga personam nostram, et sacrosanctam Romanam Ecclesiam devotissimum te sciamus, quod preces et petitiones ex parte tua nobis oblatas intendimus libenter admittere, quantum cum nostra possumus honestate. Inde siquidem fuit, quod venerabilem fratrem nostrum Vesprumiensem episcopum ad Sedem Apostolicam accedentem paterna benignitate suscepimus, et quae tam per eum, quam per tuas nobis litteras intimasti pleno concepimus intellectu. Qui denique inter caetera proposuit coram nobis, quod cum de pace perpetuo statuenda inter Strigoniensem et Colocensem Ecclesias diu fuerit te mediante tractatum, tandem venerabilis frater noster Strigoniensis archiepiscopus de consensu et voluntate suffraganeorum Strigoniensis Ecclesiae, videlicet Agriensis, Georiensis, et praefati Vesprumienensis episcoporum ex parte una, et dilectus filius Colocensis electus de voluntate suffraganeorum Colocensis Ecclesiae, Varadiensis videlicet, Cenadiensis, et Ultrasilvani episcoporum ex altera in certam formam concordiae devenerint, quam per praefatos Georiensem et Vesprumiensem episcopos redigi mandaverunt in scriptis, cum illam in scriptis redactam in medium produxissent, et super ea fuisset diutius disputatum: tandem ita correctae extitit et conscriptae, quod eam pars approbavit utraque, et tam Strigoniensis archiepiscopus, quam Colocensis electus cum Ecclesiarum suarum suffraganeis ad sancta Dei Evangelia iuraverunt, quod formam pacis, quae continebatur in illo scripto posito coram eis firmiter observarent, et laborarent ad hoc nihilominus bona fide, ut nos compositionem confirmaremus eandem. P. quoque Quinqueclesiensis praepositus ab episcopo suo missus pro eo, et Benedictus praepositus Sancti Thomae, necnon et Iacobus Scholasticus Strigoniensis pro capitulo eiusdem Ecclesiae, a quo sub debito iuramento se asseruerunt habere mandatum, et Hubaldus Poseniensis praepositus iuraverunt etiam illud idem. Pro Colocensi vero Ecclesia Iacobus Colocensis, et Hosmundus Sancti Laurentii praepositi praestiterunt consimile iuramentum. Unde praefatus episcopus ex parte tua nobis humiliter supplicavit, ut compositionem eandem, quam sigillorum praedictorum electi, et Varadiensis, Cenadiensis, Ultrasilvani, Agriensis, et ipsius Vesprumienensis episcoporum, necnon capitulorum Colocensis et Bacchiensis nobis exhibuit munimine roboratam, auctoritate dignaremur apostolica confirmare; cuius tenor talis est: In nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti. Amen. Haec est forma pacis inter Strigoniensem et Colocensem archiepiscopos. Prima coronatio regum Hungariae specialiter spectat ad solam

Vesprumienensis episcopus ad Sedem Apostolicam missus pro obtinenda confirmatione concordiae

Delegati a Strigoniensem et Colocensem. episcopis pro firmanda concordia.

Concordiae tenor.

(1) Ex Baluz., lib. xiv, Epist. 186.

Bull. Rom. Vol. III.

33

Strigoniensem Ecclesiam. Verumtamen si Strigoniensis archiepiscopus non posset, vel malitiose nollet regem coronare, vel Strigoniensis Ecclesia vacaret, coronet regem Colocensis, nullum ex tali coronatione ius sibi vindicando in prima coronatione: secunda coronatio ei deinceps aequaliter pertineat ad utramque. De preventu monetae decima pertineat ad Ecclesiam Strigoniensem, ubicumque in regno Hungariae exaudatur, quod si eudi desierit generatis moneta totius Hungariae, quicquid loco generalis monetae successerit, decimam habeat Strigoniensis Ecclesia; Strigoniensis archiepiscopus renuntiat omni iurisdictioni, et iuri spirituali, quod habebat, vel habere videbatur in provincia Colocensi: praeter decimam monetae, si ibi contingeret fabricari. Iudicium officialium domus regiae quilibet episcopus habeat in sua parochia. Exhibitis sacramentorum regibus et reginis, et eorum liberis tam ad ipsos archiepiscopos, quam ad alios episcopos in suis parochiis pertineat pro voluntate regis. In omnibus aliis utriusque Ecclesiae iura sua conserventur illaesa, et consuetudines antiquae. Si quae autem privilegia vel rescripta quaecumque prolata fuerint contra hanc formam, vires non habeant. Salva in omnibus auctoritate apostolica. Quod si Papa non approbaverit, res sit in eo statu in quo nunc est. Iuraverunt ambo archiepiscopi, et eorum suffraganei, qui praesentes erant, necnon et praepositus Quinquecelesiensis, qui vice domini sui episcopi intererat, necnon et procuratores capitulorum utriusque Ecclesiae, quod secundum formam praescriptam bona fide pacem praescriptam observabunt, et sine fraude ad confirmationem laborabunt. Cumque super his cum fratribus nostris deliberare vellemus, dilecti filii Iacobus scholasticus, et Nicolaus canonicus praefati archiepiscopi nuntii, et M. thesaurarius, et Io. archidiaconus Strigonienses procuratores eiusdem loci capituli petierunt a nobis au-

dientiam sibi dari. Qua ipsis de more concessa, nuntii proposuere praedicti, quod inter praefatos archiepiscopum, et Colocensem electum, et eorum suffraganeos talis compositio intervenit, ut prima coronatio regum Hungariae, ubicumque in ipso regno eos primum contingeret coronari, solius Strigoniensis Ecclesiae iuris esset, et monetae ubicumque cuderentur in regno, vel illius quod loco colligeretur monetae decima ad eandem pertineret, ac tu, et charissima in Christo filia Hungarorum regina, per vestras a nobis litteras peteretis, quatenus primam sedem, primamque vocem cum iuribus supradictis, quae tu et dicta regina, necnon et pars Colocensis publice praefatae Strigoniensi recognovistis Ecclesiae, ipsi perpetui dignaremur privilegii munimine roborare; super aliis vero de quibus inter eos esse videbatur contentio propter bonum pacis, sic extitit ordinatum, ut nec Colocensis in Strigoniensi provincia, nec Strigoniensis in Colocensi praeter praedicta sibi iuris aliquid vindicaret, auctoritate in omnibus Apostolicae Sedis salva, ita quod si haec non approbarentur a nobis, res in eo statu, in quo tunc fuerat, remaneret. Unde quicquid sit scriptum, vel iuratum esse dicatur, hoc autem, et intellectum esse a partibus asserant, et illud ex parte archiepiscopi confirmari a nobis suppliciter postulabant, asserentes sic actum et intellectum fuisse idem archiepiscopus, et praefati Agriensis et Geuriensis episcopi suis litteris declararant. Procuratores vero Strigoniensis capituli proposuere constanter, quod tam illa compositio, quam redactam in scriptis praefatus episcopus nobis exhibuit, quam illa in quam praefati nuntii dixerunt archiepiscopum consensisse, inita fuerat sine assensu capituli, et in enorme dispendium Strigoniensis Ecclesiae redundabat, unde contradicentes utrique, nobis suppliciter supplicarunt, ut auctoritate apostolica cassarem utramque. Nos igitur attendentes,

Adiit praedictis eam ut approbaret.

Strigoniense capitulum contra eandem redactam.

Compositio huiusmodi PP. significata.

Regum coronationis Strigoniensis archiepiscopi adiudicata.

quod olim nobis multa precum instantia suppliceras, ut super iure coronandi reges Hungariae Strigoniensi Ecclesiae privilegium concedere dignaremur, nosque tuis precibus inclinati, ei super hoc privilegium concesserimus fratrum nostrorum subscriptionibus roboratum, considerantes etiam, quod si potestas coronandi regis Hungariae penes diversas Ecclesias resideret, toti regno grave periculum, et haeredibus tuis grande posset dispendium generare, cum sicut plenius ipse nosti, frequenter inter regum Hungariae cohaerentes super obtinenda regni corona scandalum sit exortum, quod utique posset facilius suboriri, si eos diversos coronatores contingeret invenire, propter contradictiones et rationes praescriptas compositionem huiusmodi non potuimus, sicut nec debuimus confirmare. Super episcopatu quoque de novo creando apud Cibiniensem Ecclesiam in Ultrasilvana dioecesi, qui metropoli Colocensi subdatur, petitionem regiam nequivimus exaudire; quoniam sive Apostolicae Sedi, sicut tu ipse firmiter protestaris, sive Strigoniensi metropoli, sicut procuratores ipsius fortiter asserbant, Cibiniensis praepositura sit in spiritualibus immediate subiecta, id absque dubio in alterutris praepositorum redundaret; sed, et quidam qui se nuntium venerabilis fratris nostri Ultrasilvani episcopi faciebat, contradicebat omnino, gravem et enormem Ultrasilvani episcopatus diminutionem allegans: serenitatem igitur regiam rogamus, monemus, et exhortamur attentius quatenus ad duriam nobis non imputes, quod compositioni praedictae robur non attribuimus firmitatis, sed tam providentiae, quam iustitiae id ascribas, quibus regni, et haeredum tuorum indemnitate duximus praecavendum, et iuris ordinem observandum, cum omnibus facti sumus in iustitia debitores; sciturus pro certo quod in nullo unquam a nobis

patieris repulsam in quo quisquam principum debeat exaudiri (1).

Datum Laterani secundo idus februarii, pontificatus nostri anno quartodecimo.

Dat. die 12 februarii 1212, pontif. anno xiv.

LXXXI.

Irritatur quicquid contra clericos vel Ecclesias statutum est ab Othone imperatore, ac praesertim sententia ab eodem lata contra episcopum Cumanum (2).

SUMMARIUM

Prooemium. — Statuta ab Othone contra libertatem Eccles. infirmat: — Ac praecipue sententiam contra Cumanum episc. ab eodem latam.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, episcopo Taurinensi, et praeposito sancti Gaudentii Novariensis.

Sicut ea, quae a catholicis et devotis principibus rationabiliter ordinantur, firma debent et illibata servari, sic ea, quae a perfidis tyrannis improbe statuuntur, illo maxime tempore, quo excommunicationis vinculo tenentur astricti, carere debent robore firmitatis, cum tales legitime nequeant iurisdictionis officium exercere ab unitate fidelium separati. Cum igitur Otho non iam nominandus imperator, sed impius persecutor, cum fautoribus anathematis sit vinculo innodatus, et a debito fidelitatis ipsius absoluti sint universi, nos omnia, quae

(1) Scriptum est capitulo Strigoniensi super hoc in eundem fere modum, videlicet: Venerabilis frater noster Vesprumiensis episcopus in nostra proposuit praesentia constitutus, quod cum de pace perpetuo statuenda etc., usque non potuimus, sicut nec debuimus confirmare.

In eundem fere modum scriptum est Strigoniensi archiepiscopo: Venerabilis frater noster Vesprumiensis episcopus in nostra proposuit praesentia constitutus, quod cum de pace etc., usque nec debuimus confirmare. (2) Ex Baluzi, lib. xv, Epist. 31.

Prooemium.

Statuta ab Othone contra libertatem Ecclesiarum Infirmat:

Ac praecipue sententiam contra Cumanum episc. ab eodem latam.

idem excommunicatus, vel aliquis eius officialis contra clericos, vel Ecclesias statuit, aut statuerit, sive contra principes, aut eorum factores, qui memorato tyranno suum subtraxerit obsequium, ut libertatem et iustitiam tam Ecclesiae, quam imperii tueantur, denuntiamus irrita et inania, eaque de communi fratrum nostrorum consilio auctoritate apostolica omnino cassamus. Specialiter autem sententiam, quam idem Otho contra venerabilem fratrem nostrum Cumanum episcopum super causa, quae vertitur inter ipsum et capitaneos de Arzago, pro eo quod ad ipsius excommunicati praesentiam idem episcopus non accessit, cum vocatus fuisset ab eo, nequiter promulgavit; decernimus nullam esse, nec per eam aliquod Cumanae Ecclesiae in posterum praepudicium generari. Quo circa discretionem vestram per apostolica scripta praecipiendo mandamus quatenus capitaneos ipsos, ut dictum episcopum, vel eius Ecclesiam occasione ipsius sententiae non aggravent vel molestant, monitione praemissa, per censuram ecclesiasticam, appellatione remota, cogatis.

Datum Laterani nonis aprilis, pontificatus nostri anno decimoquinto.

Dat. die 5 aprilis 1213, pontif. anno xv.

LXXXII.

Thessalonicenses archiepiscopi regni primates, ac perpetui Sedis Apostolicae legati declarantur (1).

SUMMARIUM

Exordium. — Thessalonicensis Ecclesiae dignitas. — Iura ei asserta a S. Leone Magno. — Nicolai I de eadem re ad Michaellem imper. literae. — Aliae S. Leonis literae. — Vicariatus Apostolicae Sedis eidem confirmatur: — Palliumque archiepiscopo conceditur. — Ecclesiae ei subiectae. — Privilegia ei concedit Innocentius. — Clausulae.

(1) Ex Baluz., lib. xv, Epist. 130.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, Thessalonicensi archiepiscopo, eiusque successoribus canonice substituendis, in perpetuum.

Quantae dignitatis Thessalonicensis antistes fuerit ab antiquo per authentica scripta praedecessorum nostrorum evidenter apparet. Quod ut plenius declaretur pauca de multis in medium duximus proponenda: scribens enim sanctae memoriae Leo Papa Anastasio antistiti Ecclesiae Thessalonicensis sic ait: De persona consecrandi episcopi, et de cleri, plebisque consensu metropolitanus episcopus ad fraternitatem tuam referat, quodque in provincia bene placuit scire te faciat, ut ordinationem rite celebrandam tua quoque confirmet auctoritas, quae rectis dispositionibus nihil morae aut difficultatis debet afferre, ne gregibus Domini diu desit cura pastorum. Metropolitano vero defuncto, cum in loco eius fuerit alius subrogandus, provinciales episcopi ad civitatem metropolim convenire debent, ut omnium clericorum atque omnium civium voluntate discussa, ex presbyteris eiusdem Ecclesiae, vel ex diaconibus optimus eligatur, de cuius nomine ad tuam notitiam provinciales referant sacerdotes. Impleantur vota poscentium cum, quod ipsis placuit, tibi placuisse cognoverint. Sicut enim iustas electiones nullis dilationibus volumus fatigari, ita nihil permittimus te ignorante praesumi. De conciliis autem episcopalibus non aliud indicimus, quam sancti Patres salubriter ordinarunt, ut scilicet bini conventus per annos singulos habeantur, in quibus de omnibus querelis, quae inter diversos Ecclesiae ordines nasci assolent, iudicet, ac si forte inter ipsos, qui praesunt, de maioribus, quod absit, peccatis causa nascitur, quae provinciali nequeat examine diffiniri, fraternitatem tuam de totius negotii qualitate metropolitanus curabit instruere, ut si coram positis partibus, nec tuo fuerit res sopita iudicio, ad nostram cognitio-

Exordium.

Thessalonicensis Ecclesiae dignitas.

Iura et asserta a S. Leone Magno.

nem quicquid illud est transferatur. Praeterea in diffinitione quondam fidei orthodoxae Ioannes Thessalonicensis antistes primus post Apostolicae Sedis legatos, et quatuor patriarchas, quorum aliqui per se ipsos, et alii per suos vicarios affuerunt, sic legitur scripsisse: Ioannes Dei misericordia episcopus Thessalonicensis antistes, et vicarius Apostolicae Sedis Romae legatus diffinens subscripsi. Licet autem praefatus antistes satis profecto fuerit ex Ecclesiae suae dignitate conspicuus, magis tamen utique fuit ex Apostolicae Sedis familiaritate praeclarus; sicut etiam ex scriptis ostenditur Pontificum Romanorum, qui saepissime vices suas eidem antistiti commiserunt. Nicolaus enim Papa inter caetera scribens Michaeli imperatori, sic ait: Oportet imperiale vestrum decus, quod in omnibus ecclesiasticis utilitatibus vigere audivimus, ut antiquum morem quem nostra Ecclesia habuit, vestris temporibus restaurare dignemini: quatenus vicem quam nostra Sedes per episcopos vestris in partibus constitutos habuit, videlicet Thessalonicensem, qui Romanae Sedis vicem per Epirum veterem, Epirumque novam, atque Illyricum, Macedoniam, Thessaliam, Achaiam, Daciam Kiperensem, Daciam Mediterraneam, Misiam, Dardaniam, et Praevalim beato Petro apostolorum principi contradicere nullus praesumat, quae antecessorum nostrorum temporibus, scilicet Damasi, Siricii, Innocentii, Bonifacii, Coelestini, Sixti, Leonis, Hilarii, Simplicii, Felicis, atque Ormisdae sanctorum Pontificum sacris dispositionibus agebatur. Praefatus quoque Leo scripsit supradicto Anastasio in haec verba: Quanta fraternitati tuae a beati Petri auctoritate commissa sunt, et qualia etiam nostro sibi favore sunt credita, si vera ratione perspiceres, et iusto examine ponderares, multum possemus de iniunctae tibi sollicitudinis devotione gaudere, quoniam sicut praedecessorum praedecessoribus tuis, ita etiam

Nicolai I de eadem re ad Michaellem imper. literae.

Aliae S. Leonis literae.

ego dilectioni tuae, priorum secutus exemplum, vices mei moderaminis delegavi, ut curam quam universis Ecclesiis principaliter, et divina institutione debemus, imitator nostrae mansuetudinis effectus adiuves, et longinquis a nobis provinciis praesentiam quodam modo nostrae visitationis impenderes. Caeterum, etsi praefata Thessalonicensis Ecclesia a devotione ac familiaritate Sedis Apostolicae se subduxerit per schisma illud diutinum, quo Ecclesia Graecorum a via veritatis ad erroris invium declinavit, quia tamen hoc tempore per Dei gratiam ad devotionem pristinam est reversa, et ipsam, in eadem te studiosius operante, credimus permanuram, cum familiaritatis gratia specialiter tenearis astrictus, utpote in diaconem et presbyterum per manuum nostrarum impositionem promotus, et in episcopum nostrae humilitatis ministerio consecratus, necnon et palleo, pontificalis videlicet officii plenitudine insignitus, postulationem ab eadem Ecclesia de te factam, inquisitione super ea praehabita diligenti, ratam et gratam habentes, ipsam auctoritate curavimus apostolica confirmare, palleo quoque de corpore beati Petri sumptum, insigne pontificalis officii, fraternitati tuae de Apostolicae Sedis libertate concessimus; quo utique infra tuam Ecclesiam ad missarum solemniam uti memineris illis diebus quibus praedecessores tuos usos fuisse cognoscis, videlicet in Nativitate Domini, festivitate protomartyris Stephani, Circumcisione Domini, Epiphania, Hypapanti, Dominica in Ramis Palmarum, Coena Domini, Sabatho Sancto, Pascha, feria secunda post Pascha, Ascensione, Pentecoste, tribus festivitibus Beatae Mariae, natali Beati Ioannis Baptistae, solemnitatibus omnium Apostolorum, commemoratione omnium Sanctorum, dedicationibus Ecclesiarum, consecrationibus episcoporum, ordinationibus clericorum, Ecclesiae tuae principalibus festivitibus, solemnitate beati Demetrii,

Vicariatus Apostolicae Sedis eidem confirmatur.

Palliumque archiepiscopale conceditur.

Ecclesias
subiectae.

et consecrationis anniversario tuae die. Ad haec ipsi Thessalonicensi metropoli suam confirmamus provinciam, in qua subscriptos episcopatus specialibus nominibus duximus exprimendos, videlicet Citrensem, Beriensem, Campaviensem, Guardariensem, Serviensem, Petrensem, Platomonensem, Langardensem, Adrametiensem, Nerisiensem, et Cassandriensem. Iura quoque, ac bona eius, dignitates et libertates ipsius, necnon antiquas et rationabiles consuetudines auctoritate apostolica roboramus, et tam tibi quam eidem Ecclesiae firma et illibata manere sancimus. Cimiteria quoque earumque beneficia nullus haereditario iure possideat: quod si quis hoc facere contenderit, censura canonica compeccatur. Prohibemus autem ne presbyteri cappellani Ecclesiarum ad ius Ecclesiae tuae pertinentium possessiones earum absque assensu tuo, salvis tamen canonicis institutionibus, distrahere, vendere, vel obligare, seu alio quolibet modo alienare praesumant; quod si factum fuerit, irritum habeatur. Prohibemus insuper ne interdictos vel excommunicatos tuos ad officium vel communionem ecclesiasticam sine conscientia et consensu tuo quisquam admittat, aut contra sententiam tuam canonicè promulgatam aliquis venire praesumat; nisi forte periculum mortis immineat, aut dum praesentiam tuam habere nequiverit, per alium secundum formam Ecclesiae, satisfactione praemissa, oporteat ligatum absolvi. Porro Dominicae Crucis vexillum per tuam dioecesim, et episcopatus tibi subditos, ante te deferendi fraternitati tuae licentiam impertimur.

Decernimus ergo ut nulli omnino hominum liceat praefatam Thessalonicensem Ecclesiam temere perturbare etc., usque usibus omnimodis profutura. Salva Sedis Apostolicae auctoritate. Si qua igitur in futurum etc., usque districtae ultioni subiaceat. Cunctis autem eidem

loco etc., usque praemia aeternae pacis inveniant. Amen.

Datum Laterani per manum Iohannis Sanctae Mariae in Cosmedin diaconi cardinalis, S. R. E. cancellarii, vii idus aprilis, indictione xv, incarnationis dominicae anno mcccxiij, pontificatus vero domini Innocentii Papae III anno decimoquinto.

Dat. die 7 aprilis 1213, pontif. anno xv.

LXXXIII.

Reges, ac regnum Portugallense sub protectione Sedis Apostolicae suscipiuntur, eisque confirmatur quidquid de Saraecenorum manibus fuerit per ipsos acquisitum (1).

SUMMARIUM

Reges Portugallenses de religione catholica optime meriti. — Eos sub apostolica recipit protectione. — Census annuus ab eis S. A. persolvendus. — Clausulae.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, A. illustri regi Portugallensi et haeredibus eius, in perpetuum.

Manifestis probatum est argumentis, quod inclitae recordationis Alphonsus avus tuus per sudores bellicos et certamina militaria inimicorum christiani nominis intrepidus expugnator et propagator, diligens fidei orthodoxae sicut devotus filius et princeps catholicus multo modo obsequia impendit sacrosanctae Ecclesiae matri suae, dignum nomen et exemplum imitabile posteris derelinquens. Aequum est autem ut quos ad populi regimen et salutem dispensatio caelestis eligit Apostolica Sedes sincero prosequatur affectu, et in iustis postulacionibus studeat efficaciter exaudire. Proinde nos tuam attendentes personam ornatam prudentia, iustitia praeditam, atque ad regni gubernationem idoneam, eam sub beati Petri et nostra protectione susci-

(1) Ex Baluz., Epist. 24.

Reges Portugallenses de religione catholica optime meriti.

Eos sub apostolica recipit protectione.

pimus, et regnum Portugallense cum integritate honoris regni, et dignitate, quae ad reges pertinet, necnon et omnia loca, quae cum auxilio caelestis gratiae de Saraecenorum manibus eripueris, in quibus ius sibi non possunt christiani principes circumpositi vendicare, ad exemplar felicitis memoriae Alexandri Papae praedecessoris nostri, qui haec praefato avo tuo per privilegii paginam concessisse dignoscitur, tuae sublimitati concedimus, et auctoritate apostolica confirmamus: ut autem ad devotionem et obsequium B. Petri apostolorum principis, et sacrosanctae Romanae Ecclesiae vehementius accendaris, haec ipsa haeredibus tuis duximus concedenda, eosque super his quae concessa sunt, Deo propitio, pro iuncto nobis apostolatus officio defendemus. Tua itaque intererit, fili charissime, ita circa onorem et obsequium matris tuae sacrosanctae Romanae Ecclesiae humilem et devotum existere, et sic te ipsum in opportunitatibus, et dilatandis christianae fidei finibus exercere, ut de tam devoto et glorioso filio Sedes Apostolica gratuletur, et in eius amore quiescat. Ad indicium autem, quod praescriptum regnum beati Petri iuris existat pro amplioris reverentiae argumento, progenitorum tuorum vestigiis inhaerendo, statuisti duas marcas auri annis singulis, nobis, nostrisque successoribus persolvendas, quem utique censum ad utilitatem nostram et successorum nostrorum Bracarensi archiepiscopo, qui pro tempore fuerit, tu et successores tui curabit assignare.

Decernimus ergo ut nulli omnino hominum liceat personam tuam, aut haeredum tuorum, vel etiam praefatum regnum temere perturbare, aut eius possessiones auferre, vel ablatas retinere, minuere, aut aliquibus vexationibus fatigare. Si qua igitur etc., usque districtae ultioni subiaceat. Cunctis autem eidem regno et regi sua iura servantibus etc., usque praemia aeternae pacis inveniant. Amen.

Census annuus ab eis S. A. persolvendus.

Clausulae

Datum Laterani, per manum Iohannis Sanctae Mariae in Cosmedin diaconi cardinalis, sanctae Romanae Ecclesiae cancellarii, xvi kalendas maii, indictione xv, incarnationis dominicae anno mcccxiij, pontificatus vero domini Innocentii Papae tertii anno decimoquinto.

Dat. die 16 aprilis 1213, pontif. anno xv.

LXXXIV.

Confirmatio bonorum omnium Philippensis Ecclesiae, quae variis aucta privilegiis sub Apostolicae Sedis protectione recipitur (1).

SUMMARIUM

Exhortatio ad Philippen. archiepiscopum. — Ecclesiam hanc sub Apostolicae Sedis protectione suscipit: — Eiusque bona omnia confirmat. — Pallium archiepiscopo concedit. — Clausulae.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, Wilhelmo Philippensi archiepiscopo, eiusque successoribus canonicè substituendis, in perpetuum.

Si humilitatis exemplum studueris imitari sacrosanctae Romanae Ecclesiae matri tuae reverentiam et obedientiam impendendo, sicut Philippenses Apostolus exhortatur: Hoc, inquit, in vobis sentite, quod in Christo Iesu, qui cum in forma Dei esset, non rapinam arbitratus esse se aequalem Deo, exinanivit se, formam servi accipiens, factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis, absque dubio exaltaberis apud eum, qui superbis resistit, humilibus autem dat gratiam; propter quod exaltavit illum Deus, et donavit illi nomen quod est super omne nomen, ut in nomine Iesu omne genuflectatur coelestium, terrestrium et infernorum, quia Dominus Iesus est in gloria Dei Patris. Hanc igitur formam doctrinae quam Apostolus tradidit Philippensibus, tu eorum factus antistes diligenter observa, ne ab obedientiae bono, ad quod nuper Philippensis Ecclesia est

(1) Ex Baluz., lib. xv, Epist. 86.

Exhortatio ad Philippen. archiepiscopum.

reversa, de caetero avertatur, memor semper illius gratiae specialis quam tibi dignanter impendimus, cum a Nazorocensi Ecclesia te transtulimus ad metropolim Philippensem, teque propriis manibus consecravimus in Pontificem, et palleo insignivimus, pontificalis videlicet officii plenitudine, ut nihil tibi ex aliqua parte desit, quod ad metropolitica pertineat dignitatem. Quia vero, venerabilis frater in Christo, nos suppliciter exorasti, ut eandem Philippensem Ecclesiam, cui Deo auctore praesente dignosceris, dignaremur apostolici privilegii munimine roborare, nos tuis iustis postulationibus annuentes, eam sub beati Petri et nostra protectione suscipimus, et praesenti privilegio communimus, statuentes, ut quascunque possessiones, et quaecunque bona eadem Ecclesia etc., usque illibata permaneant. In quibus haec etc., usque vocabulis. Locum ipsum etc., usque pertinentiis suis. Casale quod dicitur Candaca cum omnibus pertinentiis suis, abbatias, piscaturas, terras et vineas quas habet apud Chrisopolim, casale quod dicitur Stravo, casale quod dicitur Pravicaresta, casale quod dicitur..., domus quae dicitur Platon, casale quod dicitur Caresta, cum omnibus pertinentiis suis, ecclesias quas habet in castro Christopoli, episcopatus quoque inferius annotandos Ecclesiae tuae metropolitico iure subiectos tibi tuisque successoribus nihilominus confirmamus, videlicet Eleutheropolim, Casiropolim, Polistrius, Vilikios Morenos. Palleo vero quod tibi ex apostolica benignitate contulimus, infra tuam Ecclesiam ad missarum solemniam uti memineris, his diebus videlicet Nativitate Domini, festivitate protomartyris Stephani, Circumcisione Domini, Epiphania, Hypapanti, Dominica in Ramis Palmarum, Coena Domini, Sabbatho Sancto, Pascha, feria secunda post Pascha, Ascensione, Pentecoste, tribus festivitibus Beatae Mariae, natali beati Iohannis Baptistae, solemnitatibus omnium Apostolorum, commemoratione omnium

Sanctorum, dedicationibus Ecclesiarum, consecrationibus episcoporum, ordinationibus clericorum, Ecclesiae tuae principalibus festivitibus, et consecrationis tuae anniversario die, iura quoque ac bona eius, dignitates, et libertates ipsius, necnon antiquas et rationabiles consuetudines auctoritate apostolica confirmamus, et tam tibi, quam eidem Ecclesiae firma et illibata manere sancimus; cimiteria quoque ecclesiarum, earumque beneficia etc., usque censura canonica compescatur. Prohibemus insuper ne presbyteri, capellani ecclesiarum etc., usque irritum habeatur. Prohibemus insuper ne interdictos vel excommunicatos tuos etc., usque oporteat ligatum absolvi.

Decernimus ergo ut nulli omnino hominum etc., usque usibus omnimodis profutura. Salva Sedis Apostolicae auctoritate. Si qua igitur in futurum etc., usque districtae subiaceat ultioni. Cunctis autem eidem loco etc., usque praemia aeternae pacis inveniant. Amen.

Datum Laterani, per manum Iohannis Sanctae Mariae in Cosmedin diaconi cardinalis, sanctae Romanae Ecclesiae cancellarii, xi kalendas iunii, indictione xv, incarnationis dominicae anno MCCXIII, pontificatus vero domini Innocentii Papae tertii anno decimoquinto.

Dat. die 20 maii 1213, pontif. anno xv.

LXXXV.

Delegatis apostolicis mandat, ut constitutionem quandam Henrici Constantinopolitani imperatoris, contra libertatem ecclesiasticam editam, elargitionesque erga Ecclesias impediendam irritam declarent.

SUMMARIUM

Quae fuerit Henrici constitutio. — Mandatum de eius irritatione.

Ecclesiam hanc sub Apostolicae Sedis protectione suscipit.

Plusque bona omnia confirmat.

Palium archiepiscopo concedit.

Clausulae.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, Sardiceni et Sidonien. episcopis, et archidiacono Devallea.

Quae fuerit Henrici constitutio.

Ad nostram reverentiam pervenisse, quod charissimus in Christo filius noster, Henricus Constantinopolitanus imperator illustris, constitutionem cum suis baronibus edidit, quae vergit in periculum animarum, et est contraria prorsus ecclesiasticae libertati, videlicet, ut nullus possit de suis possessionibus in vita, vel ultimo testamento, aliquid Ecclesiis elargiri.

Mandatum de eius irritatione.

Cum igitur constitutio huiusmodi tam divinis, quam humanis sit legibus inimica, discretioni vestrae per apostolica scripta mandamus, quatenus ipsam auctoritate nostra decernatis frivolum et inane, et nullo modo servandam.

Datum Laterani, 10 kal. iunii, anno decimoquinto.

Dat. die 23 maii 1213, pontif. anno xv.

LXXXVI.

Confirmatio bonorum ac privilegiorum concessio Ecclesiae Corinthiensi (1).

SUMMARIUM

Exordium. — Corinthiensem Ecclesiam sub apost. suscipit protectione. — Eique bona omnia confirmat. — Privilegia ei concedit. — Clausulae.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, Gualtero Corinthiensi archiepiscopo, eiusque successoribus canonice substituendis, in perpetuum.

Exordium.

Quanto diligentius et utilius vas electionis, et Doctor gentium Corinthiorum instruxit Ecclesiam, sicut eius ad illos Epistolae missae declarant, tanto studiosius et cautius nos oportet insistere, ut eam in ipsius forma doctrinae sub Apostolicae Sedis magisterio conservemus, quae nuper eandem ad ipsius obedi-

(1) Ex Baluz., lib. xv, Epist. 58.

tiam revertentem affluentem benignitate suscepit. Quo circa, venerabilis frater in Christo, propter specialem ipsius Corinthiensis Ecclesiae charitatem, tuam volentes personam propensius honorare, propriis manibus consecravimus in pontificem, et palleo insignivimus, pontificalis videlicet officii plenitudine, ut nihil tibi ex aliqua parte desit, quod ad metropolitica pertinet dignitatem. Quia vero nos suppliciter exorasti, ut eandem Corinthiensem Ecclesiam cui Deo auctore praesente dignosceris, dignaremur apostolici privilegii munimine roborare, nos tuis iustis postulationibus annuentes, eam sub beati Petri et nostra protectione suscipimus, et praesenti scripti privilegio communimus, statuentes, ut quascunque possessiones etc., usque illibata permaneant. In quibus haec etc., usque vocabulis locum ipsum etc., usque pertinentiis suis, casale quod dicitur Enoria, casale quod dicitur Petricia, casale quod dicitur Palagia, casale quod dicitur Calismata, casale quod dicitur Cyrilla, casale quod dicitur Succyna, casale quod dicitur Sorados, casale quod dicitur Lavenicia, casale quod dicitur Clenna, casale quod dicitur Sarman, casale quod dicitur Crata, casale quod dicitur Quarata, et casale quod dicitur Sandyca, cum omnibus pertinentiis eorundem, episcopatus quoque inferius annotandos Ecclesiae tuae metropolitico iure subiectos tibi, tuisque successoribus nihilominus confirmamus, videlicet Cephalonensem, Iacint., Demelant., Malasevia, Argos, Gilas, et Gimenes. Palleo vero quod tibi ex Apostolicae Sedis benignitate contulimus, infra tuam Ecclesiam etc., usque solemnitatibus beatorum Theodori et Stratilatis martyrum, et consecrationis tuae anniversario die ad haec ipsi Corinthiensi metropoli suam provinciam confirmamus. Iura quoque, ac bona eius, dignitates et libertates ipsius, necnon antiquas et rationabiles consuetudines auctoritate apostolica ro-

Corinthiensem Ecclesiam sub apost. suscipit protectione.

Eique bona omnia confirmat.

Privilegia ei concedit.

boramus, et tam tibi, quam eidem Ecclesiae firma et illibata manere sancimus. Cimiteria quoque Ecclesiarum, earumque beneficia etc., usque censura canonica compeccatur. Prohibemus autem ne presbyteri, capellani etc., usque irritum habeatur. Prohibemus insuper ne interdictos vel excommunicatos etc., usque oporteat ligatum absolvi.

Clausulae.

Decernimus ergo ut nulli omnino hominum etc., usque usibus omnimodis profutura. Salva Sedis Apostolicae auctoritate: si qua igitur in futurum etc., usque districta subiaceat ultioni. Cunctis autem eidem loco etc., usque praemia aeternae pacis inveniant. Amen.

Datum Laterani per manum Iohannis Sanctae Mariae in Cosmedin diaconi cardinalis, Sanctae Romanae Ecclesiae cancellarii, XI kalendas iunii, indictione XV, incarnationis dominicae anno MCCXIII, pontificatus vero domini Innocentii Papae tertii anno decimoquinto.

Dat. die 22 maii 1213, pontif. anno xv.

LXXXVII.

Castrum Nimphae ad Romanam Ecclesiam pertinens Iacobo Papae Consobrino, eiusque marescalco in feudum conceditur (1).

SUMMARIUM

Exordium. — Iacobus militiae pontificiae praefectus. — De Apost. Sede optime meritus. — Castrum Nimphae quo iure ad Apost. Sedem pertineat. — Sub quibus conditionibus Iacobo concessum. — Clausulae.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, nobili viro Iacobo Consobrino, et marescalco nostro.

Exordium

Cum eius vices geramus in terris, qui unicuique secundum sua merita legitur redditurus, his qui Apostolicae Sedis obsequio, et pro ea etiam periculis se exponunt, magnifice debemus et volumus

(1) Ex Baluz., Epistola 114.

respondere, quatenus sic labores eorum remuneremus in ipsis ut alios ad nostrum servitium inducamus. Olim siquidem cum Marcuaidus Dei et Ecclesiae inimicus in devotos Apostolicae Sedis, et charissimi in Christo filii nostri Federici Siciliae regis illustris fideles quasi desaeviret impune, ac Siciliam ex multa parte ferro flammaque vastaret, regnum sibi usurpare disponens, ut eidem regi, quem inclitae recordationis Constantia imperatrix tutelae nostrae commisit, et regno cuius balium nobis testamento reliquit, necessarium et expectatum diutius subsidium praestaremus militibus, quos pecunia nostra conduximus, te duximus praefendum, et in Siciliam curavimus destinare; tu ergo de mandato nostro regnum ingressus, post multas anxietates, sollicitudines, et labores, de Frederico in Calabria, et Marcualdo in Sicilia, faciente Domino, mirabiliter triumphasti, memoriale comparans nomen tibi, et famam Apostolicae Sedis extollens, quam praedictus iniquus nitebatur in illis partibus abolere. Cumque per viarum discrimina sub inclementia temporis et aeris intemperie victor ad nostram praesentiam redivisses, eam gratiam in fratrum nostrorum oculis invenisti, ut diligentius attendentes, quantum pro te Apostolicae Sedi accessisset honoris, laboribus tuis magnifice respondendum assererent, et non solum consulerent, sed cum instantia plurima postularent, ut tibi curarem magnifice respondere. Nos ergo tuis respondere laboribus, et utilitatibus providere volentes, castrum Nimphae, quod quondam inclitae recordationis Cencio Fraiapani, et O. et E. nepotibus eius bonae memoriae Eugenius Papa praedecessor noster pro octingentis libris denariorum Lucensium obligarat, et nos ab eorum haeredibus iam pridem recollegimus pecunia consignata, et apud nobilem virum Bononem de mandato senatus, iudiciaria auctoritate deposita, pro qua fuerat obligatum, cum omnibus pertinentiis et utilitatibus tibi pro summa mille librarum

Iacobus militiae pontificiae praefectus.

De Apostolica Sede optime meritus.

Castrum Nimphae quo iure ad Apostolicam Sedem pertineat.

Sub quibus conditionibus Iacobo concessum

provenientium de senatu, de fratrum nostrorum consilio obligavimus tamdiu tam a te quam tuis haeredibus detinendum donec praedicta pecunia tibi, vel eis esset integre persoluta ex tunc ad Romanam Ecclesiam libere reversurum. Ne autem si fructus quos ex eodem castro perciperes computare cogereris in sortem, plus ad incommodum, quam commodum tuum haec obligatio redundaret, vel si aliud faceres pro temporali lucro, animae dispendium patereris, cum sis obsequiis nostris in Marescalciae officio deputatus, praedictum castrum tibi tamquam marescalco nostro de solita Sedis Apostolicae libertate concessimus; ita tamen, quod haec nostra concessio nec nobis, nec successoribus nostris praerudicium generaret, quominus illud recolligere valeremus, feudo tamen tua vita durante. Cum igitur tibi persolverimus pecuniam praetaxatam, et tu nobis legitimam refutationem feceris super ea, ne super feudo ipso propter hoc valeas molestari, illud tibi iuxta praedictae concessionis tenorem auctoritate apostolica confirmamus, et praesentis scripti patrocinio communimus.

Clausulae

Nulli ergo etc., concessionis et confirmationis etc., usque incursum.

Datum Laterani sexto idus iunii, pontificatus nostri anno decimoquinto.

Datum die 8 iunii 1213, pont. anno xv.

LXXXVIII.

Confirmatio bonorum ac privilegiorum concessio monasterio S. Cosmae de Vicovario, quod sub apostolica recipitur protectione (1).

SUMMARIUM

Proemium. — Monasterium sub S. A. protectione suscipit: — Suisque in bonis confirmat. — Privilegia nonnulla elargitur. — Solitae clausulae.

(1) Ex Baluz., Epist. 120.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, abbati Sancti Cosmae de Vicovario eiusque fratribus tam praesentibus quam futuris regularem vitam professis. In perpetuum.

Proemium.

Quotiens postulatur a nobis, quod religioni et honestati convenire dignoscitur, animo nos decet libenti concedere, et iuxta petentium voluntatem consentaneum rationi congruum suffragium impertiri. Ea propter, dilecti in Domino filii, vestris iustis postulationibus clementer annuimus, et monasterium ipsum Sancti Cosmae, quod ad ius et proprietatem beati Petri specialiter pertinet, ad exemplar felicitis memoriae Coelestini Papae praedecessoris nostri sub beati Petri et nostra protectione suscipimus, et praesentis scripti privilegio communimus. In primis siquidem statuantes, ut ordo monasticus etc., usque illibata permaneant, in quibus haec etc., usque vocabulis. Locum ipsum in quo praefatum monasterium situm est cum omnibus pertinentiis suis, Sanctae Mariae de Marcianello, Sancti Petri de Ferrata, Sanctae Mariae de Cantalupo, et Sancti Felicitis ecclesias, cum omnibus pertinentiis suis, ius quod habetis in ecclesiis Sancti Salvatoris, et Sancti Nicolai de Cantalupo, ecclesiam Sancti Angeli Rocca. In Vicovario ecclesiam Sanctae Luciae cum pertinentiis suis, ecclesiam Sancti Ianniarii de Catignano cum pertinentiis suis, ecclesiam Sanctae Eugeniae cum pertinentiis, quinque denarios papienses, quos a monasterio Sancti Clementis Tiburtini percipere debetis, casalem Cerriti Plani, et casalem in Martianello cum pertinentiis suis; ad haec statuimus, ut idem monasterium vestrum nulli nisi Romano Pontifici sit subiectum, nec ab eo quicquam ab alio aliquo clerico seu laico exigatur, excepto uno prandio, quod Tyburtino episcopo cum septem tantum personis semel in anno, si ipsum ad monasterium vestrum forte venire contigerit, persolvatis. Chrisma vero, Oleum sanctum etc., usque quod postulatur impendat. Praeterea quatuor molendina de Precis, quae sedent in pede

Monasterium sub S. A. protectione suscipit.

Suisque in bonis confirmat.

Privilegia nonnulla elargitur.

Ripae Sanctorum Cosmae et Damiani, molendium quod sedet sub fonte Picci-caroli, sedium molendini in rivo de Runci, molendinum in eodem loco, quod habetis cum Iohanne de Runci, et terram quam habetis in tenimento Sambuci, vobis nihilominus auctoritate apostolica confirmamus. Sepulturam praeterea ipsius loci etc., usque nullus obsistat. Salva tamen iustitia illarum Ecclesiarum a quibus mortuorum corpora assumuntur. Decernimus ergo etc., usque usibus omnimodis profutura. Salva Sedis Apostolicae auctoritate. Ad iudicium autem huius perceptae a Sede Apostolica libertatis duas libras cerae nobis, nostrisque successoribus annis singulis persolvatis. Si qua igitur in futurum etc., usque districtae subiaceat ultioni. Cunctis autem eidem loco etc., usque praemia aeternae pacis inveniant. Amen.

Datum Laterani per manum Iohannis Sanctae Mariae in Cosmedin, diaconi cardinalis, S. R. E. cancellarii, idibus iunii, indictione decima quinta, incarnationis dominicae anno MCCXIII, pontificatus vero domini Innocentii Papae tertii anno decimo quinto.

Dat. die 13 iunii 1213, pontif. anno xv.

LXXXIX.

Confirmatio sententiae a delegatis apostolicis latae contra priorem monasterii de Charitate Antissiodorensis dioecesis (1).

SUMMARIUM

Quaestionis status. — Abbatis monasterii de Charitate saevitia in abb. Cluniac. — Poenae in eum inflictae ab abbate Cluniacensi. — Non respiscit. — Quid actum postea sit, ut rediret ad eos. — Delegatis apost. mittitur cognitio causae, et confirmatio sententiae in priorem de Charitate latae.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, Trencensi et Meldensi episcopis, et abbati Latiniacensi Parisiensis dioecesis.

Ex parte Cluniacensis abbatis fuit propositum coram nobis, quod cum ipse ad

(1) Ex Baluz., lib. xv, Epist. 144.

probandam coram dilecto filio abbate S. Genesiae Parisiensis, ac coniudicibus suis monasterii de Charitate laesionem enormem, quam in alienatione possessionum suarum incurrerat, et inveniendam pecuniam Templariis refundendam diligenter et sollicitè laboraret, iamque magnam partem pecuniae sine ipsius monasterii gravamine invenisset, ac spem concepisset de inveniendo residuo meliorem, Gaufridus tunc prior eiusdem monasterii Antissiodorensis dioecesis, ne ipsius abbatis studium super hoc sortiretur effectum nequiter studuit impedire. Nam cum abbas praecepisset eidem, ut de his, et aliis, quae ad ordinem pertinent tractaturus ad capitulum generale accederet, quod instabat ipse quendam clericum abbatem apud Sezanniam ad appellandum transmisit, sicut idem clericus asserebat. Tunc abbas praedictus per huiusmodi machinationes et studia videns super probationes laesionis enormis, et solutione Templariis facienda, necnon et aliis utilibus procurandis impediri processum, disciplinamque monasticam dissolvi penitus, et elidi versus idem monasterium, licet iam instaret dies celebrandi capituli generalis, duxit celerius festinandum, volens super hoc cum eiusdem loci conventu habere tractatum, ac de mandato nostro corrigenda corrigere, ac statuere statuenda, praesertim cum de novo nostris fuisset litteris redargutus, quod se in corrigendis excessibus subditorum, in abbatis et prioratibus sibi subiectis exhiberet tepidum et remissum, ac nos mandassemus eidem, ut appellatione remota corrigeret, et reformaret in illis, quae correctionis et reformationis officio cerneret indigere. Verum Gaufridus praedictus captato favore servientium nobilis viri comitis Nivernensis, praevenit abbatem, et conventum suis mendaciis circumvenit, in capitulo asserens quod abbas de monasterio ipso omnes proponebat eicere, et de Cluniaco inducere alios numero pauciores. Cum ergo abbas praedictus per servientem ipsum

Quaestionis status.

Abbas monasterii de Charitate saevitia in abb. Cluniac.

cum iniuria expellentes, villae et claustrum portas firmiter obseraret, et cum illic abbas postmodum advenisset, ipsi, et aliis viris religiosi, qui comitabantur eundem, villae imprudenter et claustrum denegarunt ingressum. Verumtamen quidam de monachis monasterii antedicti zelo devotionis accensus, quandam portam villae, postquam abbas et socii ipsam, et alios circumierant, reverenter reseravit eidem, quam iidem ingressi, primam partem claustrum, quam quidam monachi eodem zelo ducti aperire curarunt, secundum consuetudinem ordinis intraverunt: hoc comperto, Gaufridus et monachi, ac servientes armati, quos idem Gaufridus ad hanc praeparaverat victimam, de campanilibus et eminentioribus locis in abbatem et socios lapides grandes et densos crudeliter proiecerunt. Verumtamen misericors Dominus miraculose abbatem servavit illaesum, licet in equum eiusdem plures magni ponderis proiecti lapides exitissent adeo quod idem equus in quatuor locis apparuit vulneratus. Tunc abbas tam atrocibus affectus iniuriis cum illi proicere lapides non cessarent, censuit furori cedendum, et equo laxato fugam petiit, et se recepit in villam: quem quidam burgensis errantem inveniens, et quasi de mortis periculo erutum trementem totis artibus, et pallentem, misericordia motus, duxit in domum suam, et curam eius egit filialiter et devote. In illo autem conflictu, quando abbatem et socios lapidibus voluerunt obruere, quidam servientes et monachi maiorem portam cum gladiis et fustibus exeuntes sercinulis oneratos retinere tres equos, uno de abbatis servientibus vulnerato; sed et iis Gaufridus et eius complices non contenti, quin immo malis adiicientes peiora, balivos comitis memorati in grave praepudicium monasterii atque villae ad suorum defensionem facinorum, et iuris oppressionem, necnon abbatis et ordinis advocarunt, quorum praesentia et favore campanilia et alia loca editiora armis, arcibus, balistis et lapidibus munierunt de

nocte, ita celebrantes excubias cornibus, cantilenis, fistulis et clamore, ac si castrum obsessum ab hostibus custodirent; quamquam abbas per violentiam irrumperere claustrum, etsi posset, nullatenus nolisset, sed nobis vindictam potius reservare. Attendens igitur idem abbas, quod Gaufridus et sui nullam admonitionem admitterent, semper claustrum curiae, ac maioris ecclesiae, necnon omnibus aditibus obseratis per quos ad eos haberi posset accessus, habito virorum religiosorum consilio, ipsius Gaufridi et complicum eius culpis clarescentibus evidenter, ipsum tanquam inobedientem, rebellem, contumacem et dilapidatorem sententialiter amovit a regimine prioratus; et tam ipsum, quam omnes sibi taliter adhaerentes vinculo excommunicationis innodans, Ecclesiam suppositum interdicto, donec redeuntes ad cor condigne satisfacerent de tam enormibus excessibus et offensis; ipsi vero semper proniores ad peius, sententias in eos sic latis rationabiliter non servantes, pulsatis campanis, divina praesumunt solemniter celebrare. Caeterum cum equi ducerentur ad aquam ab hominibus comitis antedicti, quos introduxerunt in villam contra ipsius et monasterii libertatem, septem ex eis capti fuerunt, reliquis effugatis. Iidem etiam caeperunt servientes abbatis in villa, in qua comes praefatus nullam habet iustitiam, licet in nullo praefati excesserint servientes, omnes praeterea villae portas et aditus per quos intratur in eam, postmodum obstruxerunt, non patientes intrare quempiam peditem vel equitem ad abbatem. Quod si quisquam ingrederetur ignotus, custodes perquirebant ipsum, ne ferret litteras, vel mandatum. Abbas igitur taliter impeditus, et affectus taedio ac languore, quoniam Cluniaci capitulum annuum non poterat celebrare, in quo de saepedicti monasterii reformatione potissimum, et pecunia Templariis refundenda, tractare, ac ordinare cum abbatibus et prioribus disposuerat,

Poenae in eum inflictae ab abbate Cluniacensi.

Non respiscit

ne tunc abbates et priores inaniter laborassent, neve propositum eius circa revelationem eiusdem monasterii suo privaretur effectu, vocatis ad se abbatibus et prioribus, idem capitulum apud Charitatem celebrare decrevit, credens auctoritate ac praesentia tantorum virorum posse praefatos rebelles a sua pertinacia revocari. Venerabilis quoque frater noster Gebennensis episcopus, et H. Remensis archidiaconus, sicut suis nobis litteris intimarunt, accesserunt Cluniacum ad capitulum generale: sed cum abbas se per suas litteras excusasset, quod illuc ire nequiverat, a priore ac monachis de Charitate, quos inobedientes et rebelles invenerat, graviter impeditus, et diffinitores capituli ad Charitatem cum congregatis ibidem prioribus, evocasset, ut ibi tam de rebellionem prioris et monachorum, quam de aliis agendis communiter tractaretur, iidem diffinitores eum prioribus ad mandatum abbatis, et episcopus et archidiaconus ad preces ipsorum cum ipsis, usque ad castrum quod Marchia dicitur, accesserunt. Ibidem diffinitoribus, et prioribus remanentibus, iidem episcopus et archidiaconus ad praefatam villam iverunt, de pace cum saepedicto abbate et priore ac monachis ipsius monasterii locuturi; sed invenerunt ianuas obseratas. Rogaverunt autem eos quos viderant supra muros, ut ipsos permitterent introire. Qui responderunt eisdem quod sine prioris mandato nullatenus ipsis pateret ingressus. Cum ergo quidam serviens comitis memorati interrogasset, qui essent, et ipsis respondentibus didicisset, rogatus ab eis ad priorem accessit, ut ipsis ingrediendi licentiam impetraret. Quo moram diutius protrahente, idem archidiaconus divertit ad aliam villae portam, tentans si alium ingressum possent habere, sed nihil omnino profecit. Ad ultimum vero post expectationem non modicam serviens comitis responsum huiusmodi reportavit, quod non ingredere-
Quid actum potest esse, ut rediret ad nos.

accesserant generale, sic ergo passi repulsam, ad Marchiam redierunt. Die vero sequenti praefatus episcopus magistrum Philippum Nivernensem officialem rogavit, ut priorem adiret, et sibi et archidiacono impetraret ingressum, quia loqui de pace cum eo et suis fratribus affectabant. Ipse vero cum priore locutus sic respondit eisdem, quod prior ipsos nullo modo intrare permitteret, nec ipse ad episcopum iret, neque loqueretur cum eo. Tertia quoque die cum diffinitores et priores ad saepedictam villam simul proposuissent accedere, tentaturi si cum priore ac monachis possent loqui et habere ad abbatem accessum, servientes saepedicti comitis advenerunt, inhibentes eisdem ne ad villam accederent saepedictam in personis et equis eorum gravia pericula intentando. Adiecerunt etiam quod, si possent, eosdem episcopum et archidiaconum introducerent, sed si cum diffinitoribus et prioribus irent, nullo modo permitterentur intrare. Ipsi igitur illuc venientibus occurrit thesaurarius Turonensis, et ad quandam portam duxit eosdem ad quam post expectationem non modicam cum difficultate maxima stipatus militibus, et servientibus, equis armatis, et monachis magnos ferentibus baculos venit prior; cui proposuerunt, praesentibus thesaurario supradicto, Bituricensi cantore, Antissiodorensi archidiacono, aliis pluribus, verbum pacis, ostendentes damna, quae poterant ex hac discordia provenire, et quam gravis infamia occasione dissentionis ipsius, non solum eis, sed et religiosis aliis imminerebat. Ad haec obtulerunt eidem ex parte diffinitorum ipsorum, quod parati erant corrigere, si qua essent tam circa ipsum abbatem, quam eosdem priorem et monachos corrigenda cum auctoritate capituli generalis per Sedem Apostolicam approbati potestatem haberent corrigendi excessus tam in capite, quam in membris. Ipse vero respondit quod de diffinitorum correctione,

vel generalis capituli non curabat, cum non nisi coram nobis, ad quem appellaverat, ut dicebat, de spiritualibus responderet, et de temporalibus non nisi coram comite memorato, in cuius erat custodia constitutus, nec aliquod verbum pacis, aut compositionis alicuiusmitteret quamdiu abbas in eadem villa maneret. Asseruit enim, quod monasterium Cluniacense aliquando gravarat eosdem, et ipsi priori extiterat nuntiatum quod abbas illum a prioratu proposuerat amovere, et monachos in domibus aliis collocare. Propter quod ipsum illic noluerunt recipere venientem. Ad haec autem rogarunt eundem, ut ipsos loqui permitteret cum abbate. Qui post multa consilia dixit eis, quod ipsum episcopum solum loqui cum eo praesentibus suis, et comitis servientibus pateretur, ita quod quandocumque ipsi vellent exiret. Porro extra villam praefato archidiacono remanente, ad abbatem solus episcopus accessit, proponens eidem, quae sibi videbantur in facto huiusmodi expedire. Abbas vero respondit quod monachos eiusdem monasterii tanquam bonus Pater in spiritu mansuetudinis paratus erat recipere si tanquam boni filii venirent ad ipsum, et cum eis quantum secundum Deum posset, cum religiosorum virorum dispensaret, atroces iniurias quas eidem intulerant remissurus: cum enim pro ipsorum utilitate ad eorum accesserit monasterium, portas villae sibi cluserunt, quibus per quosdam ex fratribus reseratis, cum monasterium sicut pastor Ecclesiae, ac villae dominus ingredi voluisset, violenter a monachis est repulsus, qui equos capientes ipsius, et a turribus monasterii in eum ingentes lapides iacentes equum suum graviter vulneraverunt, ipsum divina misericordia protegente, ac tres servientes capti a servientibus comitis villam cum monachis observantibus extiterunt: unde ad domum cuiusdam burgensis, in qua manebat declinaverat necessitate compulsus. Praeterea asseruit

plurimum se dolere quod executio mandati apostolici de alienatis possessionibus revocandis, extiterat impedita, cum propter hoc ad deliberandum et tractandum cum ipsis specialiter accessisset, proponens se iam magnam partem pecuniae, nisi staret per eos, sine difficultate ac damno monasterii invenisse. Audito igitur abbatis responso, ad priorem, et monachos rediit in curia monachorum, et verbum pacis illis proposuit diligenter, dicens quod benignum responsum receperat ab abbate, ac ex parte generalis capituli dixit eis quod libenter corrigerent circa eundem abbatem vel ipsos si esset aliquid corrigendum. Monachi vero dixerunt quod de abbate, vel diffinitoribus, seu generali capitulo non curabant, nec pacem ipsorum, vel per eos etiam requirebant. Prior vero addidit, sicut prius, quod quandiu abbas esset in villa, sive in prioratus officio remaneret, sive removeretur ab illo, nullum admitteret verbum pacis. Cum igitur aliud a priore ac monachis responsum habere dictus episcopus nequiverat, priorem interrogavit eundem si ab ipso et suis essent securi ad suum abbatem monachi venientes. Ipse vero respondit, quod guerram nemini faciebat, et cum idem episcopus institisset, ut sibi plenius responderet, sic ait, quod securitatem alicui non praestabat. Et statim Lethericus serviens comitis antedicti, ipso priore praesente, nec contradicente, subiunxit quod si Cluniacenses monachi de caetero tangerent villae portas, et equos amitterent, et personis periculum immineret; prohibens nihilominus, ne amplius apud Marchiam eiusdem comitis castrum, in quo prius hospitati fuerant, remanerent. Egressus igitur villam episcopus antedictus, ad diffinitores et priores rediit cum archidiacono memorato; a quibus interrogati si boni aliquid invenissent, aut profecissent in aliquo commonendo, exposuerunt eisdem quod fecerant diligenter. Ipsi vero iuxta muros villae sedentes suum capi-

tulum ordinarunt, et habito diligenti tractatu, suam sententiam formaverunt, quam diffinitores redactam in scriptis, praefatis episcopo et archidiacono convocatis, et audientibus promulgarunt: Gaufridum priorem eiusdem monasterii, quia vocatus ad generale capitulum venire contempsit, et abbatem suum accedentem ad idem monasterium non admisit, sed cum armis violenter reiecit, et eosdem illuc correctionis gratia properantes portis turpiter repulit obseratis, auctoritate Dei et sua, necnon generalis capituli, propter inobedientiam, rebellionem et contumaciam manifestam, ac causas alias excommunicationis vinculo innodantes, et deponentes a regimine prioratus, sigilla eiusdem pariter, et conventus eiusdem monasterii condemnando, et omnes complices suos pari excommunicationis sententia involvendo nisi infra septem dies a praesumptione huiusmodi non resipiscerent, et regulariter emendarent. Et ne ipsius monasterii negotia deperissent, dilectum filium W. Cluniacensem priorem praefecerunt eidem, ipsius sibi administratione concessa. Ne igitur tantae praesumptionis excessus remaneant incorrecti, discretioni vestrae per apostolica scripta praecipiendo mandamus, quatenus ad locum ipsum personaliter accedentes, et inquisita super iis plenius, et cognita veritate, scientem inveneritis ita esse probatam in saepedictum G. depositionis sententiam a regimine prioratus auctoritate apostolica confirmantes, et approbantes nihilominus, quod de substitutione prioris et sigillorum damnatione per praefatos diffinitores est factum, excommunicationis sententiam in praefatum G. ac eius complices promulgatam faciatis appellatione postposita usque ad satisfactionem condignam firmiter observari, contradictores quoslibet, aut rebelles, sive monachi, vel clerici fuerunt, sive laici per censuram ecclesiasticam sublato cuiuslibet contradictionis et appellationis obstaculo compescendo. Et quoniam audivimus praefatum Gau-

fridum multas sibi pecunias congregasse, volumus nihilominus, et mandamus quatenus ad resignationem earum per distractionem ecclesiasticam appellatione remota compellatis eundem, facientes ipsas pecunias in solutionem debitorum converti, vel in aliam utilitatem monasterii memorati. Eos vero quos excommunicatos constiterit temere celebrasse divina poena canonica percellatis. Testes autem, qui fuerunt nominati etc., usque substraxerint, per censuram eandem appellatione cessante cogatis veritati testimonium perhibere. Nullis literis veritati et iustitiae praeiudicantibus a Sede Apostolica impetratis. Quod si non omnes etc., duo vestrum etc.

Datum Signiae, quarto kalendas iulii, pontificatus nostri anno decimoquinto.

Dat. die 28 iunii 1213, pontif. anno xv.

XC.

Conceduntur privilegia nonnulla dominis castri Scuriae, quod de speciali Sedis Apostolicae iure esse declaratur (1).

SUMMARIUM

Castrum Scuriae iuris S. R. E. — Privilegia eius dominis concessa. — Innocentius iuramentum fidelitatis accipit.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, nobilibus viris Viviano, Gaillardo, et aliis dominis Scuriensis castri.

Manifestum est castrum quod Scuria dicitur temporibus sanctae memoriae Silvestri Papae, sicut ex inspectione litterarum antecessoris nostri felicis recordationis Sergii Papae cognovimus regia liberalitate per manus eiusdem beato Petro quondam fuisse collatum, et a Vediano quondam eiusdem castri domino memorato praedecessori nostro Papae Sergio per innovationem sub annuo censu decem solidorum Raimondensis monetae fuisse

(1) Ex Baluz., Epist. 188.

recognitum et oblatum. Idem etiam castrum Humbertus, Raimundus, et Sicardus domini ipsius loci praedecessori nostro beatae memoriae Papae Calixto, et per manum ipsius beato Petro et sanctae Romanae Ecclesiae recognoverunt et obtulerunt. Nos itaque eorundem antecessorum nostrorum Sergii, Calixti, Innocentii et etiam Adriani Romanorum Pontificum, qui castrum ipsum ad ius et proprietatem beati Petri pertinens sub Sedis Apostolicae protectione ac munimine receperunt vestigiis inhaerentes, praefatum castrum sub beati Petri et nostra protectione suscipimus, et praesentis scripti patrocinio communimus, statuantes, ut neque comiti, neque alicui personae facultas sit ipsum castrum auferre, minuere, infestare, vel suis usibus vendicare; sed quietum, et integrum vobis in fide catholica, et fidelitate apostolica permanentibus sicut a iam dictis praedecessoribus nostris, et a nobis concessum est sub beati Petri iure ac defensione consistat; sane si quis vestrum gravius aliquid, quod absit, forte commiserit, pro eius culpa, sicut a praefato praedecessore nostro Alexandro Papa statutum est, nisi, et alii eiusdem iniquitatis participes fuerint, ipsi, et honores eorum minime a divinis interdicanter officiis, quod et de subiectis militibus vestris, praecipimus observari, statuimus etiam ut nulli nisi dominis et hominibus eiusdem castri liceat infra terminos tenimenti vestri castrum aedificare, vel munitionem construere; si qua vero ecclesiastica saecularisve persona adversus homines eiusdem castri querimoniam deposuerit apud metropolitanum vestrum, vel legatum a latere Romani Pontificis destinatum, quod iustum fuerit experiri procuret. Nos autem a dilecto filio nobili viro Ademaro, uno dominorum eiusdem castri, ad nostram praesentiam accedente, pro ipso castro fidelitatis recepimus iuramentum, et ab aliis per manum dilecti filii magistri Petri Marci subdiaconi nostri olim correctoris nostrarum litterarum, et ar-

chidiaconi Foroſuliensis, recessi viva voce mandamus. Si quis igitur clericus, sive laicus temere, quod absit, adversus ista venire tentaverit, secundo tertiove communitus, si non satisfactione congrua emendaverit, honoris et officii sui patiatur periculum, aut excommunicationis ultione plectatur. Qui vero conservator extiterit, omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli apostolorum eius gratiam consequatur.

Datum Laterani tertio idus novembris, pontificatus nostri anno decimoquinto.

Dat. die 11 novembris 1213, pont. anno xv.

XCI.

Universis Cluniacen. ordinis abbatibus et prioribus ut monasteria eorum gubernationi commissa reformare studeant (1).

SUMMARIUM

Exordium. — In monasteriis Ord. Cluniac. dilapsa disciplina. — Abbatibus mandat reformationem. — Capitulum generale quolibet anno tenendum.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, dilectis filiis universis abbatibus et prioribus Cluniacen. Ordinis ad generale concilium convenientibus, salutem et apostolicam benedictionem.

Si diligenti meditatione pensabitis, qualiter vita monastica sub primis ordinis patribus pullulavit, et palmites longe lateque producens ad mortifera circumquaque venena pellenda flores honorum operum protulit, et boni nominis effudit odores; pervigili cura studebitis eorum inhaerere vestigiis, per quos in deserto mundi huius plantata est, et fructificavit in pluribus vitis monasticae honestatis. Hi nimirum monastica frugalitate contenti, et optimum ponentes in paupertate principium, assequuti sunt in Domino totius sufficientiae complementum, Ecclesiarum praelatis accepti, ante reges et praesides

(1) Ex Regest. Vatic.

Delegatis apostolicis mittitur cognitio causae, et confirmatio sententiae in priorem de Charitate latae

Pr. privileg. eius dominis concessa.

Castrum Scuriae iuris S. R. E.

Innocentius iuramentum fidelitatis accipit.

In monasteriis
ord. Cluniac.
dilatata disci-
plina.

vita ac merito gloriosi. Nunc autem quod moerentes dicimus, etsi non a cunctis in omnibus, a plerisque tamen ex vobis in pluribus dicitur declinatum in tantum, quod vestri Ordinis regulam manu nimis avida colligentes ubi forsitan non sparsistis, dum oculos proprios replere nitimini; bona Ecclesiarum, quae vestro committuntur regimini vacuatis sic ambitioni vacantes, quod in locis quibus praestis terrenae paupertatis opes quaeritis, non opem impenditis consilii salutaris. Ecce inter alia loca vestra praesidentium culpa depressa prioratus de Charitate, qui olim in spiritualibus florens, in temporalibus abundat tanta corruptela, marcescit, et tam arida deprimitur paupertate, quod nisi aliorum releveretur auxilio, vix adiuvere poterit ut resurgat. Alias etiam, sicut accepimus, tam in vobis quam aliis curae vestrae commissis, adeo perniciosi facti estis exemplo, quod antiquis patribus, loco tantum et habitu, non praerogativa virtutum videmini successisse, sed eo plures contagio corruptionis inficitis, quo pluribus illi, quorum loca tenetis, correctionis exempla vitae magisterio exhibebant. Ne vero indigne illorum privilegiis gaudeatis, quorum non servatis in moribus disciplinam, per apostolica vobis scripta mandamus, quatenus incipientes facere quod possitis liberius edocere in vobis et subditis, haec et his similia corrigatis, tantoque plus luceant opera vestra bona coram hominibus, ut glorificent Patrem vestrum, qui est in Coelis, quanto magis mala praeterita facti evidentia publicavit, et ubi maior ruina praecessit, ibi maioris reparationis sollicitudo sequatur, et damnum quod divulgata malitia intulit manifestae bonitatis suffragio restauretur. Quia vero integrum consuevit esse iudicium, quod plurimorum sententiis confirmatur et quae profectum communem respiciunt, tractari solent melius in communi; annuatim interesse capitulo generali omni occasione postposita studeatis, quae ibidem secundum Deum, et beati

Abbatibus mandatur reformationem.

Capitulum generale quolibet annuotendum.

Benedicti regulam fuerint instituta firmiter servaturi, et tam in his, quam in alijs dilecto filio abbati Cluniacen. tamquam devoti filii Patri, et membra convenientia capiti obedientiam et reverentiam debitam impendentes, circa reformationem prioratus de Charitate manum auxilii et consilii apponatis, tantaque in praemissis diligentia vigiletis, quod nec in vobis per culpam, nec in subiectis per negligentiam offendentes corrigatis imposterum, quod in praeterito commisistis. Vos denique, filii abbates, super vobis ipsis, et credito vobis grege taliter vigilare procuretis extirpando vitia et plantando virtutes, ut in novissimo districti examinis die coram tremendo Iudice qui reddet unicuique secundum opera sua, dignam possitis reddere rationem.

Datum Laterani idibus martii, pontificatus nostri anno sextodecimo.

Dat. die 15 martii 1214, pont. anno xvi.

XCH.

Ad universos Christifideles per Maguntinam provinciam constitutos de negotio Terrae Sanctae (1).

SUMMARIUM

Exordium. — Utilitates ex sacro bello deductae. — Plenariam peccatorum indulgentiam tribuit omnibus sacro bello cooperantibus. — Auxilium postulat ab archiep., episc., abb., etc., et bellatorum numerum cum expensis ad triennium. — Innovat excommunicationis sententiam in eos qui Sarracenis opitulantur.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, universis Christifidelibus per Maguntinensem provinciam constitutis.

Quia maior nunc instat necessitas quam unquam extiterit, ut Terrae Sanctae necessitatibus succurratur, et de succursu speratur maior quam unquam proveniret utilitas proventura, ecce resumpto clamore

(1) Ex Baluz. lib. xvi, Epist. 28.

clamamus ad vos, et pro illo clamamus qui moriendo voce magna clamavit in Cruce, factus obediens Deo Patri usque ad mortem Crucis, clamans, ut nos ab aeternae mortis eriperet cruciatu, qui clamat etiam per seipsum, et dicit: Si quis vult venire post me, abneget semetipsum, et tollat crucem suam et sequatur me. Ac si diceret manifestius: Qui vult me subsequi ad coronam me quoque subsequatur ad pugnam, quae nunc ad probationem proponitur universis. Poterat enim omnipotens Deus terram illam, si vellet, omnino defendere, ne in manus traderetur hostiles. Posset et illam, si vellet, de manibus hostium facile liberare, cum nihil possit eius resistere voluntati. Sed cum iam superabundasset iniquitas, refrigerante charitate multorum, ut fideles suos a somno mortis, ad vitae studium excitaret, agonem illis proposuit, in quo fidem eorum velut aurum in fornace probaret, occasionem salutis immo salvationis causam praestando; ut qui fideliter pro ipso certaverint, ab ipso feliciter coronentur; et qui ei noluerint in tantae necessitatis articulo debitae servitutis impendere famulatum, in novissimo districti examinis die iustam mereantur damnationis sententiam sustinere. Oh quanta iam provenit utilitas ex hac causa: quam multi conversi ad poenitentiam pro liberatione Terrae Sanctae mancipaverunt se obsequio Crucifixi, et quasi per agonem martyrii coronam gloriae sunt adepti, qui forte in suis iniquitatibus periissent, carnalibus voluptatibus et mundanis illecebris irretiti: vetus est hoc artificium Iesu Christi quod, ad suorum salutem fidelium, diebus istis dignatus est innovare. Si enim rex aliquis temporalis a suis hostibus eiceretur de regno, nisi vassalli eius pro eo non solum res exponerent, sed personas, nonne cum regnum recuperaret amissum, eos velut infideles damnaret et excogitaret in eos inexcogitata tormenta, quibus perderet male malos? Sic Rex regum Dominus Iesus Christus, qui corpus

Utilitates ex sacro bello deductae.

Exordium.

et animam, et caetera vobis contulit bona, de ingratitude vitio et infidelitatis crimine vos damnabit, si ei, quasi eiecto de regno, quod pretio sui sanguinis comparavit, neglexeritis subvenire. Sciat ergo se culpabiliter durum, et dure culpabilem quicumque in hoc necessitatis articulo suum negaverit obsequium Redemptori. Nam et quomodo secundum praeceptum divinum diligit proximum sicut seipsum qui scit fratres suos fide ac nomine christianos apud perfidos Sarracenos ergastulo diri carceris detineri, ac iugo deprimi gravissimae servitutis, et ad liberationem eorum efficacem operam non impendit, transgrediendo illius naturalis legis mandatum, quod Dominus in Evangelio declaravit: Quaecumque vultis ut faciant vobis homines et vos facite illis (1). An forte nescitis, quod apud illos multa millia christianorum in servitute ac carcere detinentur, qui tormentis innumeris cruciantur: et quidem omnes pene Sarracenorum provincias usque post tempora sancti Gregori christiani populi possederunt; sed ex tunc quidam perditionis filius Machometus pseudopropheta surrexit, qui per saeculares illecebras et voluptates carnales multos a veritate seduxit: cuius perfidia etsi usque ad haec tempora invaluerit, confidimus tamen in Domino, qui iam fecit nobiscum signum in bonum, quod finis huius bestiae appropinquat, cuius numerus secundum Apocalypsin Iohannis intra sexcenta sexaginta sex clauditur, ex quibus iam pene sexcenti sunt anni completi. Certe praeter priores iniurias grandes et graves Redemptori nostro pro nostris offensis a perfidis Sarracenis illatas, nuper in Monte Thabor, ubi discipulis suis futurae glorificationis speciem demonstravit, iidem perfidi Sarraceni quamdam munitionis arcem in confusionem christiani nominis erexerunt, per quam civitatem Accon sibi valde vicinam de facili cogitant occupare, ac deinde sine omni contradictionis obsta-

(1) Matth. vii, 12.

Etiam pec-
catorum indul-
gentiam tribuit
omnibus sacro
belli cooperan-
tibus.

culo residuum terrae huius invadere, cum sit viribus et opibus penitus destituta. Eia igitur, dilectissimi filii, dissensiones et emulationes fraternas in pacis et dilectionis foedera commutantes, accingimini ad obsequium Crucifixi, non dubitantes pro illo res exponere ac personas qui pro vobis animam suam posuit et sanguinem suum fudit, certi pariter et securi quod si vere poenitentes fueritis, per hunc temporalem laborem, quasi quodam compendio, ad requiem pervenietis aeternam. Nos enim de omnipotentis Dei misericordia, et beatorum apostolorum Petri et Pauli auctoritate confisi, ex illa quam nobis Deus, licet indignis, ligandi atque solvendi contulit potestate, omnibus, qui laborem istum in propriis personis subierint et expensis plenam suorum peccaminum, de quibus veraciter fuerint corde contriti et ore confessi, veniam indulgemus, et in retributione iustorum salutis aeternae pollicemur augmentam. Eis autem qui non in personis propriis illuc accesserint, sed in suis dumtaxat expensis iuxta facultatem et qualitatem suam viros idoneos destinarint, et illis similiter qui licet in alienis expensis, in propriis tamen personis accesserint, plenam suorum concedimus veniam peccatorum. Huius quoque remissionis volumus et concedimus esse participes iuxta quantitatem subsidii et devotionis affectum omnes qui ad subventionem Terrae Sanctae de bonis suis congrue ministrabunt. Personas quoque ipsorum et bona ex quo crucem assumpserint sub beati Petri et nostra protectione suscipimus, necnon et sub archiepiscoporum, et episcoporum, et omnium praelatorum Ecclesiae Dei defensione consistant, statuantes ut donec de ipsorum obitu vel reditu certissime cognoscatur, integra maneant et quieta consistant. Quod si quisquam contra praesumpserit, per Ecclesiarum praelatos, appellatione postposita, censura ecclesiastica comescatur. Si qui vero proficiscentium illuc

ad praestandas usuras iuramento tenentur astricti, creditores eorum per ecclesiarum praelatos, ut remittatur eis praestitum iuramentum, et ab usurarum exactione desistant, eadem praecipimus districtione compelli. Quod si quisquam creditorum eos ad solutionem coegerit usurarum, eum ad restitutionem earum simili cogi animadversione mandamus. Iudaeos vero ad remittendas ipsis usuras per saecularem compelli praecipimus potestatem, et donec illas remiserint, ab universis christifidelibus tum in mercimoniis, quam in aliis per excommunicationis sententiam eis omnino communio denegetur. Ut autem Terrae Sanctae subsidium divisum in plurimos facilius impendatur, obsecramus omnes et singulos, per Patrem et Filium, et Spiritum Sanctum, unum solum verum, unum aeternum Deum postulantes, vice Christi, pro Christo, ab archiepiscopis et episcopis, abbatibus et prioribus, et tam cathedralium, quam aliarum conventualium Ecclesiarum capitulis, et clericis universis, necnon civitatibus, villis et oppidis, competentem numerum bellatorum cum expensis ad triennium necessariis secundum proprias facultates. Et si ad hoc unum quodlibet non suffecerit, plura coniungantur in unum. Quia pro certo speramus, quod personae non deerunt, si expensae non desint. Postulantes hoc ipsum a regibus et principibus, comitibus et baronibus, aliisque magnatibus, qui forsitan per seipsos personaliter non accesserint ad obsequium Crucifixi. A civitatibus vero maritimis navale subsidium postulamus, et ne aliis onera gravia et importabilia imponere videamur, quae digito nostro movere nolimus, protestamur veraciter coram Deo, quia quod ab aliis exigimus faciendum, hoc ipsi prompto animo faciemus. Clericis autem ad hoc negotium necessariis providimus indulgendum, ut omni contradictione cessante beneficiorum suorum proventus propter hoc valeant usque ad triennium pignori obligare. Quia

Auxilium postulat ab archiep., episc., abb., etc., et bellatorum numerum cum expensis ad triennium.

vero subsidium Terrae Sanctae multum impediri vel retardari contingeret si ante susceptionem Crucis examinari quemlibet oporteret an esset idoneus et sufficiens ad huiusmodi votum personaliter prosequendum, concedimus, ut regularibus personis exceptis, suscipiant, quicumque voluerint, signum Crucis; ita quod cum urgens necessitas aut evidens utilitas postulaverit, votum ipsum de apostolico possit mandato commutari, aut redimi, vel differri. Et propter eandem causam remissiones et indulgentias hactenus a nobis concessas procedentibus in Hispaniam contra Mauros, vel contra haereticos in Provinciam, revocamus; maxime cum illis concessae fuerint ad tempus quod iam ex toto praeteriit, et istis ob causam quae iam ex maiori parte cessavit, utroque negotio per Dei gratiam adeo prosperato, ut vehementem instantiam non requirat; et si forte requireret, nos ingruenti necessitati prospicere curaremus. Concedimus tamen, ut huiusmodi remissiones et indulgentiae apud Provinciales remaneant et Hispanos. Caeterum quia cursarii et piratae nimis impediunt subsidium Terrae Sanctae capiendum et spoliando transeuntes ad illam, et revertentes ab illa, nos eos, et principales adiutores et fautores eorum excommunicationis vinculo innodamus, sub interminatione anathematis inhibentes ne quis cum eis scienter communicet in aliquo venditionis vel emptionis contractu, et iniungentes rectoribus civitatum et locorum suorum, ut eos ab hac iniquitate revocent et compescant. Alioquin quia nolle perturbare perversos nihil est aliud quam fovere, nec caret scrupulo societatis occultae, qui manifesto facinori desinit obviare, nos in personas et terras eorum severitatem ecclesiasticam curabimus exercere, cum tales non minus quam Sarraceni adversentur nomini christiano. Innovamus praeterea excommunicationis sententiam in Lateranensi concilio promulgatam adversus eos qui Sar-

Innovat excommunicationis sententiam

racenens arma, ferrum et lignamina deferunt galearum, quique in piraticis Sarracenorum navibus curam gubernationis exercent, eosque rerum suarum privatione multari, et capientium servos, si capti fuerint, fore censemus; praecipientes, ut per omnes urbes maritimas diebus dominicis et festivis huiusmodi sententia publice innovetur. Verum cum longe plus de divina clementia, quam de humana potentia confidere debeamus, oportet nos in tali conflictu non tam corporalibus armis, quam spiritualibus dimicare. Ideoque statuimus, et mandamus ut singulis mensibus semel fiat generalis processio seorsum virorum, ac seorsum, ubi fieri poterit, mulierum, in humilitate mentis, et corporis, cum devota orationum instantia postulantium, ut misericors Deus auferat a nobis hoc confusionis opprobrium, liberando terram illam, in qua universa redemptionis nostrae sacramenta peregit, de manibus paganorum, restituendo eam ad laudem et gloriam nominis sui sancti populo christiano, proviso prudenter, ut semper in ipsa processione verbum salutiferae Crucis cum diligenti exhortatione populo proponatur. Orationi vero ieiunium et elemosyna coniungantur; ut iis quasi alis facilius et celerius ipsa volet oratio ad piissimas aures Dei, qui nos clementer exaudiat in tempore opportuno. Singulis quoque diebus intra missarum solemniam, post pacis osculum, cum iam pro peccatis mundi offerenda vel sumenda est Hostia salutaris, omnes tam viri quam mulieres humiliter prosternantur in terram, et a clericis psalmus iste, *Deus venerunt gentes in haereditatem tuam* (1), alta voce cantetur, quo cum hoc versu devote finito, *Exurgat Deus, et dissipentur inimici eius, et fugient a facie eius, qui oderunt eum, sacerdos qui celebrat, orationem istam super altare decantet:*

Deus qui admirabili providentia cuncta
(1) Psalm. LXXVIII.

in eos qui Sarracenis optulatur.

Oratio a sacerdotibus dicenda.

disponis, te suppliciter exoramus, ut terram quam Unigenitus Filius tuus proprio sanguine consecravit, de manibus inimicorum Crucis eripiens, restituas cultui christiano, vota fidelium ad eius liberationem instantium misericorditer dirigendo in viam salutis aeternae. Per eundem Dominum nostrum etc.

In illis autem Ecclesiis in quibus conveniet processio generalis, truncus concavus statuatur tribus clavibus consignatus, una penes honestum presbyterum, alia penes devotum laicum, et tertia penes aliquem regularem fideliter conservandis, in quo clerici et laici, viri et mulieres, eleemosynas suas ponant in Terrae Sanctae subsidium convertendas secundum dispositionem eorum quibus haec fuerit sollicitudo commissa. Porro super processu, et transitu modesto, et ordinato, congruo loco et tempore faciendo, nondum oportet aliquid diffinire, donec exercitus Domini Cruce signetur; sed tunc pensatis undique circumstantiis, quaecumque viderimus opportuna de prudentum virorum consilio statuemus. Ad haec igitur exequenda dilectos filios... de Salem etc. quondam de Novocastro abbates, et C. decanum Spirensis, et praepositum Augustensem, viros utique probatae honestatis et fidei, deputamus; qui ascitis secum viris providis et honestis, auctoritate nostra statuam et disponam quaecumque ad hoc negotium promovendum viderint expedire, facientes quae statuerint in singulis dioecesibus per viros idoneos ad hoc specialiter deputatos fideliter ac sollicite procurari. Quocirca universitatem vestram rogando monemus, et obsecramus in Domino, per apostolica vobis scripta mandantes, et in virtute Spiritus Sancti iniungentes, quatenus eis pro Christo legatione fungentibus tales vos exhibere curetis, necessaria ministrantes eisdem, quod per

vos et in vobis fructum faciant exoptatum (1).

XCIII.

Indictio sacri et oecumenici concilii Lateranensis, pro prima die novembris 1215.

SUMMARIUM

Infelix Ecclesiae status. — PP. de ea sollicitudo. — Ad hoc indicandum concilium. — Quae in eo sint tractanda. — Quae praemiserit Innocentius. — Indictio concilii. — In eo tractandum de subventionem Terrae Sanctae. — Adhortatio ad concordiam.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, venerabilibus fratribus archiepiscopis, episcopis et dilectis filiis abbatibus et prioribus, decanis et archidiaconis per Teutonias provincias constitutis.

Vineam Domini Sabaoth multiformes satagunt bestiae demoliri, quarum incursus adeo invaluit contra ipsam, ut ex parte non modica, pro vitibus spinae succreverint, et quod gementes referimus, ipsae iam vites proferant pro uva labruscam, infectae multipliciter et corruptae.

(1) In eundem modum per Magdeburgensem et Bremensem provincias. In eundem modum per Coloniensem provinciam. In eundem modum per Sardiniam. In eundem modum per Salzbургensem provinciam. In eundem modum per Dalmatiam. In eundem modum per Treverensem provinciam. In eundem modum per Ravennatem. In eundem modum per Poloniam. In eundem modum per Mediolanensem et Ianuensem provincias constitutis. In eundem modum per Sveviam. In eundem modum per Marchiam Anconitanam. In eundem modum per Lundensem provinciam. In eundem modum per Hungariam. In eundem modum per Angliam. In eundem modum Pragensi episcopo, et abbatibus, prioribus et universis Christianis, per Bohemiam constitutis. In eundem modum per Tusciam. In eundem modum per Iberniam. In eundem modum per Norvegiam. In eundem modum per Calabriam. In eundem modum per Scotiam. In eundem modum universis per regnum Franciae constitutis.

PP. de ea sollicitudo.

§ 1. Illius ergo testimonium invocamus, qui testis est in coelo fidelis, quod inter omnia desiderabilia cordis nostri duo in hoc saeculo principaliter affectamus, ut ad recuperationem videlicet Terrae Sanctae, ac reformationem universalis Ecclesiae valeamus intendere cum effectu. Quorum utrumque tantam requirit provisionis instantiam, ut absque gravi et grandi periculo ultra dissimulari nequeat, vel differri.

§ 2. Unde supplicationes et lacrymas effundimus coram Deo, humiliter obsecrantes, quatenus super his suum nobis beneplacitum revelaret, inspiraret affectum, accenderet desiderium et propositum confirmaret, facultatem et opportunitatem praestando, ad ea salubriter exequenda.

Ad hoc indicandum concilium.

§ 3. Quapropter habito super his cum fratribus nostris, et aliis viris prudentibus, frequenti et diligenti tractatu, prout tanta sollicitudo exigebat, hoc tandem ad exequenda praedicta de ipsorum consilio providimus faciendum; ut quia haec universorum fidelium communem statum respiciunt, concilium iuxta priscam consuetudinem Sanctorum Patrum convocemus, propter lucra solam animarum opportuno tempore celebrandum: in quo ad estirpandum vitia, et plantandas virtutes, corrigendos excessus, et reformandos mores, eliminandas haereses, et roborandam fidem, sopiendas discordias, et stabiliendam pacem, comprimendas oppressiones, libertatem fovendam, inducendos principes et populos christianos ad succursum et subsidium Sanctae Terrae, tam a clericis, quam a laicis impendendum, cum caeteris, quae perlongum esset per singula enumerare, provide statuamur inviolabiliter observanda circa praelatos et subditos regulares, quaecumque de ipsius approbatione concilii visa fuerint expedire, ad laudem et gloriam nominis eius, ad remedium et salutem animarum ve-

strarum, ac profectum et utilitatem populi christiani.

§ 4. Quia vero ante biennium universale non posset concilium commode celebrari, disposuimus interim per viros prudentes in singulis provinciis plenius explorare, quae apostolicae provisionis limam exposcant, et praemittere viros idoneos ad Terrae Sanctae negotium procurandum, ut si, exigente necessitate, sacrum concilium approbaverit, nos ipsum negotium personaliter assumamus efficacius promovendum.

§ 5. Credentes igitur hoc salutare propositum ab Illo descendere, a quo est omne datum optimum, et omne donum perfectum, universitati vestrae per apostolica scripta praecipimus, quo vos taliter praeparetis, quod a praesenti dominicae incarnationis MCCIII (1) anno, usque ad duos annos et dimidium, praefixis vobis pro termino kal. novembris, ad Sedem Apostolicam accedatis cum modestia et cautela, ita quod in vestra provincia, si necessitas postulaverit, duo vel tres de suffraganeis episcopis valeant remanere, pro christianitatis ministeriis exequendis, et tam illi, quam alii, qui canonica praepeditione detenti venire nequeunt, idoneos pro se dirigant responsales. Personarum, et evictionum mediocritate servata, quam Lateranense concilium definivit, ut nullus omnino plures, aut pauciores secum adducere possit. Nec quisquam faciat superfluas et pomposas, sed necessarias tantum et moderatas expensas, ostendendo se actu et habitu verum Christi cultorem, cum non saecularis applausus, sed spiritualis profectus in hoc negotio sit requirendus.

§ 6. Interim autem per vos ipsos, et per alios viros prudentes, universa subtiliter inquiretis, quae studio correctionis aut reformationis indigere videntur, et ea fideliter conscribentes, ad sacri concilii praefati examen, erga subventionem Terrae

(1) Sic in Cocquelines: legendum nobis videtur MCCXIII (R. T.)

Sanctae necessaria, ubi Deus noster Rex ante saecula salutem in medio terrae operari dignatus est, opem et operam efficaciter impensuri, assistendo fideliter et prudenter, his quos ad hoc negotium duxerimus specialiter procurandum destinare.

Absolutio ad
concordiam.

§ 7. Nullus itaque fallaciter se excusando ab executione tam sancti operis subtrahat, si canonicam vult effugere ultionem. Nemo dissensionum obstacula, vel itinerum impedimenta causetur, quae Domino faciente signum in bonum ex magna iam parte cessare coeperunt. Nam et quanto maiora imminent pericula, tanto potiora remedia convenit adhiberi. Nunquam enim navigabit per aequora, qui semper expectat, ut mare non excitet in se fluctus. Propter haec autem ad vos dilectum filium N. cum iussione apostolica destinamus, quem habeatis pro reverentia commendatum.

XCIV.

Confirmatio privilegiorum ab Adriano, Ioanne IX et Marino Summis Pontificibus Nonantulano monasterio concessorum (1).

SUMMARIUM

Privilegia huiusmodi iussu PP. exemplata. — Par privilegii ab Adriano PP. concessi. — Privilegium Ioannis PP. — Marini privilegium. — Legalizatio horum exemplorum.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, abbatum et conventuum Nonantulani.

Privilegia huiusmodi iussu PP. exemplata.

Exhibita nobis ex parte vestra quaedam fel. memoriae Adriani, Ioannis, atque Marini praedecessorum nostrorum authentica scripta diligenter inspeximus, et per dilectum filium Henricum Sanctae Romanae Ecclesiae scriniarium iussimus fideliter exemplari: qui ea, quae de ipsis scriptis papyris ex quadam parte praenimia vetustate consumptis colligere potuit, in publicam formam redigere procuravit: quibus nos apostolici favoris praesidium

(1) Ex Baluz., lib. xvi, Epist. 61.

impedientes, in hac pagina fecimus sub bulla nostra conscribi, supplendo quaedam, quae secundum litterae circumstantias in integris praesumebantur originibus fuisse descripta, quae causa discretionis mandavimus in hac charta tonsis literis exarari. In nomine Domini nostri Iesu Christi. Amen. Anno dominicae incarnationis millesimo ducentesimo decimo tertio, pontificatus vero domini Innocentii III Papae anno eius sextodecimo, indictione prima, mense ianuarii exeunte, die quartadecima. Privilegium domini Adriani Papae domibus atque famulis, servis originalibus, simulque rebus atque possessionibus, necnon aquisimolis, olivetis, vel quidquid in quibuscumque locis habere vel tenere videtur, vel si quid in potestate legaliter donatum vel largitum fuit, aut quolibet modo iuste evenerit, tenere et possidere sine qualibet controversia perpetuis temporibus valeat, et nulli unquam liceat regum, episcoporum, ducum vel actorum parvae vel magnae personae in praedicto venerabili monasterio, vel in eis quae eidem venerabili monasterio pertinere..... stabilitate permaneant. Interdicentes omnino episcopo, in cuius parochia esse videtur supradictum monasterium constitutum..... contra tenorem praesentis decreti pia postulatione indulti quicquam attentet, neque ullo modo eius baptismales Ecclesias sibi vindicet, neque ipse sui successores praesumant prohibita contingere. Sed neque missarum solemniam ibidem persolvere praesumat, nisi ab abbate suprascripti monasterii fuerit invitatus; neque ordinationem sacerdotum quilibet episcoporum in praefato monasterio vel eius in re... celebrare audeat, nisi, ut praedictum est, ab abbate fuerit invitatus: Chrisma igitur, vel quidquid ad sacra ministeria pertinet, si a patre monasterii fuerit postulatus, a quocumque praeviderit concedimus tribuenda. Sed neque decimas usquam dare concedimus nisi ecclesiis supradicti venerabilis monasterii ad nostram dioecesim pertinentis.

Par privilegii
ab Adriano PP.
concessi.

Sed et hoc statuimus, et inviolabili sanctione auctoritate apostolica firmamus, ut nullus aliquando in praedicto monasterio de aliis monachis, seu quibuscumque ecclesiis..... abbas..... divina vocatione abbas praefati monasterii pertransierit, et resolutionis tempus advenerit, de propria semper congregatione eligatur abbas, qui ab omni.....

Privilegium
Ioannis PP.

Iohannes episcopus servus servorum Dei, Benedicto religioso abbati monasterii Sancti Silvestri de Nonantula, et in eodem venerabili monasterio in perpetuum... Salvatoris nostri Iesu Christi pertinere noscuntur, et ad stabilitatem venerabilium locorum respiciunt, cum magno sollicitudinis studio nos convenit apostolica et rationali censura procurare: quatenus ex hoc iuges eidem propitiatori nostro Domino Deo efficacius persolvi possint carminum laudes, et nobis, qui, licet immeriti, divina tamen gratia praeveniente, pastoralis regiminis curam gerimus, opima in sidereis arcibus remunerationis praemia adscribantur. Igitur quia constat tuam nobis religiositatem detulisse praeceptum praedecessoris nostri domini Adriani, et Iohannis, sive Stephani reverendae memoriae Pontificum de praefato monasterio, et omnibus ei pertinentibus locis ac possessionibus, quae petiistis, ut per nostri privilegii paginam confirmarem: unde nos precibus vestris inclinati, et a praesenti quartadecima indictione in perpetuum praedictum monasterium successorum tuorum abbatum ditione et potestate cum omnibus sibi pertinentibus confirmantes, irrefragabili iure decernimus permanenda, idest monasterium Sancti Silvestri de Nonantula territorio Mutinensi. Quapropter auctoritate beati Petri apostoli cui a Domino Deo nostro coelorum regni claves traditae sunt, et potestas ligandi atque solvendi coelo terraque tradita est, promulgantes decernimus, et firma stabilitate et censura statuimus, ut ipsum venerabile monasterium cum omnibus locis... fundis, casis, casalibus, domibus, atque

familiis, servis originalibus, simulque rebus et possessionibus, necnon aquisimolis, olivetis, vel quicquid in quibuscumque locis..... habere vel tenere videtur. Vel si quid in potestate legaliter donatum vel largitum fuerit, aut quolibet modo iuste evenerit, tenere et possidere sine qualibet controversia perpetuis temporibus valeat, et nulli unquam liceat regum, episcoporum, ducum, et actorum parvae vel magnae personae in praedicto monasterio, vel in eis quae eidem monasterio pertinere noscuntur quocumque modo incumbere..... invasionem facere, aut quispiam sacerdotum ibidem praesumat accedere, vel missarum solemniam celebrare; et neque episcopus, neque abbas, vel comes, aut quaelibet magna parvaeque persona in praefato monasterio, vel in eius cellis aut ecclesiis mansiones facere, aut expensas expetere, aut aliquod per potestatem servitium, praeter peregrini, et legitimi hospites; sed neque colloquium quaecumque aut placitum in ipso monasterio, aut in eius praenominatis locis esse quis audeat, nisi ab abbate fuerit invitatus; quatenus hoc quod ad laudem Dei, et stabilitatem praedicti monasterii statuimus firma stabilitate permaneant. Interdicentes omnino episcopo in cuius parochia esse videtur supradictum monasterium constitutum, ut nihil contra tenorem praesentis decreti pia postulatione indulti quicquam attentet, neque ullo modo baptismales ecclesias sibi vindicet, neque ipse, sui successores praesumant prohibita contingere. Sed neque missarum solemniam ibidem persolvere praesumat, nisi ab abbate suprascripti monasterii fuerit invitatus: neque ordinationem sacerdotum quilibet episcoporum in praefato monasterio, vel eius iure, aut de suo clero celebrare audeat, nisi ut praelatum est, ab abbate fuerit evocatus. Chrisma igitur, vel quicquid ad sacra ministeria pertinere, si a patre monasterii fuerit postulatus, quibuscumque praeviderit concedimus... nisi ecclesiis supradicti venerabilis monasterii ad

nostram dioecesim pertinentis. Sed et hoc statuimus, et inviolabili sanctione apostolica auctoritate firmamus, ut nullus aliquando in praedicto monasterio de aliis monachis, seu quibuscumque ecclesiis... esse praesumat, neque a quacumque potestate in postero ducantur. Sed cum divina vocatione abbas praefati monasterii perstrinxerit, et resolutionis tempus advenit, de propria semper congregatione eligetur abbas, qui ab omnium monachorum... eorum pro Dei amore arantium monastico ordine militantium. Nihilominus omnibus huic nostri pontificii interdictione inhibemus aliquam scripturam, vel confirmationem de praedicti monasterii rebus, vel de praenominata abbacia quo ingenio contra hoc praeceptum petere: si qua scriptura, vel petitio impetrata fuerit, aut in reliquo apparuerit, has irritas esse vacuasque omni robore iubemus: si quis praeterea, quod non credimus, praesumpserit hoc nostrum privilegii constitutum in aliquo transgredi, aut contemnere, sciat se auctoritate beati Petri et Pauli apostolorum principum anathematis vinculo esse innodatum, et a regno Dei penitus segregatum. Porro qui observator et custos extiterit, benedictionis gratiam a misericordissimo Deo nostro, et vitam perpetuam fideliter consequatur. Scriptum per manum Sergii Sanctae Romanae Ecclesiae scrinarii in mense ianuarii, indictione suprascripta. Bene valete. Ego Sergius. Dat. idus ianuaris per manum Anastasii primicerii defensoris S. Sedis Apostolicae, anno Deo propitio pontificatus domini Iohannis Summi Pontificis, et universalis noni Papae in sacratissima Sede Beati Petri apostoli secundo, indictione secunda.

Marini
legum.

Marinus episcopus servus servorum Dei, Theodorico religioso abbati venerabilis monasterii Sancti Silvestri... territorio Mutinensi, necnon omnibus subiacentibus, et in perpetuo... quaeque ad laudem Redemptoris Dei et Domini Salvatoris nostri Iesu Christi pertinere no-

scuntur, et ad stabilitatem venerabilium locorum respiciunt, cum magno sollicitudinis studio nos convenit apostolica et rationabili censura procurare; quatenus ex hoc inges eidem propitiatori nostro Domino Deo efficacius persolvi possint carminum laudes, et nobis, qui licet immeriti, divina tamen gratia praeveniente, pastorem regiminis curam gerimus, optima in sidereis arcibus remunerationis praemia adscribantur. Igitur quia constat religiositatem tuam nobis detulisse praeceptum praedecessoris nostri domini Adriani et Iohannis reverendae memoriae Pontificum de praedicto monasterio, et omnibus ei pertinentibus locis, ac possessionibus, quae petistis, ut per nostri apostolici privilegii paginam confirmarem. Unde nos precibus vestris inclinati, et a praesenti prima indictione in perpetuum, saepedictum monasterium successorum tuorum abbatum ditione et potestate cum omnibus sibi pertinentibus confirmantes irrefragabili iure decernimus permanenda, idest monasterium Sancti Silvestri epi... a Nonantula territorio Mutinensi. Quapropter auctoritate beati Petri apostoli cui a Domino Deo nostro coelorum regni claves traditae sunt, et potestas ligandi atque solvendi coelo terraque concessa est, promulgantes decernimus, et firma stabilitatis censura statuimus, ut ipsum venerabile monasterium cum omnibus locis, mansis, fundis, casis, casalibus, domibus, aquismolis, olivetis, vel quicquid in quibuscunque... videtur, vel potestate legaliter donatum, vel largitum fuerit, aut quolibet modo iuste evenerit, tenere et possidere sine qualibet controversia perpetuis temporibus valeatis. Et nulli unquam liceat regum... episcoporum... vel actorum parvae vel magnae personae in praedicto venerabili monasterio, vel in eis, quae eidem venerabili monasterio pertinere videntur quocumque modo incumbere, aut invasionem facere... accedere, vel missarum solemnias nisi ab abbate fuerit invitatus; quatenus hoc quod

ad laudem et stabilitatem supradicti sancti monasterii statuimus firma stabilitate permaneat. Interdicientes omnino episcopo in cuius parochia esse videtur supradictum monasterium constitutum, ut nihil contra tenorem praesentis decreti pia postulatione indulti quicquam attentet; sed neque ullo modo baptismates ecclesias sibi vindicet. Ego Henricus sacrosanctae Romanae Ecclesiae scrinarius, una cum Bartholomeo clerico Sancti Petri ad Vincula horum supradictorum exemplorum authentica privilegia, dominorum videlicet Adriani, Iohannis, atque Marini Papae videns, et perlegens, ut in eis continebatur, sic in suprascriptis continetur exemplis, et ea fideliter exemplavi, et signum feci.

Legalisatio
huius exem-
plorum.

Nulli ergo etc., conscriptionis etc., usque incursum.

Datum Laterani idibus iunii, pontificatus nostri anno sextodecimo.

Dat. die 13 iunii 1213, pontif. anno xvi.

XCV.

Confirmatio diplomatis Urbani PP. II, quo regnum Aragonum sub protectione Sedis Apostolicae suscipitur (1)

SUMMARIUM

Urbani PP. privilegium. — Innoc. Philippum coronat in regem. — Confirmat suprad. privilegium. — Clausulae.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, charissimo in Christo filio Philippo illustri regi Aragonum, salutem et apostolicam benedictionem.

In privilegio felicis recordationis Urbani Papae secundi praedecessoris nostri de verbo ad verbum prospeximus contineri.

Urbanus episcopus servus servorum Dei, charissimo filio Petro Pampilonen. et Aragonen. regi, eiusque successoribus in eadem beati Petri fidelitate permansu-

Urbani PP. pri-
vilegium.

(1) Ex Regest. Vatic.

ris in perpetuum. Cum universis sanctae Ecclesiae filiis ex Apostolicae Sedis auctoritate ac benevolentia debitores existamus, illis tamen personis, quae familiarius ac devotius Romanae adherent Ecclesiae propensiori nos convenit studio imminere. Quia igitur bonae memoriae patris tui Santii, cuius regno temporaliter successisti, fidem quoque, ac devotionem erga Romanam Ecclesiam efficaciter sequeris; nos eadem benignitate, qua patris tui postulationem implevimus, tuae quoque petitioni adesse curamus. Te enim tamquam regem beato Petro devotissimum, et omne tuum regnum in tutelam Sedis Apostolicae speciali dilectione suscipimus. Constituimus ergo auctoritate apostolica sancientes, ut omnes tui successores regnum illud de manu nostra nostrorumve successorum accipiant, eundem censum scilicet quingentorum mancusorum rependant, et se beati Petri reges, ministros, ac famulos recognoscant. Quapropter nullus deinceps viventium, et fidem christianam tenentium regnum illud temere perturbare, invadere, aut diminueri qualibet occasione praesumat, nec molestiam ullam tibi tuisve successoribus, qui in eadem Sedis Apostolicae fidelitate permanserint, inferre audeat, ne Dei et apostolorum eius indignationem incurrat. Tuam vero personam in beati Petri, et nostrae manus tutelam ita omnino suscipimus, ut nulli episcoporum, nulli archiepiscoporum, nulli etiam sanctae Romanae Ecclesiae legato liceat sine certo praecepto nostro adversum te, vel tuam coniugem excommunicationis aut interdictionis proferre sententiam. Tu igitur, fili in Christo charissime, in ea, quam coepisti, devotione persistens, ita regnum saeculare sub coelestis iustitiae lege coerce, ita semper tuae et catholicorum omnium matris Romanae Ecclesiae gratiam excole, ut et in praesenti, annuente Domino, maiora merearis, et in futuro sanctorum apostolorum intercessionibus aeterni regni gloriam consequaris. Sane ad iudicium huius per-

ceptae a Romana Ecclesia libertatis quingentos laccen. monetae mancos aureos per annos singulos Lateranensi palatio, ut superius dictum est, persolvatis. Hoc igitur nostrae privilegium sanctionis, si quis in crastinum agnoscens archiepiscopus aut episcopus, imperator aut rex, princeps, dux, vel marchio, comes, aut vicecomes, iudex, aut persona quaelibet saecularis vel ecclesiastica contra eam temere venire tentaverit, et regni tui bona, quae in praesenti ex paterna possessione retines, seu quae in futurum largiente Domino iuste acquirere poteris, invadere, molestare, vel suis usibus applicare praesumpserit, secundo tertiove commonitus, si non satisfactione congrua emendaverit, a Christi eum, et Ecclesiae corpore auctoritatis apostolicae potestate segregamus, et honoris sui periculo subiacere decernimus. Cunctis autem conservantibus haec pax a Deo et misericordia praesentibus ac futuris saeculis conservetur. Amen. Datum Placentiae per manum Iohannis sanctae Romanae Ecclesiae diaconi cardinalis, decimo septimo kalendas aprilis, indictione tertia, anno dominicae incarnationis millesimo nonagesimo quinto, pontificatus autem domini Urbani Papae secundi anno octavo.

Innoc. Philippum coronat in regem.

Confirmat su-
prad. privile-
gium.

Cum autem adeo personam tuam dilexerimus et diligamus in Domino charitate sincera, quod nostris manibus coronavimus te in regem, tuis petitionibus quantum cum Deo possumus favorabiliter impartientes assensum, praedictum privilegium ratum habemus, et praecipimus inviolabiliter observari. Tu ergo ne unde nascantur iniuriae, unde iura nascuntur, talem te circa usum praescripti privilegii studeas exhibere, praesertim circa id quod de interdicti, et excommunicationis sententiis est praedictum, ne per abusum, quod absit, privari eiusdem privilegii beneficio merearis, quia iuxta canonicas sanctiones privilegium meretur amittere, qui permissa sibi abutitur potestate.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc

paginam nostrae praeeptionis infringere vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursum.

Datum Laterani quarto nonas iulii, pontificatus nostri anno sextodecimo.

Datum die 4 iulii 1213, pontif. anno xvi.

XCVI.

Validatio pacis inter regem Joannem et Anglicanam Ecclesiam (1).

SUMMARIUM

Rex clero suo pacem libertatemque promittit. — Patentesque se daturum super hoc literas. — Ad pacta servanda ecclesiasticos adhortatur Innocentius. — Et nihil contra regem agendum inconsulto Romano Pontifice.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, venerabilibus fratribus Dublinen. archiepiscopo, et Norvican. et Wintonien. episcopis, et dilectis filiis nobilibus viris Willelmo Saresberien., G. filio Petri Exeriae, R. Bononiae, R. Cestriae, W. Waranniae, W. Marescallo Preabrotiae, R. Libiger Norfolthiae, W. Arundelli, W. de Ferraria, et Sacro Wintoniae comitibus, et R. filio Rogeri, W. Brigertae, R. de Ros., G. filio Ranfredi, R. de Mortuomari, P. filio Herberti, et W. de Albinaco, salutem et apostolicam benedictionem.

In forma concordiae, quam cum multa deliberatione providimus pro reformanda pace inter charissimum in Christo filium nostrum Iohannem Anglorum regem illustrem, et Ecclesiam Anglicanam, hoc inter caetera continetur expressum, quod idem rex veram pacem et plenam securitatem praestabit venerabilibus viris Stephano Cantuarien. archiepiscopo, W. Londonien., E. Elien., E. Horefordien., I. Rathonien. et H. Linconien. episcopis, priori quoque, et monachis Cantuarien. et Roberto filio

Rex clero suo pacem, libertatemque promittit.

(1) Ex Regest. Vatic.

Patentesque se daturum super hoc literas.

Ad pacta servanda ecclesiasticos adhortatur Innocentius.

Walteri, ac Eustario de Vesti, necnon caeteris clericis et laicis hoc negotium contingentibus, praestando similiter coram legato vel delegato nostro publice iuramentum, quod ipsos cum suis non laedet nec laedi faciet vel permittet in personis vel rebus, eisque omnem indignationem dimittet, et in gratiam suam eosdem recipiet, ac bona fide tenebit. Quodque praefatos archiepiscopum et episcopos non impediatur officium, et plena suae iurisdictionis auctoritate, prout debent, utantur, et super his tam nobis, quam ipsi archiepiscopo et singulis episcopis suas patentes literas exhibebit, faciens ab episcopis et comitibus ac baronibus suis quot et quos praefati archiepiscopus et episcopi postulaverint iuramenta, et eorum patentes litteras exhiberi, quod ipsi bona fide studebunt, ut haec pax et securitas firmiter observetur. Et si forte, quod Deus avertat, idem rex per seipsum, vel alios contravenerit, ipsi pro Ecclesia contra violatores securitatis et pacis mandatis apostolicis inhaerent, ac dictus rex perpetuo custodiam vacantium Ecclesiarum amittat. Sane intelleximus pro praescripta securitate ac pace vos iurasse vestrasque patentes litteras tradidisse. Unde per apostolica vobis scripta mandamus, quatenus ad consummandam et conservandam formam eiusdem securitatis et pacis diligens studium impendatis, et operam efficacem. Ne quis autem ex huius vinculo cautionis occasionem assumat contra praefatum regem aliquam turbationis materiam suscitandi, cum per eam, sic illis ad necessariam securitatem et pacem velimus esse provisum, quod isti ad gravamen indebitum vel incommodum non redundet, praesentium vobis auctoritate praecipimus, quatenus si quid forsitan emerit, quod contra praescriptam securitatem et pacem facere proponatur, non ante cuiusquam instinctu adversus eundem regem aliquatenus moveamini,

quam consulto Romano Pontifice ipsius recipiatis cum responso mandatum, qui omnia consuevit aequo libramine moderari, cum hoc ipsum in praedicta forma contineatur expressum, quod vos pro Ecclesia contra violatores securitatis et pacis debetis mandatis apostolicis inhaerere.

Datum Laterani secundo kalendas novembris, pontificatus nostri anno sexto decimo.

Dat. die 31 octobris 1213, pontif. anno xvi.

XCVII.

Angliae regnum beato Petro oblatum regi concedit sub annuo censu mille marcharum auri Rom. Ecclesiae persolvendo (1).

SUMMARIUM

Exordium. — Regum observantia erga Pontifices. — Angliae rex Sedi Apostolicae offert regnum. — Instrumentum praedictae oblationis. — Iuramentum fidelitatis Ioannis regis. — Donationem accipit Innocentius; — Regnumque Ioanni concedit in feudum. — Clausulae.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, charissimo in Christo filio Iohanni regi Anglorum illustri, eiusque de sua uxore liberis haeredibus in perpetuum, salutem et apostolicam benedictionem.

Rex regum et Dominus dominantium Iesus Christus sacerdos in aeternum secundum ordinem Melchisedech, ita regnum et sacerdotium in Ecclesia stabilivit, ut sacerdotale sit regnum, et sacerdotium sit regale, sicut in epistola Petrus, et Moyses in lege testantur, unum praeficiens universis, quem suum in terris vicarium ordinavit, ut sicut ei flectitur omne genu coelestium, terrestrium et infernorum, ita illi omnes obediant; et intendant, ut sit unum ovile et unus pastor. Hunc itaque reges saeculi propter Deum

(1) Ex Regest. Vatic.

Et nihil contra regem agendum inconsulto Romano Pontifice.

Exordium

Regum observantia erga Pontifices.

adeo venerantur, ut non reputent se rite regnare nisi studeant ei devote servire. **Quod tu, fili charissime, prudenter attendens, illo mesericorditer inspirante, in cuius manu sunt corda regum, et quo voluerit vertit illa, te ipsum, et tua etiam temporaliter ei subiicere decrevist, cui noveras spiritualiter esse subiecta, ut in unam Vicarii Christi personam quasi corpus et anima regnum et sacerdotium uniantur ad magnum utriusque commodum et augmentum. Ille itaque hoc dignatus est operari, qui cum sit Alpha et Omega, finem retulit ad principium, et principium protraxit ad finem, ut illae provinciae, quae olim sacrosanctam Romanam Ecclesiam propriam in spiritualibus habuere magistram, nunc etiam in temporalibus dominam habeant specialem. Tu quippe, quem Deus ad hoc idoneum ministrum elegit, tam te, quam etiam regna tua, Angliae videlicet et Hiberniae, cum omni iure ac pertinentiis suis devota et spontanea voluntate ac communi consilio baronum tuorum Deo et sanctis apostolis eius Petro et Paulo, sanctaeque Romanae Ecclesiae, nobisque ac successoribus nostris in ius et proprietatem sub annuo mille marcharum censu offerens concessisti, sicut in tuo continetur authentico scripto, cuius de verbo ad verbum talis tenor existit.**

Iohannes Dei gratia rex Angliae, dominus Hiberniae, dux Normandiae et Aquitaniae, comes Andegaviae, omnibus christifidelibus praesentem chartam inspecturis salutem.

Universitati vestrae per hanc chartam nostram sigillo nostro munitam volumus esse notum, quia, cum Deum, et matrem nostram sanctam Ecclesiam offenderimus in multis, et proinde divina misericordia plurimum indigere noscamur, nec quid digne offerre possimus pro satisfactione Deo et Ecclesiae debita facienda, nisi nos ipsos habeamus, et regna nostra, volentes nos ipsos humiliare pro illo, qui se pro nobis humiliavit usque ad mortem,

gratia Sancti Spiritus inspirante, non vi inducti, nec timore coacti, sed nostra bona, spontaneaque voluntate, ac communi consilio baronum nostrorum, offerimus, et libere concedimus Deo, et sanctis apostolis eius Petro et Paulo, et sanctae Romanae Ecclesiae matri nostrae, ac domino nostro Papae Innocentio, eiusque catholicis successoribus totum regnum Angliae, et totum regnum Hiberniae, cum omni iure et pertinentiis suis pro remissione peccatorum nostrorum, et totius generis nostri tam pro vivis, quam defunctis, et eo modo illa a Deo, et Ecclesia Romana tamquam feudatarius recipientes, in praesentia prudentis viri Pandulphi domini Papae subdiaconi et familiaris fidelitatem exinde praedicto domino nostro Papae Innocentio, eiusque catholicis successoribus, et Ecclesiae Romanae secundum subscriptam formam facimus et iuramus; et homagium ligium in praesentia domini Papae, si coram eo esse poterimus, eidem faciemus, successores et haeredes nostros de uxore nostra in perpetuum obligantes, ut simili modo Summo Pontifici, qui pro tempore fuerit, Ecclesiae Romanae sine contradictione debeant fidelitatem praestare, et homagium recognoscere. Ad indicium autem huius nostrae perpetuae obligationis et concessionis volumus et stabilimus, ut de propriis et specialibus redditibus praedictorum regnorum nostrorum pro omni servitio et consuetudine, quod pro ipsis facere deberemus, salvo per omnia denario beati Petri, Ecclesia Romana mille marchas sterlingorum percipiat annuatim, scilicet in festo Sancti Michaelis quingentas marchas, et in Pascha quingentas marchas, septingentas scilicet pro regno Angliae, et trecentas pro regno Hiberniae; salvis nobis et haeredibus nostris iustitiis, libertatibus et regalibus nostris. Quae omnia, sicut supra dicta sunt, rata esse volentes perpetuo, atque firma, obligamus nos et successores nostros contra non venire. Et

si nos, vel aliquis successorum nostrorum hoc attentare praesumpserit, quicumque fuerit ille, nisi rite commonitus resipuerit, cadat a iure regni, et haec charta oblationis et concessionis nostrae semper firma permaneat.

Iuramentum fidelitatis Iohannis regis.

Ego Iohannes Dei gratia rex Angliae et dominus Hiberniae, ab hac hora in antea fidelis ero Deo, et beato Petro, et Ecclesiae Romanae, ac domino meo Papae Innocentio, eiusque successoribus catholice intrantibus. Non ero in facto, dicto, consensu, vel consilio, ut vitam perdant, vel membra, vel mala captione capiantur. Eorum damnum, si scivero, impediam, et remanere faciam, si potero, alioquin eis quam citius potero intimabo, vel tali personae dicam, quam eis credam pro certo dicturum. Consilium quod mihi crediderint per se, vel per nuncios, seu litteras suas secretum tenebo, et ad eorum damnum nulli pandam me sciente. Patrimonium beati Petri, et specialiter regnum Angliae, et regnum Hiberniae, adiutor ero ad tenendum, et defendendum contra omnes homines pro posse meo. Sic Deus me adiuvet, et haec sancta Dei Evangelia, teste me ipso, apud domum Militiae Templi iuxta Doveram coram domino Henrico archiepiscopo Dublinensi, domino Iohanne episcopo Norwicensi, Galfrido filio Petri comitis Essex iustitiario nostro, Willelmo comite Saresberiensis fratre nostro, W. Marescallo comite Pembroe, R. comite Bonon., W. comite Warenae, G. comite Wintoniensi, W. comite Arundell, W. comite de Ferrariis, W. Broubert, Petro filio Herberti, Warino filio Geroldi, decimoquinto die maii, anno regni nostri decimoquarto.

Donationem accepit Innocentius.

Nos autem oblationem et concessionem huiusmodi pie ac provide factas, gratas et ratas habentes, personam tuam et personas haeredum tuorum cum praedictis regnis et pertinentiis eorundem, et omnibus bonis aliis rationabiliter nunc possessis, et imposterum possidendis sub

beati Petri et nostra protectione suavimus, tibi, et ipsis secundum praescriptam formam de communi consilio fratrum nostrorum supradicta regna concedentes in feudum, et praesenti privilegio confirmantes, ita quod quilibet haeredum tuorum cum regni coronam acceperit, feudum huiusmodi Summo Pontifici et Romanae Ecclesiae publice recognoscat et eis fidelitatis exhibeat iuramentum. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae concessionis et confirmationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursum.

Dat. Laterani, per manum Raynaldi acolythi, et capellani domini Innocentii Papae tertii, secundo nonas novembris, indictione secunda, incarnationis dominicae anno millesimo ducesimo decimo tertio, pontificatus vero eiusdem domini Innocentii anno sextodecimo.

Dat. die 4 novembris 1213, pontif. anno xvi.

XCVIII.

Confirmatio bonorum omnium ac privilegiorum concessio monasterio Gemblacensi (1).

SUMMARIUM

Proemium. — Monasterium hoc sub apostolica protectione recipit: — Bonaque omnia ei confirmat. — Confirmat quoque eidem donationes omnes. — Privilegia nonnulla elargitur. — Clausulae.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, Willelmo abbati Gemblacensis monasterii, eiusque fratribus tam praesentibus quam futuris religiosam vitam professis in perpetuum.

Religiosis desideriis dignum est facilem praebere consensum, ut fidelis devotio celerem sortiatur effectum. Ea propter, dilecti in Domino filii, vestris iustis po-

(1) Ex Baluz., lib. xvi, Epist. 146.

Regnumque Iohanni concedi in feudum.

Clausulae.

Proemium.

Monasterium
hoc sub apo-
stolica prote-
ctione recipit:

Ponitur quo-
que confirmat.

atulationibus clementer annuimus, et praedecessorum nostrorum felicitis memoriae Innocentii, Eugenii, et Coelestini Romanorum Pontificum vestigiis inhaerentes, praefatum monasterium in quo divino mancipati estis obsequio sub beati Petri et nostra protectione suscipimus, et praesentis scripti privilegio communimus, statuantes ut quascumque possessiones, quaecumque bona etc., usque et illibata permaneant, in quibus haec propriis duximus exprimenda vocabulis. Ipsum videlicet monasterium in beatorum Petri et Exuperii honore fundatum, quod utique ipsius burgi principalis Ecclesia esse dicitur, cum capella sua, quae vocatur S. Salvatoris, iuxta providentiam tuam et successorum tuorum, fili abbas, tam in temporalibus quam in spiritualibus libere et absque contradictione aliqua disponenda, salvo nimirum iure debito Leodiensis episcopi. Similiter etiam villas et capellas de Corcis, de Esnagia, et de Salveniriis, et de Lircil, et de Arentin, ad praedictum locum tam parochiali quam saeculari iure pertinentes. Praeterea fundum ipsius burgi et terras adiacentes, cum banno, et iustitia, percussura moneatae, mercato, et teloneo, sonagio vini, cambatico, et materia, positione villici sive scabinorum atque caeterorum officiorum ad eundem locum pertinentium. Piscarias et vivaria, cum molendinis, terris, cultis et incultis, pratis, pascuis et sylvis, ac partem allodii Gemblacensis, quae fuit Egidii et Iohannis fratrum de Corcis et comparticipum suorum. Ecclesiam quoque de Castris, Pictam villam, villam quae dicitur Eineis, vicum qui dicitur Boferolus, vicum qui dicitur Maisnil, censum de Roseriis, villam quae dicitur Soe cum ecclesia, banno, iustitia, terris, sylvis, pratis, pascuis, et piscaria. Censum villae quae dicitur Templiacus, cum tribus placitis annualibus, villam quae dicitur Ferolt, villam de Monterivo cum ecclesia, villam Sancti Gaurerici cum ecclesia, villam de Niele cum ec-

clesia, allodium de Walchem, villam de Bellowo, montem qui dicitur Sancti Wiberti cum ecclesia et appendiciis suis, decimas quorundam Sartorum de Sumbresia, villam de Diona cum ecclesia, terris, pratis, et sylvis, allodium de Iandrenolio, apud Puccium viginti duos solidos Leodiensis monetae, Ecclesiam de Bossuth, Ecclesiam de Baverechircum cum terris ad eam pertinentibus, villam de Stirs. Apud Leodium duos mansos, unum in Insula iuxta Sanctum Paulum, alterum apud S. Lambertum, et vineam unam apud Viniacum, apud Namucum aliam vineam, villam de Soffri cum ecclesia, heremum Sanctae Mariae apud Brenam cum ecclesia in episcopatu Cameracensi, villam de Turp cum ecclesia. Adiacentes vigesimam partem totius allodii de Bevenchin, quam tenetis de Ecclesia Sancti Lamberti sub annuo censu vigintiquinque solidorum Leodiensis monetae. Ecclesias quoque de Bossuth et de Bavenchin. Cum omni iure quod habetis in eis tam ex patronatu, quam ex donatione pia recordationis Alberti Leodiensis episcopi, quam vobis specialiter Sedes Apostolica confirmavit. Decimam Sartorum totius sylvae episcopi Leodiensis apud Bavenichen. Decimam quoque in Villa Smirei, quadraginta bunuariorum terrae et amplius, cum decimis quas habetis in monte Sancti Wiberti a parochianis mansionariis vestris; medietatem ecclesiae de Vuares cum dominio dotis et terrae et census et Gallianorum. Praeterea libertatem, donationes et possessiones, ab illustri quondam viro imperatore Othone et Wilbodone Leodiensi episcopo rationabiliter eidem venerabili loco collatas, et praedecessoris nostri honae memoriae Benedicti Papae privilegio roboratas et usque ad hanc diem quiete a vestro monasterio habitas, nos quoque vobis concedimus et firmamus, sicut in eorum scriptis et privilegiis authenticis continetur. Sane novalium vestrorum etc., usque exigere vel extorquere praesumat.

Confirmat quoque eisdem donationes omnes.

Privilegia nonnulla elargitur.

Liceat quoque vobis clericos vel laicos etc., usque contradictione aliqua retinere. Prohibemus insuper etc., usque nullus audeat retinere. Cum autem generale interdictum etc., usque divina officia celebrare. Chrisma vero, Oleum sanctum etc., usque voluerit exhibere. Alioquin liceat vobis etc., usque quod postulatur impendat; adiicimus etiam ut si quando in aliquo negotio vos gravari senseritis, Sedem Apostolicam vobis libere liceat appellare. Quotiens etiam sanctam Romanam Ecclesiam pro gravaminibus vestris aut certa utilitate adire volueritis, id ipsum faciendi facultatem liberam habeatis.

Sancimus etiam ut bonae atque canonicae consuetudines quae in vestro monasterio hactenus viguerunt, eidem venerabili loco in perpetuum illibatae serventur. Obeunte vero te nunc eiusdem loci abbate etc., usque providerint eligendum.

Decernimus ergo etc., usque omnimodis profutura. Salva Sedis Apostolica auctoritate, et dioecesanis episcopi canonica iustitia. Si qua igitur in futurum etc., usque districtae subiaceat ultioni. Cunctis autem eidem loco etc., usque pacis inveniant.

Datum Laterani, per manum Raynaldi acolyti, et capellani domini Innocentii Papae III, xvii kal. decembris, indictione secunda, incarnationis dominicae, anno millesimo ducentesimo tertio decimo, pontificatus vero domini Innocentii Papae III anno sextodecimo.

Dat. die 15 novembris 1213, pont. anno xvi.

XCIX.

Confirmatio concordiae, initae inter monasterium Virziliacense, et Herveum comitem ac Mathildem comitissam Nivernenses (1).

SUMMARIUM

Exordium. — Monachorum Virziliacen. litterae ad Innocentium PP. — Instrumentum (1) Ex Baluz., lib. xvi, Epist. 189.

Bull. Rom. Vol. III. 37

tum comitis Nivernensis. — Innoc. litterae quibus delegat cognitionem causae inter monast. Virziliacense et comitem Nivernensem: — Delegatisque mandat, ut comitem absolvant ab excommunicatione. — Comes iurat se servaturum concordiam ab Innocentio mandatam. — Hanc confirmari petunt Virziliacen. — Confirmat Innocentius.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, abbati, et conventui Virziliacensi.

Cum litigantium utilitati intersit, ne sopitae iudicio vel concordia quaestiones iterum suscitentur, si ea, quae provida sunt deliberatione firmata, auctoritatis nostrae robor exposcant, eis grato concurrentes assensu, favoris apostolici praesidium impertimur. Sane postulastis a nobis, ut concordiam, quae inter vos ex parte una, et comitem ac comitissam Nivernenses ex altera super procurationibus, damnis et iniuriis intervenit, sicut per litteras vestras accepimus, quas de verbo ad verbum iussimus praesentibus annotari, dignaremur apostolico munimine roborare. Tenor autem litterarum talis existit. Sanctissimo patri et domino reverendo Innocentio Dei gratia Summo Pontifici, devoti et humiles filii frater Galterius dictus abbas, et conventus Virziliacensis, devota pedum oscula. Noverit sanctitas vestra quod dominus Herveus sanctitas vestra quod dominus Herveus comes et Mathildis comitissa Nivernenses fecerunt nobis authenticum instrumentum, cuius tenor est talis: Universis christifidelibus ad quos praesens scriptum pervenerit. Herveus comes, et Mathildis comitissa Nivernenses salutem in Domino. Noverit universitas vestra quod cum inter nos ex una parte, et abbatem, et conventum monasterii Virziliacensis ex altera super quibusdam procurationibus annuis, damnis, et iniuriis quaestio verteretur, tandem mandavimus Domino Papae, quod per omnia volebamus in hac causa ipsius obtemperare mandatis. Ipse vero, communicato fratrum suorum consilio, scripsit in hunc modum. Innocentius episcopus servus servorum Dei ve-

Exordium.

Monachorum
Virziliacen. li-
terae ad Inno-
centium PP.

Instrumentum
comitis Nive-
rnensis.

Innoc. litteras quibus delegat cognitionem causae inter monast. Virziliacense et comitem Nivernensem.

nerabili fratri episcopo, et dilectis filiis abbati Sancti Victoris, et cancellario Parisiensi salutem et apostolicam benedictionem. Cum pro questione quae inter nobilem virum Herveum comitem Nivernensem ex parte una, et dilectos filios abbatem et conventum monasterii Virziliacensis dioecesis Eduensis ex altera super quibusdam procurationibus annuis, damnis et iniuriis vertebatur, ipsius nobilis, et partis alterius procuratores ad nostram praesentiam accessissent, et in ea fuisset aliquandiu coram nobis prudenter et provide disputatum, tandem ex parte nobilis antedicti relatione suorum procuratorum accepimus, quod ipse volens per omnia complacere nostro beneplacito voluntatis, paratus erat in hac causa nostris obtemperare mandatis. Nos autem communicato fratrum nostrorum consilio, hoc duximus iniungendum, ut cum ipse et successores sui comites Nivernenses in festo Paschali ad monasterium accesserint memoratum, nomine procurationis centum librarum usualis monetae, quae pro tempore curret, sint summa contenti, tantumdem in festo Beatae Mariae Magdalenae procurationis nomine recepturi si ad monasterium accesserint supradictum, ad protectionem eiusdem monasterii, secundum quod de iure tenentur, dantes operam efficacem. Ut ergo super hoc nulla possit imposterum via patere calumniae, mandavimus ut praedictus nobilis, et uxor ipsius per authenticum instrumentum abbati et conventui monasterii eiusdem promittant, se id firmiter servaturos, suos nihilominus successores ad huius rei observantiam obligantes, et ad maiorem cautelam faciant hoc per charissimum in Christo filium nostrum illustrem regem Francorum auctoritate regia confirmari, ideoque discretionem vestrae per apostolica scripta mandamus quatenus postquam nobilis memoratus et uxor sua litteras secundum formam concesserint supradictam, eundem nobilem iuxta formam Ecclesiae ab excommuni-

cationis vinculo absolvat, quo propter idem negotium nostra est auctoritate ligatus, iniungentes eidem sub debito praestiti iuramenti ut ad impetrandam super hoc confirmationem regiam det operam bona fide. Abbatem vero et conventum praedictos ab omni decrevimus impetitione cessare, omnemque remittere quaestionem, quae ipsis adversus nobilem saepedictum super damnis et iniuriis competebat; decimis de Doroniaco dumtaxat exceptis, super quibus eis satisfieri volumus, et mandamus. Quod si non omnes etc.

Datum Laterani, secundo idus aprilis, pontificatus nostri anno sextodecimo.

Nos autem, ut promisimus, volentes, sicut decuit, mandatum apostolicum adimplere, mediante venerabili Patre Roberto tituli Sancti Stephani in Coelio Monte presbytero cardinale Apostolicae Sedis legato, solempni coram eo praestito corporaliter sacramento concessimus, quod pacem praescriptam cum maxima deliberatione a domino Papa et cardinalibus ordinatam observabimus bona fide, et litteris praesentibus ad praedictae pacis observationem successores et haeredes nostros in perpetuum obligamus, volentes modis omnibus, et liberaliter concedentes ut suprascriptae pacis forma a nobis et successoribus et haeredibus nostris in aeternum firmiter et inviolabiliter penitus observetur. Ut igitur quae praedicta sunt maiori gaudeant firmitate, ista omnia filia... nostra laudavit, et nos ea praesenti scripto, et sigillorum nostrorum appositione roboravimus. Actum apud Leigniacum Castrum anno gratiae millesimo cccxiii mense octobris. Inde est quod sanctitatem vestram quo humiliter possumus exoramus quatenus pacem istam per vos, et a vobis factam ita dignemini confirmare, quod firma et stabilis permaneat in aeternum.

Nos igitur precibus vestris favorem benivolum impendentes, id auctoritate apo-

delegatisque mandati, ut comitem absolvent ab excommunicatione.

Comes iurat se servaturum concordiam ab Innocen. mandatum.

Hanc confirmationem petunt Virziliacensi.

Confirmat Innocentius.

stolica confirmamus, et praesentis scripti patrocinio communimus.

Nulli ergo etc., confirmationis etc. Si quis autem etc.

Datum Laterani, iv non. ianuarii, pontificatus nostri anno decimosexto.

Dat. die 2 ianuarii 1214, pontif. anno xvi.

C.

Confirmatio honorum omnium, libertatum, immunitatum, ac privilegiorum monachorum Montis Sancti, qui sub apostolica protectione recipiuntur (1).

SUMMARIUM

Monasterii huius status. — Privilegia ei a principibus concessa. — Diminutum afflictumque monasterium a quodam perdito homine. — Illud sub apostolica suscipit protectione, libertates omnes eidem confirmans.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, Sancti Athanasii caeterisque abbatibus et monachis Montis Sancti.

Monasterii huius status.

Relatione illustrium et magnorum virorum nostro est apostolatu declaratum, quod ille, qui est mons domus Domini praeparatus in vertice montium, ut ad eum confluant omnes gentes, Sanctus videlicet Sanctorum, qui Ecclesiae fundamenta in sanctis montibus collocavit, Montem vestrum super mare situm ad inhabitandum suis fidelibus praelegit; qui effectum sui nominis et numinis in se habens, licet aridus sit et asper, ac temporalis fertilitatis gratia destitutus, est tamen inter alios mundi montes maxima spiritualium ubertate mirabiliter foecundatus. Nam cum trecentis monasteriis, et gloriosa religiosorum virorum multitudine aretam et pauperem vitam ducentium decoretur, tanta usque modo refloruit excellentia honestatis, tanta religionis eximia claritate refulsit, ut de ipso cum Iacob recte possit quis dicere admirando:

(1) Ex Baluz., lib. xv., Epist. 168.

Vere sanctus est iste locus; quia hic est Domus Dei, et quaedam quodammodo porta coeli, ubi multitudo coelestis exercitus, tamquam castrorum acies ordinata, et parata suscitare Leviatam, victoriose pugnat iugiter cum dracone, psallens Domino sapienter. Propter quod cum iam dudum fama vestri nominis, quae fuerat effusa sicut oleum circumquaque multos populos ad se traxerit in odorem unguentorum vestrorum, ipsos currere faciens a remotis, Ecclesiarum praelati, et imperatores Constantinopolitani pluresque principes saeculares per privilegia sua multa olim tantae libertatis praeminentia vos dotarunt ut post Deum, cui vos volebant libere famulari, nullius unquam essetis iurisdictioni subiecti. Caeterum peccatis exigentibus nunc ex parte has infregit mundana potentia libertates per quendam Dei et Ecclesiae inimicum, qui latrunculis congregatis in quodam castro, quod idem in Monte vestro construxerat per auxilium brachii saecularis, non solum ecclesias vestras tamquam praedo sacrilegus et crudelis, auro, argento, et ornamentis omnibus spoliavit, verum etiam ut pecuniam exhauriret, quam vos credebat ille perditionis filius congregasse, tamquam insanus carnifex atque tortor peremit crudeliter quosdam vestrum multiplici genere tormentorum, sed tandem sua prava intentione frus ratus, quam in camino cupiditatis ignis avaritiae succendebat, exinde iustitia exigente per imperatoris potentiam est deiectus. Unde ne cuiusquam praesumptoris audacia volentis iurisdictionem aliquam super vos sibi temere usurpare vestra pax et tranquillitas de caetero perturbetur, nobis humiliter supplicastis, ut vestris vobis libertatibus confirmatis sub beati Petri, ac nostra protectione vos suscipere dignaremur. Volentes igitur paci et quieti vestrae paterna sollicitudine providere, vestris iustis postulationibus inclinati, personas et locum in quo divinc estis obsequio mancipati, possessiones etiam,

Privilegia et a principibus concessa.

Diminutum afflictumque monasterium a quodam perdito homine.

Illud sub apostolica suscipit protectione, libertates omnes eidem confirmans.

et omnia bona vestra, quae in praesentiarum rationabiliter possidetis, vel in futurum iustis modis dante Domino poteritis adipisci, sub beati Petri et nostra protectione suscipimus. Libertates autem, et immunitates rationabiles et antiquas ac etiam approbatas, prout in vestris privilegiis dicitur contineri, vobis et per vos monasteriis vestris auctoritate apostolica confirmamus, et praesentis scripti patrocinio communimus.

Nulli ergo etc., nostrae protectionis et confirmationis etc. Si quis autem etc.

Datum Laterani, xvi kalend. februarii, pontificatus nostri anno sextodecimo.

Dat. die 17 ianuarii 1214, pontif. anno xvi.

CI.

Confirmatio bonorum omnium ac privilegiorum concessio monasterio Beatae Mariae Virginis de Alderspach (1).

SUMMARIUM

Exordium. — Monast. sub tutela recipit S. A. — Bona omnia ei confirmat: — Eaque a decimarum solutione eximit. — Clericos eius inde prohibet discedere. — Quidquam ab eo alienari vetat. — Nonnulla concedit privilegia. — Sacramenta a dioecetano accipienda episcopo. — Abbates contra ordinis statuta professionem facere non compellendi. — Quae episcopi propria sunt, a quo accipienda sede episcopali vacante. — Nonnulla alia concedit privilegia. — Clausulae.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, dilectis filiis Ludovico abbati de Alderspach, eiusque fratribus tam praesentibus quam futuris regularem vitam professis, in perpetuum.

Religiosam vitam eligentibus apostolicum convenit adesse praesidium ne forte cuiuslibet temeritatis incursus, aut eos a proposito revocet, aut (quod absit) sacrae religionis habitum infringat.

(1) Edidit Hundius, Hist. Salisburg. tom. II, pag. 41.

Eapropter, dilecti in Domino filii, vestris iustis postulationibus clementer annuimus, et monasterium sanctae Dei Genetricis et Virginis Mariae in quo divino mancipati estis obsequio, sub beati Petri et nostra protectione suscipimus, et praesentis scripti privilegio communimus. In primis siquidem statuantes, ut ordo monasticus qui secundum Deum, et beati Benedicti regulam, atque institutum Cisterciensium fratrum in eodem monasterio institutus esse dignoscitur, perpetuis ibidem temporibus inviolabiliter observetur. Praeterea quascumque possessiones, quaecumque bona idem monasterium in praesentiarum iuste et canonicè possidet, aut in futurum concessione Pontificum, largitione regum vel principum, oblatione fidelium, seu aliis iustis modis praestante Domino adipisci poterit, firma vobis, vestrisque successoribus, et illibata permaneant. In quibus haec propriis duximus exprimenda vocabulis. Locum ipsum in quo praefatum monasterium situm est cum omnibus pertinentiis suis. Grangiam Strazze, grangiam Wifling, grangiam Gumprechtlingen, grangiam Atzenperge, grangiam Prennebach, et grangiam Gneusendorf, possessiones, quas habetis in Revute in Pentzing, in Celle, in Batrichsperge, in Kaste, in Cirknarn, cum pratis, vineis, terris, nec non moribus, usuagiis et pascuis, in bosco et plano, in viis et semitis, et omnibus aliis libertatibus et immunitatibus suis. Sane laborum vestrorum, quos propriis manibus, aut sumptibus colitis, tam de terris cultis, quam incultis, sive de hortis, et virgultis, et piscationibus vestris, vel de nutrimentis animalium vestrorum nullus a vobis decimas exigere vel extorquere praesumat. Liceat quoque vobis clericos vel laicos liberos et absolutos e saeculo fugientes ad conversionem recipere, et eos absque contradictione aliqua retinere. Prohibemus insuper, ut nulli fratrum vestrorum post factam in monasterio vestro professionem fas sit abs-

Monast. sub tutela recipit S. A.

Bona omnia ei confirmat:

Eaque a decimarum solutione eximit.

Clericos eius inde prohibet discedere.

Quidquam ab eo alienari vetat.

Nonnulla concedit privilegia.

Sacramenta a dioecetano accipienda episcopo.

que abbatis sui licentia de eodem loco discedere. Discedentem vero absque communium litterarum vestrarum cautione nullus audeat retinere. Quod si quis retinere praesumpserit, licitum vobis sit, in ipsos monachos vel conversos regularem sententiam promulgare. Illud districtius inhibentes ne terras, seu quodlibet beneficium Ecclesiae vestrae collatum liceat alicui personarum dari, sive alio modo alienari absque consensu totius capituli, vel maioris, aut sanioris partis ipsius. Si quae vero donationes vel alienationes aliter, quam dictum est, factae fuerint, eas irritas esse censemus. Ad haec etiam prohibemus, ne aliquis monachus, sive conversus sub professione vestrae domus astrictus, sine consensu et licentia abbatis et maioris partis capituli vestri pro aliquo fideiubeat, vel ab aliquo pecuniam mutuo accipiat ultra pretium capituli vestri providentia constitutum, nisi propter manifestam domus vestrae utilitatem, quod si facere frater praesumpserit, non teneatur conventus pro his aliquatenus respondere. Licitum praeterea sit vobis in causis propriis, sive civilem, sive criminalem contineant actionem fratrum vestrorum testimoniis uti, ne prae defectu testium ius vestrum in aliquo valeat deperire. Insuper auctoritate apostolica inhibemus, ne ullus episcopus, vel alia quaelibet persona, ad synodos, vel conventus forenses vos ire, vel iudicio saeculari de vestra propria substantia, vel possessionibus vestris subiacere compellat, nec ad domos vestras causa ordines celebrandi, causa tractandi, vel aliquos conventus publicos convocandi venire praesumat, nec regularem electionem abbatis vestri impediatur, aut de instituendo, vel removendo eo, qui pro tempore fuerit, contra statuta Cisterciensis ordinis se aliquatenus intromittat. Si vero episcopus, in cuius parochia domus vestra fundata est, cum humilitate et devotione, qua convenit, requisitus, substitutum abbatem benedicere, et alia quae ad officium epi-

scopale pertinent, vobis conferre renuerit, licitum sit eidem abbati, si tamen sacerdos fuerit, proprios novitios benedicere, et alia quae ad officium suum pertinent, exercere, et vobis omnia ab alio episcopo percipere, quae a vestro fuerint indebite denegata: illud adiicientes, ut in recipiendis professionibus, quae a benedictis, vel benedicendis abbatibus exhibentur, ea sint episcopi forma et expressione contenti, quae ab origine ordinis noscitur instituta, ut scilicet abbates ipsi, salvo ordine suo, profiteri debeant, et contra statuta ordinis sui nullam professionem facere compellantur. Pro consecrationibus vero altarium, vel ecclesiarum, sive pro Oleo sancto, vel quolibet alio ecclesiastico sacramento nullus a vobis sub obtentu consuetudinis, vel alio modo quicquam audeat extorquere: sed haec omnia gratis vobis episcopus dioecesanus impendat. Alioquin liceat vobis quemcumque volueritis catholicum adire antistitem, gratiam et communionem Apostolicae Sedis habentem, qui nostra fretus auctoritate, vobis quod postulatis impendat. Quod si sedes episcopi vacaverit, interim omnia ecclesiastica sacramenta a vicinis episcopis accipere libere et absque contradictione possitis. Sic tamen ut ex hoc imposterum propriis episcopis nullum praeiudicium generetur: quia vero interdum priorum episcoporum copiam non habetis, si quem episcopum Romanae Sedis, ut diximus, gratiam et communionem habentem, et de quo plenam notitiam habeatis, per vos transire contigerit, ab eo benedictiones vasorum et vestium, consecrationes altarium, ordinationes monachorum auctoritate Apostolicae Sedis accipere valeatis. Porro si episcopi, vel alii Ecclesiarum rectores in monasterium vestrum, vel personas inibi constitutas, suspensionis, vel excommunicationis, vel interdicti sententiam promulgarint, sive etiam in mercenarios vestros, pro eo quod decimas non solvitis, sive aliqua occasione eorum, quae

Abbatem contra ordinis statuta professionem facere non compellendi.

Quae episcopi propria sunt, a quo accipienda sede episcopali vacante.

Nonnulla alia concedit privilegia.

ab apostolica benignitate vobis indulta sunt, seu benefactores vestros pro eo, quod aliqua vobis beneficia vel obsequia ex charitate praestiterint, vel ad laborandum adiuverint in illis diebus, quibus vos laboratis, et alii feriantur, eandem sententiam protulerint, ipsam tamquam contra Sedis Apostolicae indulta prolatam duximus irritandam. Nec litterae ullam firmitatem habeant, quas tacito nomine Cisterciensis ordinis, et contra tenorem apostolicorum privilegiorum constiterit impetrari. Praeterea cum commune interdictum terrae fuerit, liceat vobis nihilominus in vestro monasterio, exclusis excommunicatis et interdictis, divina officia celebrare. Paci quoque, et tranquillitati vestrae paterna in posterum sollicitudine providere volentes, auctoritate apostolica prohibemus, ut infra clausuram locorum, seu grangiarum vestrarum nullus rapinam seu furtum facere, ignem apponere, sanguinem fundere, hominem temere capere, vel interficere, seu violentiam audeat exercere. Praeterea omnes libertates, et immunitates a praedecessoribus nostris Romanis Pontificibus Ordini vestro concessas, necnon et libertates et exemptiones saecularium exactionum a regibus et principibus, vel aliis fidelibus rationabiliter vobis indultas auctoritate apostolica confirmamus, et praesentis scripti privilegio communimus. Decernimus ergo, ut nulli omnino hominum liceat praefatum monasterium temere perturbare, aut eius possessiones auferre, vel ablatas retinere, minuire, seu quibuslibet vexationibus fatigare, sed omnia integra conserventur eorum pro quorum gubernatione ac sustentatione concessa sunt usibus omnimodis profutura. Salva Sedis Apostolicae auctoritate. Si qua igitur in futurum ecclesiastica, saecularisve persona hanc nostrae constitutionis paginam sciens, contra eam temere venire temptaverit, secundo tertiove communita, nisi reatum suum congrua satisfactione correxerit, potestatis honorisque sui dignitate careat, reamque se divino

iudicio existere de perpetrata iniquitate cognoscat, et a sacratissimo Corpore et Sanguine Dei, et Domini Redemptoris nostri Iesu Christi aliena fiat, atque in extremo examine districtae subiaceat ultioni. Cunctis autem eidem loco sua iura servantibus sit pax Domini nostri Iesu Christi, quatenus et hic fructum bonae actionis percipiant, et apud districtum Iudicem praemia aeternae pacis inveniant. Amen.

Datum Romae apud Sanctum Petrum per manum Raynaldi domini Innocentii Papae tertii acolyti, et capellani, decimo kalendas aprilis, indictione secunda, incarnationis dominicae anno MCCXIV, pontificatus vero eiusdem domini Innocentii anno septimo decimo.

Dat. die 23 martii 1214, pontif. anno xvii.

CII.

Commissio Apostolicae Sedis delegatis, ut Angliae regni barones regi suo rebelles excommunicatos denuncient (1).

SUMMARIUM

Cantuariensis archiep. cum baronibus suo regi infesti, — Et negotium Terrae Sanctae impediens, — Excommunicantur. — Executio sententiae delegatis apostolicis commissa.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, P. Wintoniensi episcopo abbati de Reainge, et Pandulpho Ecclesiae Romanae subdiacono, salutem et apostolicam benedictionem.

Miramur plurimum, et movemur, quod cum charissimus in Christo filius noster Ioannes illustris rex Angliae supra spem Domino, et Ecclesiae satisfecerit: et praesertim fratri nostro Stephano Cantuariensi archiepiscopo, et episcopis eius, quidam eorum minus quam oportuerit et decuerit ad Sanctae Crucis negotium Apostolicae Sedis mandatum, et fide-

(1) Edidit Matth. Paris, Hist. Angl., pag. 270.

Et negotium Terrae Sanctae impediens,

Excommunicantur

tatis praestitae iuramentum debitum, imo nullum habentes respectum, et contra perturbatores regni, quod ad Romanam Ecclesiam ratione domini pertinere dignoscitur, auxilium non praestiterint, vel favorem quasi consocii, ne dicamus socii coniurationis iniquae: quia non caret scrupulo societatis iniquae, qui manifesto facinori desinit obviare. Ecce qualiter patrimonium Romanae Ecclesiae pontifices praefati defendunt! qualiter Crucesignatos tuentur, imo qualiter se opponunt his, qui destruere moluntur negotium Crucifixi! Peiores procul dubio Saracenis existentes, cum illum conantur a regno depellere, de quo potius sperabatur quod deberet succurrere Terrae Sanctae. Unde ne talium insolentia non solum in periculum regni Angliae, verum etiam in perniciem aliorum regnorum, et maxime in subversionem totius negotii Crucifixi valeat praevalere, nos ex parte Dei omnipotentis Patris, et Filii, et Spiritus Sancti, auctoritate quoque apostolorum eius Petri et Pauli, ac nostra, omnes huiusmodi perturbatores regis, ac regni Angliae, cum complicibus et fautoribus suis, excommunicationis vinculo innodamus, et terras eorum ecclesiastico subiicimus interdicto: praefato archiepiscopo et episcopis suis in virtute obedientiae districtissime iniungentes quatenus nostram sententiam singulis diebus dominicis et festivis, pulsatis campanis, et candelis accensis, solemniter per totam Angliam publicare procurent, donec satisfecerint domino regi de damnis et iniuriis irrogatis, et ad eius obsequium fideliter revertantur. Universis insuper eiusdem regis vassallis in remissionem peccatorum ex parte nostra iniungentes, ut contra perversores huiusmodi praefato regi tribuant consilium et iuvamen. Si quis autem episcoporum hoc nostrum praeceptum neglexerit adimplere, sciat se ab episcopali officio suspensum, et subiectorum obedientiam esse subtractam,

quia iustum est ut eis inferiores non obediunt, qui superiori suo obedire contemnunt. Ne igitur mandatum alicuius tergiversatione valeat impediri, excommunicationis causam praedictorum, cum caeteris quae ad hoc negotium pertinerint, vobis duximus committendum: per apostolica vobis scripta mandantes quatenus protinus, omni appellatione postposita, procedatis sicut videritis expedire (1).

CIII.

Confirmatur diploma a Ioanne Angliae rege datum pro libertate electionum Ecclesiarum sui regni (2).

SUMMARIUM

Exordium. — Ioannes rex dat libertatem electionum. — Quam confirmat Innocentius. — Ioannis regis diploma. — Clausulae.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, venerabilibus fratribus et dilectis filiis universis Ecclesiarum praelatis per Angliam constitutis, salutem et apostolicam benedictionem.

Dignis laudibus attollimus magnificentiam Creatoris, quod postquam idem, qui est mirabilis et terribilis in consiliis super filios hominum, aliquandiu toleravit, ut perflando discurreret per areolam horti sui spiritus tempestatis, quasi ludens taliter in orbe terrarum, ut sic ostenderet infirmitatem et insufficientiam nostram nobis, statim cum voluit, Aquiloni dixit fila (3), et Austro nolui prohibere, imperansque ventis et mari, statuit procellam in auram, ut nautae portum quietis inveniant peroptatam.

Cum enim inter regnum et sacerdotium anglicanum non sine magno periculo atque damno, super electionibus praela-

(1) Matthaeus Parisius hasce Innocentii litteras refert ad annum 1214. (2) Ex Rymer., tom. 1, pag. 197. (3) Sic in Cocquelines; in veteri edit. italica legitur *adduc*; in Syriaca *affer*; in vulgata editione, Sixti V iussu recognita, habemus *Da* (Isai. XLIII. 6).

Executio sententiae delegatis apostolicis commissa.

Exordium.

torum gravis fuerit controversia diutius agitata, illo tandem cui nihil est impossibile, quique, ubi vult, spirat mirabiliter, ex mera et spontanea voluntate de consensu communi suorum baronum, pro salute animae suae, ac praedecessorum et successorum suorum vobis concessit, et suis litteris confirmavit, ut de caetero in universis et singulis ecclesiis, ac monasteriis, cathedralibus et conventualibus totius regni Angliae in perpetuum libere fiant electiones quorumcumque praelatorum, maiorum et minorum.

Joannes rex
dat libertatem
electionum.

Quam confir-
mat Innocen-
tius.

Nos igitur hoc gratum et ratum habentes, concessionem huiusmodi vobis, et per vos Ecclesiis et successoribus vestris, prout in eiusdem regis litteris perspeximus contineri, auctoritate apostolica confirmamus, et praesentis scripti patrocinio communimus.

Ad maiorem autem firmitatem et perpetuam memoriam huius rei praefatas regis litteras, super hoc confectas, praesentibus inseri fecimus, quorum tenor est talis.

Joannes rex
regis
diploma.

Ioannes, Dei gratia, rex Angliae, dominus Hiberniae, dux Normaniae et Aquitaniae, et comes Andegaviae, archiepiscopis, episcopis, comitibus, baronibus, militibus, ballivis, et omnibus has litteras visuris salutem.

Quoniam inter nos et venerabiles patres nostros Stephanum Cantuariensem archiepiscopum, totius Angliae primatem, et Sanctae Romanae Ecclesiae cardinalem, Willelmum Dondoniensem, Eustachium Elyensem, Egidium Herefordensem, Jocellinum Bathoniensem et Glastoniensem, et Hugonem Lincolnensem, episcopos, super damnis, et ablatis eorum, tempore interdicti, per Dei gratiam, de mera et libera voluntate utriusque partis, plene convenit, volumus, non solum eis quantum secundum Deum possumus satisfacere, verum etiam toti Ecclesiae Anglicanae salubriter et utiliter in perpetuum providere.

Inde est quod, qualiscumque consuetudo temporibus nostris et praedecessorum nostrorum hactenus in Ecclesia Anglicana fuerit observata, et quicquid iuris nobis hactenus vindicaverimus, quae in electionibus quorumcumque praelatorum, nos ad ipsorum petitionem pro salute animae nostrae et praedecessorum ac successorum nostrorum regum Angliae liberaliter mera et spontanea voluntate de communi assensu baronum nostrorum concessimus, et constituimus, et in hac praesenti charta nostra confirmavimus, ut de caetero, universis, et singulis ecclesiis, monasteriis, cathedralibus et conventualibus totius regni nostri Angliae, liberae sint in perpetuum electiones quorumcumque praelatorum maiorum et minorum, salva nobis et haeredibus nostris custodia ecclesiarum et monasteriorum vacantium, quae ad nos pertinent.

Promittimus etiam quod, nec impedimus, nec impediri permittemus per nostros, nec procurabimus, quin in singulis et universis ecclesiis et monasteriis memoratis, postquam vacaverint praelaturae, quemcumque voluerint libere sibi praeficiant electores pastorem, petita tamen prius a nobis et haeredibus nostris licentia eligendi, quam non denegabimus, nec differemus.

Et si forte, quod absit, denegaremus, vel differemus, nihilominus procedent electores ad electionem canonicam faciendam, et similiter post celebratam electionem noster requiratur assensus quem non denegabimus nisi aliquid rationabile proposuerimus, et legitime probaverimus propter quod non debeamus consentire.

Quare volumus et firmiter iubemus ne quis vacantibus ecclesiis vel monasteriis contra hanc nostram concessionem et constitutionem in aliquo veniat vel venire praesumat; si quis vero contra hoc aliquo unquam tempore venerit, ma-

ledictionem omnipotentis Dei et nostram incurrat.

Testibus

P. Wintoniensi episcopo.
W. comite Warennae.
R. comite Cestriae.
S. comite Wintoniae.
G. de Mandevilla comite Gloucestriae et Essexiae.
W. Comite de Ferrariis.
W. Briwer.
W. filio Geroldi.
W. de Cantilupo.
H. de Neivillis.
Roberto de Vere.
W. de Hunteingefeld.

Datum per manum magistri Ricardi de Mariscis cancellarii nostri, decimo quinto die ianuarii, apud novum templum London, anno regni nostri decimo sexto.

Clausulae

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostram confirmationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei, et beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursum.

Datum Laterani tertio kalendas aprilis, pontificatus nostri anno decimo octavo.

Dat. die 30 martii 1215, pontif. anno xviii.

CIV.

Infeudatio comitatus Melgorii, seu Montisferrant favore Guillelmi episcopi Magalonen. sub annuo censu 20 marcharum arg. Sedi Apostolicae persolvendo (1).

SUMMARIUM

Exordium. — Infeudatio castri. — Conditiones. — Clausulae.

(1) Edidit Catelius, Hist. Occitan., lib. v. Vide quoque Annales Raynaldi.

Bull. Rom. Vol. III.

38

Innocentius episcopus servus servorum Dei, venerando patri Guillelmo episcopo Magalona, salutem et apostolicam benedictionem.

Exordium.

Apostolicae Sedis benignitas proinde pensans merita singulorum, iis quos sibi fideles spiritualiter invenit et devotos, spiritualem consuevit gratiam exhibere, ut et ipsi grata suae devotionis praemia se gaudeant accepisse, ac alii ad eius obsequia eorum exemplo merito provocentur. Hinc est quod devotioni, quam tu et Magalonensis Ecclesia retroactis temporibus ad Apostolicam Sedem noscimini habuisse, ac habere in futurum speramini, attendentes, comitatum Melgorii, sive Montisferrant, qui iuste ad proprietatem Ecclesiae noscitur pertinere, cum omnibus pertinentiis eius in feudum concedimus tibi ac successoribus tuis sub annuo censu viginti marcharum argenti nobis et successoribus nostris in festo Resurrectionis Dominicae persolvendo, salvo nihilominus alio censu, quem pro alia causa Ecclesiae Romanae debetis. Itaque tu, et successores tui nobis et successoribus nostris fidelitatem propter hoc specialiter facietis, et per Romanam dumtaxat Ecclesiam ipsum recognoscetis, et tenebitis comitatum, et de ipso facietis guerram et pacem ad mandatum ipsius, nec castrum Melgorii, seu castrum Montisferrandi, cum sint comitatus caput eiusdem infeudare, seu quomodolibet alienare ullatenus praesumetis absque Apostolicae Sedis licentia spirituali: minora etiam feuda quae ad ipsum pertinent comitatum nulli concedetis omnino extra Magalonensem dioecesim commoranti.

Infeudatio castri.

Conditiones.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae concessionis infringere vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit indignationem omnipotentis Dei et beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursum.

Clausulae.

Datum Laterani decimo octavo kalendas maii, pontificatus nostri anno octavodecimo.

Dat. die 14 aprilis 1215, pontif. anno xviii.

CV.

De vitanda simonia in receptione monachorum aut sanctimonialium (1).

Innocentius episcopus servus servorum Dei, venerabilibus fratribus archiepiscopis et episcopis in regno Franciae constitutis, salutem et apostolicam benedictionem.

Multoties audivimus, et a multis, quod in quibusdam monachorum, monialium, et aliorum religiosorum monasteriis per vestras dioeceses constitutis, consuetudo damnabilis, immo damnatus et damnandus abusus, usq. adeo inolevit, ut pene penitus nulla persona recipiatur in ipsis absque lae simoniace pravitate. Ne igitur clamorem totiens iteratum videamur, quod absit, simulando fovere, universitati vestrae per apostolica scripta mandamus atque praecipimus, quatenus semel in anno huiusmodi monasteria singuli per vestras dioeceses visitantes sub anathematis interminatione vetetis, ne qua persona de caetero recipiatur in eis per huiusmodi pravitatem, semper in vestris synodis denunciante hoc ipsum, et circa eas quas sic receptas invenietis, auctoritate apostolica, sublato appellationis obstaculo, statuatis, quod saluti et honestati videritis expedire.

Datum Laterani decimoquinto kal. maii, pontificatus nostri anno decimo octavo.

Dat. die 17 aprilis 1215, pontif. anno xviii.

(1) Ex mss. S. Michaelis in Periculo Maris edidit Martene. Thesaur. Anecd., tom. 1, col. 817.

CVI.

Irritatio concessionum omnium ab Angliae rege magnatibus in praeiudicium regni factarum (1).

SUMMARIUM

Ioannis regis poenitentia — Et voluntas proficiscendi in Terram Sanctam. — Barones contra eum insurgunt. — Cura de hoc Innocentii. — Frustra vero laborat. — Iusta promittit rex rebellibus. — Nil proficit. — Iniquam cum iis in compositionem. — Eam cassat Pontifex.

Innocentius episcopus servus servorum Dei, universis Christifidelibus hanc paginam inspecturis, salutem et apostolicam benedictionem.

Etsi charissimus in Christo filius noster Ioannes rex Anglorum illustris, Deum et Ecclesiam vehementer offenderit, unde nos eum vinculo excommunicationis innodavimus, et regnum eius ecclesiastico subiecimus interdicto, ipse tamen (illo misericorditer inspirante, qui non vult mortem peccatoris, sed ut convertatur et vivat), tandem conversus ad cor, Deo et Ecclesiae humiliter satisfecit, in tantum quod non solum recompensationem pro damnis, restitutionem exhibuit pro ablatis, verum etiam plenariam libertatem contulit Ecclesiae Anglicanae. Quinimo utraque sententia relaxata, regnum suum tam Angliae, quam Hiberniae beato Petro, et Ecclesiae Romanae concessit: recipiens illud in feudum sub annuo censu mille marcarum, fidelitatis nobis inde praestito iuramento, sicut per privilegium eius aurea bulla munitum. Adhuc etiam omnipotenti Deo amplius placere desiderans, signum vivificae Crucis reverenter accessit (2), profecturus in subsidium Terrae Sanctae, ad quod se magnifice praeparabat. Sed humani generis inimicus qui semper consuevit bonis actibus invidere, suis callidis artibus adversus eum barones An-

(1) Ex Parisio, loc. cit., pag. 266. Vide etiam Rymer., tom. 1, pag. 203. (2) Legendum putamus accepit.

Barones contra eum insurgunt

Cura de hoc Innocentii:

gliae concitavit, ita ut ordine perverso in illum insurgerent, postquam conversus Ecclesiae satisfecit, qui assistebant eidem quando Ecclesiam offendebat. Orta siquidem inter eos dissensionis materia, cum plures dies statuti fuissent ad tractandum de pace, utrinque interim solemnes nuncii ad nostram fuerunt praesentiam destinati. Cum quibus habito diligenti tractatu, post plenam deliberationem scripsimus per eosdem Stephano Cantauriensi archiepiscopo et episcopis Anglicanis, praecipiendo mandantes, ut ad reformandam inter utrosque veram et plenam concordiam diligens impenderent studium et operam efficacem, omnes coniurationes et conspirationes, si quae fuerant forte praesumptae a tempore subortae discordiae inter regnum et sacerdotium, apostolica denunciante auctoritate cassatas, et per excommunicationis sententiam inhibentes, ne talia de caetero praesumerentur a quoquam, magnates et nobiles Angliae monendo prudenter, et efficaciter iniungendo, ut per manifesta devotionis et humilitatis indicia ipsum regem sibi placere studerent; ac deinde si quid ab eo deducerent postulandum, non insolenter, sed humiliter implorarent; regalem conservantes ei honorem, et exhibentes servitia consueti, quae ipsi et praedecessores eorum sibi et praedecessoribus suis impenderunt: cum ex eis ipse rex non debeat absque iudicio spoliari, ut sic quod intenderent, possent facilius obtinere. Nos enim eundem regem per litteras nostras rogavimus, et monuimus, et per praefatos archiepiscopum et episcopos nihilominus rogari et moneri mandavimus in remissionem sibi peccaminum iniungentes, quatenus praedictos magnates et nobiles benigne tractaret, et iustas eorum petitiones clementer admitteret, ut et ipsi congaudendo cognoscerent eum in meliorem statum divina gratia esse mutatum, ac per hoc ipsi et haeredes eorum sibi et haeredibus suis

deberent promptius et devotius famulari; plena eis in veniendo, morando et recedendo securitate concessa, ita quod si forte requireret inter eos concordia provenire, in curia sua per partes eorum, secundum leges et consuetudines regni suborta dissensio sopiretur. Verum antequam nuncii cum hoc provido et iusto mandato redissent, illi iuramento fidelitatis omnino contempto, cum etsi rex eos iniuste gravasset, ipsi tamen non debuissent sic agere contra eum, ut in causa sua iidem iudices et executores existerent, vassalli contra dominum, et milites contra regem publice coniurantes, non solum cum aliis, sed cum eius manifestissimis inimicis praesumpserunt contra eum arma movere, occupantes et devastantes terras illius; ita quoque, quod civitatem Londinensem, quae sedes est regni, prodicione sibi traditam invaserunt. Interim praefatis autem nunciis reverentibus, rex obtulit eis secundum formam mandati nostri iustitiae plenitudinem exhibere, quam ipsi omnino spernentes, coeperunt manus extendere ad peiora. Unde rex ipse ad audientiam nostram appellans, obtulit eis exhibere iustitiam coram nobis, ad quem huius causae iudicium ratione dominii pertinebat, quod ipsi sunt penitus aspernati. Deinde obtulit illis, ut tam ab ipso, quam illis quatuor viri eligerentur prudentes qui una nobiscum subortam inter eos discordiam terminarent, promittens, quod ante omnia revocaret universos abusus, quicumque fuissent in Anglia suo tempore introducti: sed nec hoc illi dignati sunt acceptare. Tandem illis rex proposuit, quod cum regni dominium ad Romanam Ecclesiam pertineret, ipse non poterat, nec debebat absque nostro speciali mandato quicquam de illo in nostrum praeiudicium immutare. Unde rursus ad nostram audientiam appellavit; seipsum, ac regnum cum omni honore ac iure suo apostolicae protectioni supponens. Sed cum nullo

Frustra laborat.

Iusta promittit rex rebellibus.

Nil proficit.

modo proficeret, postulavit ab archiepiscopo et episcopis, ut nostrum exequerentur mandatum, ius Ecclesiae Romanae defenderent, ac tuerentur eundem secundum formam privilegii cruce signatis indulti. Porro cum ipsi nihil horum facere voluissent, videns se omni auxilio et consilio destitutum, quicquid illi ausi sunt petere, non est ausus ipse negare. Unde compulsus est per vim et metum, qui cadere non poterant in virum etiam inconstantissimum, compositionem inivit cum ipsis, non solum vilem, et turpem, verum etiam illicitam et iniquam in nimiam derogationem ac diminutionem sui iuris pariter et honoris. Quia vero nobis a Domino dictum est in Propheta: Constitui te super gentes et regna, ut evellas et destruas, aedifices et plantes; itemque per alium Prophetam: Dissolve colligationes impietatis, solve fasciculos deprimentes; nos tantae malignitatis audaciam dissimulare nolentes in Apostolicae Sedis contemptum, regalis iuris dispendium, Anglicanae gentis opprobrium, et grave periculum totius negotii Crucifixi, quod utique immjneret, nisi per auctoritatem nostram revocarentur omnia, quae a tanto principe cruce signato taliter sunt exorta, et ipso volente ea servare, ex parte Dei omnipotentis Patris, et Filii, et Spiritus Sancti, auctoritate quoque apostolorum Petri et Pauli ac nostra, de communi fratrum nostrorum consilio compositionem huiusmodi reprobamus penitus et damnamus sub intimatione anathematis prohibentes, ne dictus rex eam observare praesumat, aut barones cum complicibus suis ipsam exigant observari: tam chartam quam obligationes seu cautiones quaecumque pro ipsa vel de ipsa sunt factae, irritantes penitus, et cassantes, ut nullo unquam tempore aliquam habeant firmitatem.

Datum Anagninae nono kalendas se-

ptembris, pontificatus nostri anno decimo octavo.

Dat. die 24 augusti 1215, pontif. anno xviii.

CVII.

Indictio belli et cruciatae contra Saracenos pro recuperatione Terrae Sanctae Hierusalem, cum indulgentiarum et privilegiorum concessione pro cruce signatis ad illud proficiscentibus, aut aliter subsidium praestantibus.

SUMMARIUM

Locus conveniendi et tempus. — 2. Clericorum munus in eo exercitu quale sit. — 3. Eis fructus concedit suorum beneficiorum. — 4. Episcopis mandat cruce signatos moneant de his: — 5. Aliosque ad subsidia praestanda inducant. — 6. Renuentibus vero Dei iudicium committitur. — 7. Quae det Innocentius pro hac expeditione. — 8. Vigessimam ecclesiasticis imponit. — Cardinalibus autem decimam. — 9. Privilegia dat cruce signatis. — 12. Excommunicat adiutores piratarum — 13. Et inimicis christianorum arma, ligna, etc. ferentes. — 14. Prohibet insuper ne christiani suas naves mittant in partes Saracenorum. — 15. A torneamentis vult abstinere. — 16. Pacemque generalem per quadriennium indicit. — Indulgentiam cruce signatis, et subsidium quomodolibet praestantibus elargitur.

Innocentius episcopus servus servorum Dei.

Ad liberandam Terram Sanctam de manibus impiorum ardenti desiderio aspirantes, de prudentum virorum consilio, qui plene noverunt circumstantias temporum et locorum, sacro approbante concilio, definimus, ut ita cruce signati se praeparent, quod in kalendas iunii sequentis post proximum, omnes qui disposuerunt transire per mare convenient in regnum Siciliae, alii sicut oportuerit et decuerit apud Brundisium, et alii apud Messanam et partes utrobique vicinas, ubi et nos personaliter, Domino annuente,

disposuimus tunc adesse; quatenus nostro consilio et auxilio exercitus christianus salubriter ordinetur, cum benedictione divina et apostolica profecturus.

§ 1. Ad eundem quoque terminum se studeant praeparare, qui proposuerunt per terram proficisci, significaturi hoc interim nobis, ut eis ad consilium et auxilium legatum idoneum de nostro latere concedamus.

Clericorum munus in eo exercitu quale sit.

§ 2. Sacerdotes autem, et alii clerici, qui fuerint in exercitu christiano, tam subditi quam praelati, orationi et exhortationi diligenter insistant, docentes eos verbo pariter et exemplo, ut timorem et amorem semper habeant divinum ante oculos, nequid dicant aut faciant, quod divinam maiestatem offendant. Etsi aliquando lapsi fuerint in peccatum, per veram poenitentiam mox resurgant, gerentes humilitatem cordis et corporis, et tam in victu, quam in vestitu mediocritatem servantes, dissensiones et aemulationes omnino vitando, rancore ac livore a se penitus relegatis. Ut sic spiritualibus et materialibus armis muniti, adversus hostes Fidei securius praelientur, non de sua praesumentes potentia, sed de divina virtute sperantes.

Eis fructus concedit suorum beneficiorum.

§ 3. Ipsi autem clericis indulgemus, ut beneficia sua integra percipiant per triennium, ac si essent in ecclesiis residentes, et si necesse fuerit, ea per id tempus pignori valeant obligare.

Episcopis mandat cruce signatos moneant de his.

§ 4. Ne igitur hoc sanctum propositum impediri vel retardari contingat, universis Ecclesiarum praelatis districte praecipimus, ut singuli per loca sua illos, qui signum Crucis disposuerunt resumere, ac tam ipsos, quam alios cruce signatos, et quos adhuc signare contigerit, ad reddendum vota sua Domino diligenter moneant et inducant, et si necesse fuerit, per excommunicationis in personas et interdicti sententias in terras eorum, omnitergiversatione cessante, compellant, illis dumtaxat exceptis, quibus tale impedimentum occurrerit, propter quod secun-

dum Sedis Apostolicae providentiam, votum eorum commutari debeat merito vel differri.

§ 5. Ad haec, ne quid in negotio Iesu Christi de contingentibus omittatur, volumus et mandamus, ut patriarchae, archiepiscopi, episcopi, abbates et alii qui curam obtinent animarum, studiose proponant sibi commissis verbum Crucis, obsecrantes per Patrem, et Filium, et Spiritum Sanctum, unum solum verum aeternum Deum, reges, duces, principes, marchiones, comites et barones, aliosque magnates, necnon communitates civitatum, villarum, oppidorum, ut qui personaliter non accesserint in subsidium Terrae Sanctae, competentem conferant numerum bellatorum, cum expensis ad triennium necessariis, secundum proprias facultates, in remissionem peccatorum suorum, prout in generalibus litteris est expressum, et ad maiorem cautelam etiam inferius exprimemus. Huius remissionis volumus esse participes, non solum eos qui naves proprias exhibent, sed etiam illos, qui propter hoc opus naves studuerint fabricare.

§ 6. Renuentibus autem, si qui forte tam ingrati fuerint Domino Deo nostro, ex parte apostolica firmiter protestentur, ut se sciant super hoc nobis in novissimo districti examinis die, coram tremendo iudicio responsuros. Prius tamen considerantes, qua conscientia quae securitate confiteri poterunt coram unigenito Dei filio Iesu Christo, cui omnia Pater dedit in manus, si ei pro peccatoribus Crucifixo servire renuerint in hoc negotio quasi proprie sibi proprio, cuius munere vivunt, cuius beneficio sustentantur, quin etiam cuius sanguine sunt redempti.

§ 7. Ne vero in humeros hominum onera gravia et importabilia imponere videamur, quae digito nostro movere non possumus, similes illis qui dicunt utique, sed non faciunt; ecce nos de his, quae ultra necessarias et moderatas expensas

Alioquin ad subsidia praestanda inducantur.

Renuentibus vero Dei iudicium committitur.

Quae det Innocentius pro hac expeditione.

Iniquam cum is inuit compositionem.

nam cassat Pontificis

potuimus reservare, triginta millia librarum in hoc opus concedimus et donamus, praeter navigium, quod cruce signatus de Urbe atque vicinis partibus conferimus assignatur (1), nihilominus ad hoc ipsum tria millia marcarum argenti, quae apud nos de quorundam fidelium elemosynis remanserint, aliis in necessitates et utilitates praedictae Terrae per manus fel. mem. abbatis Hierosolymitani patriarchae ac magistrorum Templi et hospitalis fideliter distributis.

Vigesimam ecclesiasticam imponit:

§ 8. Cupientes autem alios Ecclesiarum praelatos, necnon clericos universos, et in merito, et in praemio habere participes et consortes, ex communi concilii approbatione statuimus, ut omnes omnino clerici, tam subditi, quam praelati, vigesimam partem ecclesiasticorum proventuum usque ad triennium conferant in subsidium Terrae Sanctae, per manus eorum qui ad hoc apostolica fuerint providentia ordinati; quibusdam dumtaxat religiosis exceptis, ab hac praetaxatione merito eximendis, illis similiter qui assumpto vel assumendo Crucis signaculo sunt personaliter profecturi.

Cardinalibus autem decimam:

§ 9. Nos autem et fratres nostri S. R. E. cardinales plenarie decimam persolvimus, sciantque se omnes ad hoc fideliter observandum, per excommunicationis sententiam obligatos, ita quod illi qui super hoc fraudem scienter commiserint, sententiam excommunicationis incurrant.

Privilegia dat cruce signatis:

§ 10. Sane quia iusto iudicio caelestis Imperatoris obsequiis inhaerentes, speciali decet praerogativa gaudere, cum tempus proficiscendi annum excedat in modico, cruce signati a collectis vel talis aliisque gravaminibus sint immunes. Quorum personas et bona post Crucem assumptam, sub beati Petri et nostra protectione suscipimus, ut sub archiepiscoporum, episcoporum et aliorum praelatorum Ecclesiae defensione consistant. Propriis nihilominus protectoribus ad hoc

(1) Leg. forsitan assignatus.

specialiter deputandis, itaut donec de ipsorum obitu vel reditu certissime cognoscatur, integra maneant et quieta. Et si quisque contra praesumpserit, per censuram ecclesiasticam compescatur.

§ 11. Si qui vero proficiscentium illuc ad praestandas usuras iuramento tenentur astricti, creditores eorum, ut remittant, eis praestitum iuramentum, et ab usurarum exactione desistant, eadem praecipimus districtione compelli. Quod si quisquam creditorum eos ad solutionem coegerit usurarum, eum ad restitutionem earum simili cogi animadversione mandamus. Iudaeos vero ad remittendas usuras per saecularem impelli praecipimus potestatem, et donec illas remiserint ab universis christifidelibus per excommunicationis sententiam eis omnino communio denegetur. His autem qui Iudaeis debita solvere nequeunt in praesenti, sic principes saeculares utili dilatione provideant, quod post iter arreptum, usquequo de ipsorum obitu vel reditu certissime cognoscatur, usurarum incommoda non incurrant. Compulsis Iudaeis, proventus pignorum, quos interim ibi perceperint in sortem, expensis deductis necessariis, computare, cum huiusmodi beneficium non multum videatur habere dispendii, quod solutionem sic prorogat quod debitum non absorbet. Porro Ecclesiarum praelati qui in exhibenda iustitia cruce signatis et eorum familiis negligentes extiterint, sciant se graviter puniendos.

Excommunicatos adiutores piratarum

§ 12. Caeterum quia cursarii et piratae nimium impediunt subsidium Terrae Sanctae, capiendo et expoliando transeuntes ad illam, et redeuntes ab ipsa, nos speciales adiutores et fautores eorum excommunicationis vinculo innodamus. Sub interminatione anathematis inhibentes, ne quis cum eis scienter communicet aliquo venditionis vel emptionis contractu, et iniungentes rectoribus civitatum et locorum suorum, ut eos ab hac iniquitate revocent et compescant. Alioquin, quia

nolle perturbare perversos, nihil aliud est quam fovere, nec caret scrupulo societatis occultae, qui manifesto facinori desinit obviare, in personas et terras eorum per Ecclesiarum praelatos severitatem ecclesiasticam volumus et praecipimus exerceri.

Et inimicis christianorum arma, ligna, etc. erentes.

§ 13. Excommunicamus praeterea et anathematizamus illos falsos et impios christianos, qui contra ipsum Christum et populum christianum Saracenis arma, ferrum et lignamina deferunt galearum. Eos etiam qui galeas eis vendunt, vel naves, quique in piraticis Saracenorum navibus curam et gubernationem exercent, vel in machinis, aut quibuslibet aliis aliquod eis impendant auxilium, consilium vel favorem in dispendium Terrae Sanctae, ipsarum rerum suarum privatione mulctari, et capientium servos fore censemus; praecipientes ut per omnes urbes maritimas diebus dominicis et festivis huiusmodi sententia innovetur, et talibus gremium non aperiatur Ecclesiae, nisi totum quod ex substantia tam damnata perceperint, et tantundem de sua subsidium praedictae Terrae transmiserint, ut aequo iudicio, in quo deliquerint, puniantur. Quod si forte solvendo non fuerint, alias hic reatus talium castigetur, quod in poena ipsorum aliis interdicitur audacia similia praesumendi.

Prohibet insuper ne christiani suas naves mittant in partes Saracenorum

§ 14. Prohibemus insuper omnibus christianis, et sub anathemate interdiciamus, ne in terras Saracenorum, qui partes orientales inhabitant, usque ad quadriennium transmittant aut transeant naves suas, ut per hoc volentibus transfretare in subsidium Terrae Sanctae, maior navigii copia praeparetur, et Saracenis praedictis subtrahatur auxilium, quod eis consuevit ex hoc non modicum provenire.

A torneamentis vult abstinere

§ 15. Licet autem torneamenta sint in diversis conciliis sub poena generaliter interdicta, quia tamen hoc tempore Crucis negocium eis plurimum impeditur, nos illa sub poena excommunicationis fir-

miter prohibemus usque ad triennium exerceri.

§ 16. Quia vero ad hoc negocium exequendum, est permaxime necessarium, ut principes et populi christiani ad invicem pacem observent; sancta universali synodo suadente statuimus, ut saltem per quadriennium in toto orbe christiano servetur pax generaliter, ita quod per Ecclesiarum praelatos discordantes reducantur ad plenam pacem, aut firmiter treguam inviolabiliter observandam. Et qui acquiescere forte contempserint, per excommunicationem in personas et interdictum in terras arctissime compellantur, nisi tanta fuerit iniuriarum malitia, quod ipsi tali non debeant pace gaudere. Quod si forte censuram ecclesiasticam vilipenderit, poterunt non immerito formidare, ne per auctoritatem Ecclesiae, circa eos, tanquam perturbatores negocii Crucifixi, saecularis potentia inducatur.

Pacemque generalem per quadriennium indicit

§ 17. Nos igitur omnipotentis Dei misericordia et beatorum apostolorum Petri et Pauli auctoritate confisi, ex illa quam nobis (licet indignis) Deus ligandi atque solvendi contulit potestatem, omnibus qui laborem propriis personis subierint et expensis, plenam suorum peccaminum, de quibus liberaliter fuerint corde contriti et confessi, veniam indulgemus, et in retributione iustorum, salutis aeternae pollicemur augmentum. Eis autem qui non in personis propriis illuc accesserint, sed in suis dumtaxat expensis iuxta facultatem et qualitatem suam viros idoneos destinarint; et illis similiter qui licet in alienis expensis, in propriis tamen personis accesserint, plenam suorum concedimus veniam peccatorum. Huius quoque remissionis volumus et concedimus esse participes, iuxta qualitatem subsidii et devotionis affectum, omnes qui ad subventionem ipsius Terrae de bonis suis congrue ministrabunt, aut consilium et auxilium impenderit opportunum. Omnibus etiam pie

Indulgentiam cruce signatis, et subsidium quomodolibet praestantibus elargitur.

proficientibus in hoc opere, in communi universalis synodus omnium beneficiorum suorum suffragium impartitur, ut eis digne proficiat ad salutem. Amen.

Datum Laterani decimonono kalendas Ianuarii, pontificatus nostri anno decimo octavo (alias octavo) (1).

Dat. die 14 decembris 1215, pont. anno xviii.

HONORIUS III

PAPA CLXXVII

Anno aerae Christi comm. MCCXVI.

Honorius tertius, patria Romanus, ex gente Sabella, antea Centius, presbyter cardinalis Ss. Ioannis et Pauli, tit. Pammachii, electus est Perusii, die 18 iulii 1216, et consecratus est ibidem in Ecclesia S. Petri, die dominica 24 eiusdem. Sedit in pontificatu annos x, menses vii, dies xxiv (2), imperantibus in Oriente Henrico, Petro, mox Roberto, in Occidente vero Othone, ac deinde Frederico II imperatoribus, obiit Romae die 18 martii anno 1227, et sepultus est in ecclesia Sanctae Mariae Maioris prope altare Praesepe. Non vacavit sedes.

(1) Cum in nonnullis ex superallatis Innocentii constitutionibus non conveniat indictio cum anno pontificatus, afferenda ultimo loco videntur Baluzii verba de hac re. Baluzius siquidem in praefatione, quam editioni suae epistolarum huius Pontificis praemisit, unde maiorem, melioremque collectionis nostrae hausimus partem, haec notat: Insignis est difficultas in libro decimo, quam dissimulare non licet. Certum est enim indictionem decimam concurrere cum anno decimo pontificatus Innocentii. Et tamen in libro decimo, quoties indictio ponitur in epistolis anno illo datis, toties occurrit nona, quam constat decimam tum fuisse... Adeoque concludi debet signum illud non esse suppositionis. Idem sentiendum ergo erit de literis vel constitutionibus eiusdem Pontificis aliis annis datis, notatisque indictione cum his annis non conveniente. Colligi siquidem ex anno decimo potest hunc errorem per alios quoque annos invaluisse inter scriptores apostolicos. (2) A die consecrationis, non electionis computandos.

I.

Confirmatio bonorum omnium, ac privilegiorum concessio monasterio Cassinensi.

SUMMARIUM

Exordium. — Monasterium Cassinen. sub apost. recipit protectione et iure: — Eique bona omnia confirmat. — Cassinense monast. eiusque abbates caeteris per Occidentem praefert. — Annulli, mitrae, etc. usum abbatibus concedit. — Monasterium a quilibet ecclesiastica potestate liberum declarat. — Nonnulla alia concedit privilegia. — Palladii cellam in urbe concedit ad hospitium. — A nonnullis eximit datii. — Abbatem de gremio a monachis eligendum statuit. — Sepulturae concedit libertatem. — De modo deferendi mortuos. — Contra bonorum monast. detentores excommunicationem ferre concedit, etc. — Clausulae. — Honorii PP. subscriptio — Et sigillum. — Subscriptiones cardinalium S. R. E.

Honorius episcopus servus servorum Dei, dilectis filiis Stephano abbati monasterii Sancti Benedicti Cassinensis, eiusque fratribus tam praesentibus quam futuris regularem vitam professis, in perpetuum.

Omnipotenti Deo, cuius melior est misericordia super vitas, gratias agimus copiosas, quoniam gloriosus in sanctis suis, atque mirabilis est, et virtutes suas ubicumque vult ineffabili bonitate demonstrat. Ipse quippe dignationis suae potentia beatissimum Benedictum patrem constituit monachorum, ipsum monasticae legis latorem et operatorem esse disposens, ut merito Cassinense monasterium in quo, et sanctissime vixit et gloriosissime obiit, omnibus per Occidentem monasteriis dignitatis privilegio antecellat. Quoniam igitur dignum est, ut tam celebre ac solemne monasterium Apostolica Sedes specialius amplectatur, monasterium ipsum, ad exemplar felicis memoriae Clementis et Innocentii Romanorum Pontificum praedecessorum nostrorum sub beati Petri et nostra protectione suscipimus, et praesentis scripti privilegio

Exordium.

Monasterium Cassinense sub Apost. recipit protectione et iure.

Eidem bona omnia confirmat

communimus. In primis siquidem studentes, ut idem monasterium, et omnia quae ad ipsum pertinent pleno iure quietasemper, et ab omni iugo mortalium libera sub solius Sanctae Romanae Ecclesiae iure ac perpetua defensione constant. Praeterea quascumque possessiones, quaecumque bona idem monasterium in praesentiarum iuste ac canonice possidet, aut in futurum concessione Pontificum, largitione regum vel principum, oblatione fidelium, seu aliis iustis modis praestante Domino poterit adipisci, firma vobis, vestrisque successoribus, et illibata permaneant. In quibus haec propriis duximus exprimenda vocabulis. In primis monasterium Domini Salvatoris positum ad pedem Casini Montis, monasterium Sanctae Genetricis Dei Virginis Mariae quod vocatur Plumbarola, monasterium Sanctae Mariae in Cingla, cellam Sancti Benedicti in Capua, cum cellis et pertinentiis suis, Sancti Angeli ad Formam cum cellis et pertinentiis suis, Sancti Iohannis Puellarum, Sancti Rufi, S. Benedicti Pizoli, Sancti Angeli ad Odaldiscos, S. Agathae in Aversa, Sanctae Caeciliae et Sancti Dimitrii in Neapoli. In civitate Beneventana ecclesiam Sancti Benedicti ad Portam Rufini, Sancti Nicolai in Civitate Nova, Sancti Benedicti in Pantana, Sancti Nicolai in Petra Pullecina, S. Georgii in Fenuclo, Sancti Iohannis in Turlecuso, Sancti Petri in Rossano, S. Angeli in Capraria, Sancti Iannarii prope Beneventum, Sancti Martini ibidem, Sancti Dionysii in Ponte S. Anastasii, Sanctae Mariae in Canneto iuxta fluvium Trinium, Sancti Laurentii in Salerno, Sancti Liberatoris in Marchia, cum omnibus suis pertinentiis, S. Benedicti in Marsi, S. Mariae in Lucò, S. Cosmatis in Civitella, Sancti Angeli in Bareio cum omnibus pertinentiis suis, Sanctae Mariae Ancillarum Dei in civitate Cosentina, Sancti Petri de Lacu, Sancti Petri de Avellana cum cellis et pertinentiis suis, Sancti Erasmi et S. Bene-

dicti, et S. Scholasticae in Gaieta, Sancti Manni in Fundis cum cellis et pertinentiis suis, Sanctae Agathae et Sancti Benedicti, et Sancti Stephani in Terracina, Sancti Petri in Foresta cum cellis et pertinentiis suis, S. Heliae in Ambrissae, Sancti Pauli in Foresta, S. Mariae et S. Vincentii in Pontecurvo cum cellis et pertinentiis suis, Sancti Benedicti in Bagnarola, S. Mariae et S. Luciae in Rivo Matricio, Sancti Nicolai et S. Petri in Castello, Sancti Iohannis in Carrica, Sancti Angeli et S. Nicandri et Sancti Thomae in Troia, S. Eustasii in Pantasia, S. Benedicti in Alarino, S. Benedicti in Pectinari, Sanctae Mariae in Casali Plano, Sanctae Illuminatae in Castello Lemusano, Sanctae Trinitatis et Sancti Georgii in Termole, Sancti Focati in Lesina cum fauce et piscaria, S. Benedicti in Asculo, Sancti Eustachii in Petrahabundanti, Sancti Eustachii in Viperà, Sanctae Mariae in Barruttano, S. Scholasticae in Pinnis, S. Salvatoris in Tave, S. Nicolai iuxta Fluvium Trutinum in Aprutio cum pertinentiis suis, Sancti Iohannis ad Scursionem, Sancti Benedicti in Trunto, Sancti Benedicti in Tisino Fluvio, Sancti Apollinaris in Firmo, qui dicitur ad Oplanis, Sanctae Mariae in Arbosela, Sancti Marini in Salino, S. Angeli in Marano, et Ss. Septem Fratrum, et Sancti Laurentii, Sancti Benedicti in Ripaursa. In comitatu Aquinensi cellam Sancti Gregorii, et Sancti Mauritii, et S. Pauli, Santi Constantii, S. Christophori, Sancti Nicolai, et S. Mariae in Albaneto, Sancti Nicolai in Ciconia, Sancti Benedicti in Clia, S. Nazarii in Comino, et Sancti Valentini, et Sancti Martini, S. Urbani, S. Angeli, S. Pauli, S. Felicis et S. Salvatoris, Sancti Angeli in Valle-Luci, S. Michaelis in Oliveto, S. Nicolai in Pica cum cappellis suis, Sancti Honuphrii et S. Mariae de Aegypti, S. Angeli in Cannutio, Sancti Iohannis de Pesco, S. Mariae in Verule, S. Petri in Esceleta, S. Luciae et S. Petri in Curuli,